

பெரியபுராணக் கதைகள்

இரண்டாம் பாகம்

ACC. NO 41473

Q 23

வானாத்ரி பதிப்பகம்

பெரியபுராணக் கதைகள்

(இரண்டாம் பாகம்)

கவிஞர் தே. ப. பெருமாள்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : நவம்பர், 1976
 இரண்டாம் பதிப்பு : மே, 1979
 மூன்றாம் பதிப்பு : மே, 1983
 நான்காம் பதிப்பு : மார்ச், 1988
 ஐந்தாம் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1998
 ஆறாம் பதிப்பு : அக்டோபர், 1999

ஏழாம் பதிப்பு : நவம்பர், 2001

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 10-00

□ TITLE : PERIYA PURANAK KADAIGAL - PART - II
 □ AUTHOR : KAVIGNAR T.P. PERUMAL
 □ LANGUAGE : TAMIL
 □ EDITION : SEVENTH EDITION : NOVEMBER, 2001
 □ PAGES : 120 PAGES
 □ PUBLISHED BY : VANATHI PATHIPPAKAM
 13, DEENADAYALU STREET
 THYAGARAYA NAGAR,
 CHENNAI - 600 017
 □ PRICE : Rs. 10.00

வேசர் அச்சு : சபாநாயகம் ஆபீஸுட் அச்சிடலோர் : MS. PRINTING WORKS.
 73-A, கீழரத வீதி
 சிதம்பரம் - 608 001
 CHENNAI - 14.
 ① : 23040

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ மடம்

காஞ்சீபுரம்

முகாம் : ஜாம்ஷெட்பூர்
பீகார்

தேதி : 15-8-74

பொது ஜனங்களிடையே, முக்கியமாக மாணவர் களிடையே வாழ்க்கையின் மேன்மைக்கு அடிப்படைக் காரணங்களான கடவுள் பக்தியையும், நல்லொழுக் கத்தையும் அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் சென்னை வானதி பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசு பக்தர்களின் வரலாறுகள் அடங்கிய பெரியபுராணக் கதை களைக் கவிஞர் ஸ்ரீ தே. ப. பெருமாளின் மூலம் எழுதச் செய்து நூல் வடிவில் வெளியிட முன் வந்திருப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

நம்முன் இருக்கும் இந்நூலின் பகுதியில் தேர்க்காலில் சிக்கி உயிரிழந்த கன்றுக்காகத் தன் குமாரனின் மீது தேரைச் செலுத்திய மனுநீதிச்சோழன், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்

பட்ட ஸுந்தரமூர்த்தி நாயனார், உண்மையான பக்தியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், உயர்ந்த பேறடைந்த திருநீலகண்ட நாயனார் முதலிய பக்தர்களின் வரலாறுகள் எளிய பதங்கள் அடங்கிய செந்தமிழ் வசன நடையில் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தந்தக் கதைகளிலிருந்து வெளியாகும் நீதிகளும் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலின் ஆசிரியர் மேன்மேலும் மற்ற பெரிய புராணக் கதைகளையும் மற்றும் அனேக பக்தி கதைகளையும் எழுதிக்கொண்டு வாழ்க்கை நலன்களை அடையுமாறும், சிறந்த கடவுள் பக்தரான ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசை உரிமையாளராகக் கொண்ட வானதி பதிப்பகமும் மேன்மேலும் கடவுள் பக்தியையும், நல்லொழுக்கத்தையும் வளர்க்கக் கூடிய இத்தகைய நூல்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு அபிவிருத்தியடையுமாறும் ஆசீர் வதிக்கிறோம்.

ஸ்ரீநாராயண ஸ்மிருதி

முன்னுரை

பிள்ளைப் பிராயத்திலிருந்தே ஒவ்வொருவர் உள்ளத் திலும் இறையுணர்வு ஊன்றப் பெறுதல் வேண்டும். இது, நமது முன்னோர்கள் கருத்தோடும் உன்னிப்போடும் நடை முறைப் பழக்கத்தில் மேற்கொண்ட வழக்கமாகும். இவ்வாறு இறையுணர்வு கொள்ளப் பெறுவோர், தூய நினைவுகளில் தோய்ந்து, நல்ல பண்புகள் நிரம்பி நலமான வாழ்வைப் பெறுவர்.

இறையுணர்வை எழுப்புகின்றவற்றுள் சைவ அடியார்கள் வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது. இத்திருத்தொண்டர்கள், ஏற்றமான பண்புகளோடு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் இணையாகப் பாவித்து, தாம் ஒழுகிவந்த நேரிய நெறி முறையில் வழுவாத இயல்பு கொண்டவராய் விளங்கினர். பிறை சூடிய பெருமான் மீது இடையறாப் பற்றுக்கொண்ட இவ்வடியார்களது சீரெல்லாம் செப்பும் செந்தமிழ்த் திருநூல், சேக்கிழார் பெருமானின் திருத்தொண்டர் புராணமாகும். இதையே பெரியபுராணம் எனக் கூறுவர். என்றாலும் இது ஒரு சிறந்த வரலாற்று நூலேயாம். இப்பெரியபுராணத் திலுள்ள திரு அடியார்கள் அருள் வரலாற்றில் பன்னிரண்டு இந்நூலினுள் எளிய இனிய உரைநடையில் தரப்பட்டுள்ளன.

இது இரண்டாம் பாகமாய் வெளிவருகிறது. முதற்பாகம் ஏற்கனவே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பிற அடியார்கள் வரலாறும் இவ்வாறு வெளிவர இறையருள் கூட்டுமென எண்ணுகிறேன். இந்நூல் சிறுவர்களுக்கு - மாணவர்களுக்கு மட்டுமின்றி ஏனையோர்களுக்கும் பயன் தரவல்லது.

இந்நூலுக்கு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு, தவத்திரு சங்கராசார்ய சுவாமியவர்கள் வழங்கியுள்ள அருளாசியை நான் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன். அவர்களுக்கு அன்பு கமழும் என் நெஞ்சமலர்க் காணிக்கை. இந்நூலை என்னை எழுதத் தூண்டியவரும், திருமறை நூற்களை வெளியிடுவதில் சிந்தை கொண்டவரும் இறை பக்தருமாகிய வானதி பதிப்பகம் உரிமையாளர் திரு. ஏ. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும் என் இதயம் தோய்ந்த நன்றி.

சென்னை - 14

தே. ப. பெருமாள்

25.8.1974

பதிப்புரை

பக்திக் கதைகளை மக்கள் படித்தால் மக்களிடையே நல்லொழுக்கமும் இறையணர்வும் பெருகும்; பண்பாடு வளரும்; மக்கள் அறவழியில் நடக்க உதவியாக இருக்கும் என்று கருதிக் கருணை உள்ளத்தோடு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் பெரியபுராணக் கதைகளை எளிய தமிழில் தொகுத்துச் சிறுசிறு புத்தகங்களாக வெளியிடும்படி அருளாணை பிறப்பித்தார்கள். அவர்கள் கட்டளைக் கிணங்க கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்களைக் கொண்டு பெரியபுராணக் கதைகளை மாணவரும் மற்றவர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எழுதச் செய்தேன். கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்கள் அற்புதமாக எழுதியுள்ளார்கள். அதனைப் பக்தி சிரத்தை யோடு வெளியிட்டுள்ளேன்.

மக்கள் நலன் கருதிப் பெரியபுராணக் கதைகளை வெளியிடச் செய்த கருணை உள்ளம் படைத்த காஞ்சிப் பெரியவர்களை நன்றியறிதலோடு போற்றி வணங்குகிறேன். பெரிய, புராணக் கதைகளைத் தொகுத்து எழுதித் தந்த கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்களுக்கும் நன்றி.

தமிழ் மக்கள் இதனைப் போற்றிப் படித்துப் பயனடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இதனைத் தொடர்ந்து பெரிய புராணத்திலுள்ள ஏனைய கதைகளும் வெளிவரும்.

வணக்கம்

அன்புள்ள
ஏ. திருநாவுக்கரசு
வானதி பதிப்பகம்

இந் நூலினுள்

	பக்கம்
1. கண்ணை வழங்கிய கண்ணப்பர்	... 9
2. அன்பு வலையில் ஆண்டவன்	... 36
3. சோதனையில் வெற்றி	... 43
4. அடியவரைக் காத்த அன்புக் கரம்	... 48
5. இறைவனைச் சேர்ந்த இசைவாணர்	... 53
6. அரசரான அடியார்	... 57
7. பூவால் பூசனை செய்தவர்	... 64
8. மந்திரம் ஒதி நற்பேறு பெற்றவர்	... 66
9. திருநானைப் போவார்	... 67
10. கல்லில் தோன்றிய கரமலர்	... 72
11. தந்தையைத் தண்டித்த தனயன்	... 76
12. பண்ணொழுகப் பாடிய பாவரசர்	... 85

1. கண்ணை வழங்கிய கண்ணப்பர்

கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றை அறியும்போது நமது உள்ளம் பக்தியுணர்ச்சியில் தோய்கின்றது. இறைவன்மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்புக்கும் எல்லை சொல்ல இயலுமோ? பிறை சூடிய இறை வருக்குத் துன்பம் வந்ததாக எண்ணி, உள்ளம் நைந்து, தம் விழிகளையே இழக்கத் துணிந்தவராயிற்றே அவர்!

கண்ணப்பர் தோன்றிய நாடு செழுமை நிறைந்த பொத்தப்பி நாடு. இந் நாட்டிலுள்ள உடுப்பூர் என்பதே அவரது நகர். இந்நகர் மலைகளால் சூழப்பெற்று அழகு நிரம்பிக் காட்சி அளிப்பது. யானைத் தந்தங்களைக் கொண்டு இந்நகருக்கு வேலி அமைத்திருந்தார்கள். இதி லிருந்து இந்நகர், யானைகளைப் போன்ற விலங்குச் செல்வம் மிகுந்த நாடு என்பது விளங்குகிறதல்லவா!

இந்நகரில் குடியிருப்புக் கொண்டவர் வேடர்குல மக்களாவர். இந்நகர்ப் புறங்களில் வேடச் சிறுவர்கள் யானைக் கன்றுகளோடும், சிறுமியர் மான் பிணை களோடும் விளையாடிப், பொழுதைக் கழிப்பர். வேடர்கள் வேட்டையாடும் தொழிலைக் கொண்டவர் களல்லவா? அதனால் இங்கு எப்போதும் 'வெட்டு,

குத்து, வேல் கொண்டு எறி' என்ற அவர்களின் குரல் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும். கொம்பு போன்ற இசைக் கருவிகளின் தொனிகளுக்கும் இங்குக் குறைவில்லை. இது மட்டுமா? மலைகளிலிருந்து விழும் அருவிகளின் ஓசை, இசைக் கருவிகளின் ஓசைகளுக்கு எதிரிட்டு ஒலிக்கும். வேடர்களின் தொழில் கொள்ளை கொண்டு வருதலன்றோ! அயல் பகுதிகளிலிருந்து இப்படிக் கொள்ளை கொண்டு வரப்பெற்ற பசுக் கூட்டங்களும், யானைக் கூட்டங்களும் இந்நகரில் எங்கு பார்த்தாலும் காணப்படும். ஆகா, என்ன அழகான நகர்! எவ்வளவு அருமையான காட்சி! பார்க்க வேண்டும்போல் தோன்றுகிறதல்லவா?

இங்கு வாழ்ந்து வந்த வேடர்கள் அச்சம் என்பதையே அறியாதவர்கள். இரக்கம் சிறிதும் இல்லாதவர்கள். கட்டித் தோலே இவர்களது உடை. உணவு என்ன தெரியுமா? கள்ளும், வேக வைத்த ஊனுந்தான். இவற்றையே இவர்கள் வீரும்பி உண்பார்கள்.

இந்த வேடர்களுக்கு நாகன் என்பவன் தலைவனாக இருந்தான். கொடுமை செய்தலையே இவன் தன் குணமாகக் கொண்டவன். வில் தொழிலில் வல்லவன். இவனது மனைவி தத்தை என்பவள், பழமைச் சிறப்புடைய மறக்குடியில் தோன்றியவள். சங்கு மணிகளோடுள்ள புலிப்பல் தாலி இவள் கழுத்தை அழகு செய்து கொண்டிருந்தது. தழையும், மயில் பீலியும் கொண்டு கட்டிய மாலையை இவள் தன் தலையில் அணிந்திருப்பாள். நாகன் ஆண்சிங்கம் என்றால் இவள் பெண்சிங்கமேதான்.

இவர்களுக்கு நீண்ட நாட்களாகக் குழந்தைப்பேறு வாய்க்கவில்லை. இதற்காக இவர்கள் முருகப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தனர். தங்கள் காணிக்கையாக, அப்பெருமான் திருக்கோயிலில் சேவல்களையும், மயில்களையும் வளரவிட்டார்கள். வேடர்களைக் கொண்டு குரவைக் கூத்து நடத்தினார்கள். திருவிழாவும் இவர்களால் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது.

இவர்களது இந்தப் பக்திக்கும் அன்புக்கும் சேவல் கொடிப் பெருமான் சித்தம் இரங்கினார். அப்பெருமான் அருளாலே தத்தை ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தான். இக் குழந்தையைக் கண்டு பெற்றோர்கள் மட்டுமா மகிழ்ந்தார்கள்? வேடர் கூட்டமே களிப்புக் கடலில் மூழ்கியது. அன்று பல்வேறு இசைக் கருவிகளை முழக்கி அவர்கள் விழாக் கொண்டாடினார்கள். விதவிதமான முத்துமணிகளைக் கேட்டவர்களுக்கு அள்ளியள்ளிக் கொடுத்தார்கள். நாகன் குழந்தையை எடுத்துத் தழுவி இன்பத்தில் மிதந்தான்.

குழந்தை மை வண்ண நிறத்தில் புலிக்குட்டியைப் போல் விளங்கிற்று. குழந்தையின் சிறப்பியல்புகளைக் கண்ட நாகன், தன்னுள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான். தன் அருமைக் குழந்தையால் அனைவருக்கும் நலம் விளையும் என்ற நம்பிக்கை அவனிடம் நிரம்பியது.

குழந்தை கொழு கொழு என்று திண்மை பெற்றிருந்ததால் அதற்குத் திண்ணன் என்ற பெயரைச் சூட்டினான். மறக்குல வேடர்கள் மனம் மகிழ்ந்து குழுவியை அப்பெயரால் அழைத்து ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர். குழந்தையின் நலம் விரும்பி, மறக்குடி

முறைமைக் கொப்ப, அம்மலைவாழ் இறைவர்க்கு காப்புச் செய்தனர். அங்குள்ள வழக்கப்படி அக் குழவிக்கு அணிகள் புனைந்து அழகு பார்த்தனர். இவ்வாறு சீரும் சிறப்போடும், அருமை பெருமையோடும் அக்குழந்தை வளர்ந்து வந்தது.

தளர்நடைப் பருவம் நீங்கிக் குழந்தைக்கு பிள்ளைப் பிராயம் வந்தது. அப்பருவத்திற்கேற்ற அணிகளைப் புனைந்து பிள்ளையை அழகு படுத்தினர். பிள்ளையின் தலைமுடியிலே புலிநகச் சுட்டியைக் கட்டினர். பன்றி முட்களோடுள்ள புலிப்பல் தாலி அவரது அழகு மார்பிலே இலங்கலாயிற்று. அரைஞாண் அணிந்து, யானைத் தந்தத்தால் ஆன தண்டையைக் கால்களிலே பூட்டிக் களிப்புக் கொண்டனர்.

பிள்ளைக்கனி யமுதான திண்ணனார் இந்த அழகுக் கோலத்தோடு விளையாடும் காட்சியைப் பெற்றோரும் மற்றோரும் கண்டு இன்பம் எய்தினர். தேன் மழலைப் பொழிந்து நடந்து திரியும் திண்ணனார், அங்கேயுள்ள பார்வைப்புலியின் அகன்ற வாயிலே கையை விடுவார். இது அவருக்கு ஒரு வேடிக்கை! பார்வைப்புலி என்று சொல்லப்படும் அப்புலி பழக்கப்பட்டதாயினும் அதன் காட்டுக்குணம் மாறுமா? ஏதேனும் விபரீதம் நேர்ந்து விட்டால்! இவ்வாறு எண்ணிக் கவலை கொள்ளும் தந்தை நாகன், பிள்ளையின் இந்தச் சுட்டித்தனத்தை அடக்கத் தழை கொண்டு விரட்டுவான். தந்தையின் இச் செயலால் மைந்தரின் கண்களிலிருந்து நீர், முத்துக்கள் போல் உதிரும். தாயிடம் ஓடுவார். அந்த அம்மையார் குழந்தைக்கு முத்தங்கள் கொடுத்துக் கண்ணீரை மாற்றுவார்.

திண்ணப்பர் கட்டைகளை உருட்டி விளையாடுவார்; நாயினைக் கட்டியிருக்கும் கயிற்றை அறுத்து வேடிக்கை பார்ப்பார்; வேடர் குலச் சிறுமிகள் உருவாக்கி விளையாடும் விளையாட்டு வீடுகளும் இவரது துடுக்குத் தனத்துக்குத் தப்பவில்லை. அவற்றைச் சிதைத்து அழிப்பார். இவ்வாறு விளையாட்டுக்கள் விளையாடிய நாட்கள் கழிய, திண்ணனாருக்கு வயதும் ஐந்தாயிற்று.

இப்பருவத்தில் இவர் தம் வயதுக் கிணைந்த வேடச் சிறுவர்களோடு பூங்காவுக்குச் சென்று மலர் கொய்து விளையாடுதலும், காட்டு விலங்குகளின் குட்டிகளைப் பற்றிக்கொண்டு வந்து கட்டி வளர்த்தலும் வழக்கமாக இருந்தன. மாலைக்காலம் வந்ததும் திண்ணனாரைப் பேணி வளர்க்கும் செவிலித் தாய்மார்கள் வந்து, அவருக்கு கண்பேறு கழித்து உணவை ஊட்டி அவரைத் தூங்க வைப்பார்கள்.

ஆண்டுகள் செல்ல, திண்ணப்பர் படைக்கலப் பயிற்சி பெறுகின்ற பருவத்தைப் பெற்றார். நாகன் தன் மைந்தருக்கு வில்தொழில் கற்பிக்கக் கருதித் தம் மரபுப் பெரியோரை வரவழைத்து நாள் குறிப்பிட்டான். இச் செய்தி வேடர் குல முதன்மையாளர்களுக்கு அறிவிக்கப் பட்டது. களிப்பு கொண்ட அவர்கள், மலைவிளை பொருள்கள் பலவற்றோடு வந்து சேர்ந்தார்கள். மக்கள் நெருக்கத்தால் உடுப்பூர் நகரே விழாக் கோலம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

முதன் முதலாக நாகன் மலையிலுள்ள தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்து வணங்கிக் கொண்டான். பின்னர் விழா தொடக்கமாயிற்று. பெரியோர்

திண்ணனாருக்கு நரம்பினால் காப்புக் கட்டி வாழ்த்தினர். அன்று அவர்களுக்கெல்லாம் பெரிய விருந்து தான்! அவர்களில் பெரும்பாலோர் மலையில் விளைகின்ற தினை, புல்லரிசி இவற்றால் சமைத்த சோற்றுடன் ஊன், கிழங்குகளைச் சேர்த்து உண்டனர். சிலர் ஊனைத் தேனில் தோய்த்துத் தின்றனர். இன்னும் சிலர் தேனுடன் தினைமாவைக் கலந்து உட்கொண்டனர். வேறு சிலர் கனிவகைகளைக் கலந்து சுவைத்து உண்டனர். இவற்றோடு மதுவையும் குடித்து மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நடுப்பகல் நேரம் ஆயிற்று. வேடர் குலத் தலைவர்களும் மக்களும் தம்மை மலர்மாலைகளாலும் தழைக் கோதைகளாலும் இன்னும் பல்வேறு அணிகளாலும் அழகு செய்து கொண்டனர். இவர்கள் அனைவரும் திண்ணனாருக்கு வில் தொழில் பயிற்றும் ஆசிரியர் பக்கம் வந்து சேர்ந்தனர்.

குறிஞ்சிப் பறையும், முரசும், ஊது கொம்பும், உடுக்கைகளும், புல்லாங்குழலிசையும் வானதிர முழங்கின. ஆறு நாட்கள் ஆடல் பாடல் கொண்டாட்டம். வேடர்கள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாட, வேட்டுவப் பெண்கள் துணங்கைக் கூத்து ஆடி விழாவைச் சிறப்பித்தனர். ஏழாவது நாள் வேடர்குல மக்களின் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினது உன்னதமான கட்டம். அன்றுதான் வில்லாசிரியன் திண்ணப்பருக்கு வில் பயிற்சியைத் தொடங்கும் நாள். மங்கல வாழ்த்தொலிக்க, அருகே பல்வகை வாத்தியங்கள் முழங்க, மக்களது ஆரவாரப் பெருக்கிடையே வில்லாசிரியர் திண்ணப்பர் கையில் வில்லைக் கொடுத்துப் பிடிக்கச் செய்தார். இதைக் கண்ணாரக் கண்டுகளித்த வேடர்குல மக்கள் ஆனந்தப்

பரவசம் எய்தினர். இத்தகைய காட்சியைக் காணுகின்ற வாய்ப்பைப் பெற்றது தங்கள் முன் தவப்பேறாகக் கருதினர்.

இவ்வாறு தொடங்கப் பெற்ற திண்ணனாரின் வில் பயிற்சி நாள்தோறும் வளர்ந்து வந்தது. ஏனைய படைக்கலப் பயிற்சியிலும் இவர் முன்னேற்றம் கண்டு வந்தார். பயிற்சிகளில் தேர்ந்து, பதினாறாண்டுப் பிராயத்தை அடைந்து திண்ணப்பர், வளர்பிறைச் சந்திரன்போல் வனப்புடன் ஒளிரலானார்.

நாகன் திங்கள்தோறும் மலைகளிலும் வனங்களிலும் வேட்டையாடச் செல்வதுண்டு. அவ்வாறு செல்லுங் காலங்களில் பகைவரது பசுக் கூட்டங்களைக் கவர்ந்து வருவது வழக்கம். இப்போதோ, முதுமைப் பருவம் அவனை வந்து நெருங்கியது. மெலிந்து தளர்ந்திருந்தான். எனவே அவன் தன் பொறுப்பைத் தன் மகனாகிய திண்ணனாரிடம் ஒப்புவிக்க முடிவு செய்தான். இதை வேடர்குல மக்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்களும் உள்ளம் உவந்து திண்ணனார் தலைமையை ஏற்க இசைந்தனர்.

மகிழ்ச்சி கொண்ட நாகன் உடனே தேவராட்டியை வரவழைத்தான். இவள் தெய்வ உணர்வு தோயப் பெற்று, வருகின்ற நல்லது, கெட்டது அறிவிப்பவள். நரைத்து முதிர்ந்த பருவமுடைய இவள், நாகன் முன்னே வந்து நின்றாள். இவளைப் பார்த்ததும் நாகன், “அம்மையே, நலமா?” என வினவினான்.

“நாக, நீ முன்னாளில் எனக்கு அளிக்க நியமித்த படியே மிருதுவாகிய ஊனும் தேனும் கிழங்குகளும்

காய் கனிகளும் பெற்று நலமாக உள்ளேன்” என்று பதிலுரைத்த தேவராட்டி, நாகனைப் பார்த்து “இப்போது நீ என்னை எதற்காக அழைத்தாய்?” என வினவினாள்.

நாகன் அவளிடம், “அம்மையே, திண்ணன் முதல் முதலாக வேட்டைக்குப் புறப்படுகிறான். எனவே காட்டில் வாழ் தெய்வங்களுக்கு வழிபாடுகளைச் செய்யு!” என்று கூறி அவளைக் கேட்டுக் கொண்டான்.

அம்மூதாட்டி நாகனிடம், “நான் வருகின்ற வழிப் பாதையில் கண்ட அறிகுறிகளிலிருந்து உன் மகன் மிகுந்த நன்மையைப் பெறுவான் என்பது தெரிகிறது” என்று பதிலளித்தாள்.

இதைக் கேட்ட நாகன் மேலும் பூரிப்புக் கொண்டவனாக அம்மூதாட்டியிடம் தெய்வ பூசனைக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்தனுப்பினான். பின்னர் தன் மைந்தரை அழைத்துவர ஆள் அனுப்பினான். நாகன் அழைப்பைக் கேட்ட திண்ணனார், வேடர்கள் சூழ நீலமலை ஒன்று வந்தது போல், தன் தந்தையின் முன்னே வந்து வணங்கி நின்றார்.

தன் முன்னே வந்து நின்ற மைந்தரைக் கண்ட தந்தை, திண்ணனாரைத் தழுவி அவரைத் தன் அருகே புலித்தோல் ஆசனத்தில் அமர வைத்தான். பின்னர் தன் புதல்வரை நோக்கி, “என் அருமை மகனே, முன்போல் எனக்கு வேட்டையாடும் வலுவில்லை. மூப்பு வந்து விட்டது. இன்றிலிருந்து நீயே நமது வேடர்குல மக்களுக்குத் தலைவன். நமது மரபின் நலத்தை என்னை

விடவும் நீ மேலாகப் பாதுகாக்க வேண்டும்” என்று கூறி வாழ்த்தினான்.

தந்தையின் விருப்பத்தைப் புரிந்து கொண்டார் திண்ணனார். தலைமைப் பதவியின் சின்னங்களான உடை வாளையும், உடையாகக் கட்டுந் தோலையும் தன் மகனுக்கு நாகன் அளித்தான். பின்னர் புதல்வரிடம், “வேட்டைக்குப் புறப்படுக!” எனக் கூறினான்.

திண்ணனார் எழுந்து தந்தையை வணங்கினார். நாகன் அளித்த சின்னங்களை மதிப்பாகப் பாவித்து அவரிடம் விடையும் பெற்றுத் தமது இருப்பிடம் வந்தார். இனி அவர் வேட்டைக்குப் போவதற்கேற்ற கோலம் கொள்ள வேண்டாமா?

திண்ணனார் மங்கலச் சுனையில் நீராடினார். தமது தலைமயிர் குடுமியை ஒழுங்கு செய்து, அதில் தளிர் மாலையோடு மயிற் பீலியையும் இணைத்து அணிந்தார். மணம் கமழும் முல்லை மலர் மாலையும் அத்துடன் குறிஞ்சி, வெட்சிப் பூக்களையும் கட்டிப் புனைந்து கொண்டார். மயிராலான கயிற்றால் மயிலிறகின் அடிப்பகுதியையும் குன்றிமணிகளையும் சேர்த்துக் கட்டி நெற்றியின் முன் பகுதியில் துலங்கச் செய்தார். சங்கினால் உருவாக்கப்பட்ட குண்டலங்கள் அவர் காதுகளை அழகு செய்தன. கழுத்திலே இறுக்கமாக மாலையை வேய்ந்து கொண்டார். இதையடுத்து இவர் அணிந்து கொண்டது சன்ன வீரமாலை. இன்னும் இவை போன்ற பல அணிகளை அணிந்து வேட்டைக் குரிய தோற்றத்தில் காட்சி அளித்தார்.

வில்லை வணங்கிய திண்ணனார் அதைக் கையில் எடுத்தார். அதன் நாணை அவர் இழுக்கவே அதிலிருந்து ஒலி கிளம்பியது. அந்த வில்லில் தொடுப்பதற்குரிய அம்புகளைப் பார்த்துப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டார். இந்த அழகுக் காட்சியைக் காண்பதற்கு வந்தவர் போல வேடர்கள் அனைவரும் அங்கே வந்து கூடினர்.

கானுறை தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்யச் சென்ற முதிய தேவராட்டியும் இந்நேரம் அங்கே வந்து தோன்றினாள். திண்ணனாரைப் பார்த்து அவள், “அப்பனே, உனது தந்தைக்கும் உனது முன் பாட்டனுக்கும்கூட இந்த அளவு நன்முறையில் வழிபாடு அமையவில்லை. நல்ல நிமித்தத்தின் அறிகுறிகளே உனக்குத் தோன்றியுள்ளன. உன்னை வந்து அடையப் போகின்ற சிறப்பு மிகப்பெரும் அளவினதாக இருக்கும்” என்று தெரிவித்து வாழ்த்தினாள். இவ்வாறு ஆசி வழங்கிய அந்த முதிய தேவராட்டிக்குத் திண்ணனார் வேண்டிய பொருள்கள் கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்தார். வில்லேற்றிய திண்ணனார், வேடர்கள் புடைசூழ வேட்டைக்குச் செல்லலானார்.

விலங்குகளைப் பிடிக்கத் தக்க இடங்களில் வேடர்களால் காடு கலைக்கப்பட்டது. வலைகளை விரித்துக் கட்டினர். பல்வேறு ஒலிக் கருவிகளை முழக்கிப் பதுங்கியிருக்கும் விலங்குகளைக் கலைக்கத் தொடங்கினர். பழக்கப்பட்ட விலங்குகள் வேட்டைக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தன. நாய்கள் வெறியுணர்வுடன் விலங்குகளை மோப்பம் பிடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தன.

அப்போது எதிர்பாராத நிலையில் அங்கே ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. காட்டுப்பன்றி ஒன்று, வலைகளில் சிக்கி அவற்றை அறுத்துக்கொண்டு ஓடியது. அப்பன்றியின் தோற்றம் யானைகளையும் கூட அச்சப்படுத்தக் கூடியது. கன்னங்கரேலன்று பருத்த உருவம் கொண்ட அது, இடி போன்ற கர்ஜனையை முழக்கியது. தீயைக் கொப்பளிப்பது போல் அதன் கண்கள் சிவந்து காணப்பட்டன. இப்பன்றியைக் கண்ட வேடர்கள், இதைப் பின்தொடர்ந்து பிடிக்க முடியாது திகைத்தனர். திண்ணனார் துணிவு கொண்டவராய் தம் கையிலிருந்த வில்லோடு அதைப் பின் தொடர்ந்து ஓடலானார். அவரைப் பிரியாத நாணன் காடன் என்ற இரண்டு வேடர்களும் திண்ணனாரைப் பின்தொடர்ந்தனர். இவர்கள் விட்ட வேட்டை நாய்களையும், தொடுத்த கணைகளையும் அந்தப் பன்றி ஏய்த்துவிட்டு வேறு திசையில் சென்றது. அதன் அதிசயப் போக்கைக் கண்டு திண்ணனாரும் அவரது நண்பர்களும் வியப்புக் கொண்டனர்.

ஓடிச்சென்ற பன்றியோ சோர்வடைந்த நிலையில் ஒரு குன்றின் தாழ்வாரத்தில் நின்றது. இதைக் கண்ட திண்ணனார், அப்பன்றியை நெருங்கித் தன் சுரிகை ஆயுதத்தை உருவி அதைக் கொண்டு தீர்த்தார். திண்ணனாரைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற நாணனும் காடனும் அவரது இந்த ஆற்றல் மிகுந்த துணிச்சலான செயலை வியந்து பாராட்டினார்கள்; பணிந்து தொழு தார்கள்.

பன்றியைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடோடி வந்ததால் அவர்கள் மூவரும் மிகவும் களைத்துப் போயினர். அத்துடன் பசி வேறு. துணைவர்களான காடனும் நாணனும் திண்ணனாரைப் பார்த்து, “தகுதி மிக்க

தலைவர் பெருமானே, நாம் நீண்ட நெடுந்தொலைவு ஓடோடி வந்ததால் களைத்துப் போய்விட்டோமே; பசிக்கவும் செய்கிறதல்லவா? இந்தப் பன்றியின் ஊனை நெருப்பில் சுட்டு, உணவாக உட்கொண்டு தண்ணீரும் குடித்தால் நமக்குப் பசி நீங்கி, தெம்பு ஏற்படுமே!” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் சொன்னது திண்ணனாருக்குப் பொருத்தமாகப் படவே அவரும் அதற்கு இசைந்தார்.

திண்ணனாருக்குத் திடீரென ஒரு நினைவு அவர் கூட்டாளிகளிடம், “ஆமாம், தண்ணீருக்கு எங்கே போவது?” என்று கேட்டார்.

இது கேட்ட நாணன், “தண்ணீரா, அதற்குப் பஞ்சமே இல்லை. இதோ காணும் இந்தப் பெரிய தேக்க மரத்தைக் கடந்து போனால் பொன் முகலியாறு ஓடுகிறது. அதிலுள்ள நீர் குளிர்ச்சியும் சுவையும் கொண்டது” என்று பதில் அளித்தான்.

இதைக் கேட்ட திண்ணனார் உவகை கொண்ட வராய், “அப்படியா, நல்லதாகப் போயிற்று. அங்கேயே போவோம். இந்தப் பன்றியை எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்றார்.

மூவரும் போய்க் கொண்டிருந்தனர். சிறிது தொலைவு நடந்ததும் பிறை சூடிய பெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்காளத்திமலை கண்களில் பட்டது. இதைக் கண்ட திண்ணனார் நாணனைப் பார்த்து, “அந்தக் குன்றுக்குப் போவோமே” என்றார்.

நாணன் இதற்குப் பதிலாக, “நீர் அங்கே போனால் உமக்கு நல்ல தெரிசனம் கிடைக்கும். அங்கே குடுமித்

தேவர் இருப்பார். அவரை வழிபடலாம்” என்று மொழிந்தான்.

திண்ணனாரும் தோழர்களும் திருக்காளத்தி மலையை நோக்கி நடந்தார்கள். மலையின் காட்சி திண்ணனாரிடம் ஒரு புதிய உணர்ச்சியைக் கிளறியது. அவர், “இனி என்ன நடக்கப்போகிறதோ? இம் மலையை நெருங்க நெருங்க என்மேல் ஏற்பட்டுள்ள பாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நழுவிக்கொண்டிருக்கிறதே! இம்மலையை அடைந்து, அங்குள்ள குடுமித் தேவரை வணங்க வேண்டும் என்ற ஆசை மேலும் மேலும் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறதே! குடுமித்தேவர் அம்மலையில் எங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறாரோ, அங்கே வந்து சேருங்கள்” என்று தம் தோழர்களைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, திண்ணனார் விரைவாக முன்னே சென்றார்.

தோழர்கள் இருவரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து மணிகளையும் முத்துக்களையும் வாசப் பொருள்களையும் கரைகளில் ஒதுக்கிச் செல்லும் பொன்முகலியாற்றை அடைந்தார்கள். இந்த ஆற்றங்கரையிலுள்ள ஒரு மர நிழலில் மூவரும் வந்துசேர்ந்தார்கள். அங்கேயே அவர்கள் கொண்டு வந்த பன்றியைப் போட்டனர். திண்ணனார் காடனிடம், “தீக்கோலால் நீ தீயை உண்டாக்கு. நாங்கள் இந்த மலையில் ஏறி அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் குடுமித்தேவரை வழிபட்டு வருகிறோம்” என்று சொல்லி நாணனோடு புறப்பட்டார்.

பொன் முகலி ஆற்றில் இறங்கினார் திண்ணனார். அவர் உள்ளத்தில் தெளிவு நிரம்பியது. மிகுந்த

மகிழ்ச்சியோடு அவர் அந்நதியின் வழியாக நடந்து சிறப்புடைய திருக்காளத்தி மலையின் அடியை அடைந்தார். திண்ணனார் செவிகளில் அப்போது தேவ துந்துபிகளின் முழக்கம் கேட்டது. அவர் நாணனைப் பார்த்து, “இது என்ன ஓசை கேட்கிறது?” என்று கேட்டார்.

நாணனுக்கு இந்த ஒலி வேறு விதத்தில் கேட்டிருக்கிறது. அவன் தன் செவியில் விழுந்த ஒலியைக் கொண்டு “இது மலையல்லவா? தேனீக்கள் மொய்த்துக் கொண்டிருப்பதால் அவற்றின் முழக்கமாக இருக்கலாம்” என்று மறுமொழி கொடுத்தான்.

முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணியத்தின் காரணமாகச் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்காளத்தி மலையைப் பார்க்கப் பார்க்கத் திண்ணனார் உள்ளத்தில் ஆசை வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது. உணர்ச்சிப் பெருக்கால் நெகிழ்ச்சி கொண்டார். நாணனது மனத்திலும் சிவ பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை மேலிடவே, அவன் மலையேறி முன்னே செல்ல லானான். திண்ணனார் படிகளின் வழியாக ஏறி மலையை அடைந்து இறைவரது சந்நிதியை நோக்கி நடக்கலானார். முன்னே செய்த நற்செயலால் இறைவன் திருநோக்கு திண்ணனார் மீது விழவே, அவர் அன்பின் முழுவடிவமானார்.

திருக்காளத்தி நாதரைக் கண்ட திண்ணனார் விரைவாகச் சென்று, அவரைத் தழுவி உச்சிமோந்து நின்றார். மெய் சிலிர்ப்பு கொள்ள, அவரது கண்களிலிருந்தும் நீர் பெருக்கெடுத்தது. இறைவர் அங்கே தனியாக வீற்றிருப்பதைப் பார்த்து, “கொடிய

விலங்குகள் சுற்றித் திரிகின்ற இந்த மலையில் இறைவரே, நீர் தனியாக இருப்பதா ஆ, கெட்டேன்” என்று சொல்லி, தமது கையிலுள்ள வில் கீழே விழுந்ததையும் உணர்ந்து கொள்ளாது பரவச உணர்ச்சியில் தோய்ந்து நின்றார். பின்னர் அவர் இறைவர் மீது சாற்றியுள்ள பொருள்களைப் பார்த்து, “இங்கே இந்தப் பச்சிலையையும் பூவையும் அணிந்து, பயனில்லாச் செயல் செய்தவர் யாரோ” என்று கேட்கலானார்.

அப்போது நாணன் சொல்வான்: “இது எனக்குத் தெரியும். முன் ஒருமுறை உமது தந்தையாரோடு வேட்டையாடி, இம்மலையின் பக்கமாக வந்தோம். அப்போது பார்ப்பான் ஒருவன் இக் குடுமித்தேவரை நீராட்டி மலர்கள் சூட்டி எதையோ படைத்துச் சில வார்த்தைகள் மொழிந்ததைக் கேட்டோம். இன்றும் அவரே இதைச் செய்திருக்க வேண்டும்.”

திண்ணனார் சொல்வார்: “இங்கு இறைவர் தனியாக இருக்கிறார். இவருக்கு உணவாக இறைச்சி கொடுப்பாரில்லை,” என்று கூறிவிட்டு இறைவரை விட்டுச் சிறிது விலகிச் செல்வார்; மீண்டும் பக்கம் வருவார். அவரைத் தழுவிக் கொள்வார்; அவரைப் பிரிவதை எண்ணித் திண்ணனார் கண்களிலிருந்து நீர் சுரந்து பெருக்கெடுக்கும். இறுதியில் இறைவருக்கு அமுது செய்ய மாமிசம் கொண்டு வரத் துணிந்தவராக வில்லைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு திருக்காளத்தி நாதரைத் தொழுதவராக அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினார்.

மேலும் மேலும் திண்ணனாரிடம் இறைவன் மீதுள்ள பாசம் பெருக்கெடுத்தது. நாணன் தம்மை

பின்னே தொடர்ந்து வர, அவர் அம்மலையை விட்டிறங்கிப் பொன் முகலியாற்றின் கரையிலுள்ள மலர்ச் சோலைக்குள் புகுந்தார். திண்ணனாரைக் கண்ட காடன், "பெரும தேவரீர் கட்டளைப்படி தீக்கடைந்து வைத்துள்ளேன். பன்றியை உங்கள் அடையாளத்தின் படி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆமாம், ஏன் இவ்வளவு நேரம்? நாம் போக வேண்டாமா?" என்று கேட்டான்.

இதற்குத் திண்ணனார் பதில் எதுவும் சொல்ல வில்லை. ஆனால் அருகே நின்ற நாணன் சொல்வான். "காடா, அங்கே இவர் குடுமித் தேவரை அணைத்துக் கொண்டு, மரப்பொந்தினைப் பற்றிக்கொண்டு அப்புறம் செல்லாத உடும்பைப்போல் அகலாதிருந்தார். இப்போது இங்கு வந்ததுகூட இறைவர் உண்ண இறைச்சியைக் கொண்டு போகவேதான். இவர் நமது குலத்தலைமையை விட்டு விட்டாரென்றே சொல்ல வேண்டும். அங்குள்ள தெய்வத்துக்கு அடிமையாகி யிருக்கிறார்" என்று பதில் அளித்தான்.

காடன் திண்ணனாரைப் பார்த்து, "திண்ணா, நீ என்ன செய்து விட்டாய்? இது என்ன மயக்கம் உனக்கு? நீ எங்கள் தலைவன் அல்லையோ?" என்று கேட்டான்.

திண்ணனார் இவர்கள் சொல்லைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. இவர்கள் முகங்களையே திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. பன்றியை நெருப்பில் வதக்கி, அம்பைக் கொண்டு அதன் தசையைத் துண்டு துண்டாக் கினார். பின்னர் அவற்றை அம்பினில் கோத்துக் காய்ச்சிப் பக்குவம் செய்யலானார்.

அவை பக்குவமாக வெந்து கொண்டிருக்கும் போது வாயிலிட்டு அதுக்கிச் சுவை பார்ப்பார். அவைகளில் இனிய சுவையுள்ளவற்றை இலைகளால் தைத்த தொன்னையிலே உமிழ்ந்து வைத்தார். ஏனையவற்றைப் புறவெளியிலே துப்பிவிடுகிறார்.

இச்செயலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாணனும் காடனும், “இது என்ன வியப்பு! குடுமித் தேவரைக் காணும் போதிருந்த பைத்தியத்திலும் இப்போது அதிகப் பைத்தியம் கொண்டிருக்கிறார். கிடைப்பதற்கு அரிதான இந்தப் பன்றியின் இறைச்சியை உண்ணாமல் வீணாகக் கீழே ஏன் உமிழ்கின்றார்? மிகுந்த பசி கொண்டவராக இருந்து அதைக் குறித்து நம்மிடம் தெரிவிக்கவும் இல்லையே! இது என்ன விந்தை! பசி மிகுந்த நமக்கும் அந்த இறைச்சியைப் பகிர்ந்து தர வேண்டும் என்ற எண்ணம் இவரிடம் தோன்றாததும் வியப்பே! மிகுதியான அளவு இறைச்சியையும் புற வெளியில் எறிந்து பாழாக்கி விட்டார். இவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இந்தத் தெய்வப் பைத்தியத்தைத் தீர்க்க நமக்கு வழியேதும் தெரியவில்லை. நாம் போய் தேவராட்டியையும் நாகனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்துதான் இந்தப் பைத்தியத்தைத் தீர்க்க வேண்டும். எனவே நாம் நம்மோடு வந்தவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு இப்போது திரும்பிச் செல்வோம்” என்று தம்முள் பேசி முடிவு செய்து கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பலாயினர்.

திண்ணனார் தம்மோடு வந்தவர்கள் திரும்பிச் சென்றதையும் அறியவில்லை. இறைவருக்கு இறைச்சியைத் திருவமுது செய்யும் எண்ணத்தோடு தொன்னையில் வைத்துக் கொண்டார். இறைவரை நீராட்டப்

பொன்முகலியாற்றிலிருந்து நீரை வாயில் எடுத்தார். ஈசரின் பூசனைக்குரிய வாச மலர்களைக் கொய்தெடுத்துத் தமது தலைமயிரில் சொருகினார். ஒரு கையில் வில்லையும், மற்றொரு கையில் தொன்னையையும் எடுத்துக் கொண்டு, "எமது இறைவர் மிகவும் பசியோடிருப்பார்" என்று தம்முள் எண்ணியவராய் காளத்தியப்பர் முன்னே விரைந்து வந்து சேர்ந்தார். அங்குத் தமது பணிகளைத் தொடங்க லானார்.

இறையனார் முடிமேல் முன்பு சாத்தப்பட்டிருந்த மலர்களைச் செருப்பணிந்த தம் காலால் மாற்றினார். வாயில் கொண்டு வந்திருந்த நீரை - உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழுந்த அன்பு வெள்ளத்தை அவர் மீது உமிழ்ந்து நீராட்டினார். தமது முடியில் சொருகியிருந்த மலர்களை எடுத்து இறைவர் முடிமீது அணிந்தார். இறைச்சியினை அவர் முன்னே வைத்து, "எம்பெருமானே, இறைச்சியினைப் பக்குவம் செய்து சுவை பார்த்துக் கொண்டு வந்துள்ளேன். இது மிகவும் நல்ல இறைச்சி. தேவரீர் திருவமுது செய்து கொள்க" என்று சொல்லி அவரை உண்ணவைத்தார். மேலும் அவருக்கு அவ்வுணுணவு தேவைப்படுவதாக எண்ணினார். முக்கண்ணர்மீது துண்ணாருக்குள்ள பேரன்பைக் கண்டு சூரியனும் தன்கதிர்க் கரங்களைக் கூப்பி வணங்கியவனாக மேல் திசையில் மறைந்தான்.

நேரம் செல்லச் செல்ல எங்கும் இருள் வந்து நிறைந்தது. இரவு வந்ததும், அந்நேரத்தில் காட்டு விலங்குகள் காளத்தி நாதருக்கு ஏதேனும் கேட்டை விளைவிக்குமோ எனக் கவலை கொண்டார் துண்ணனார். எனவே வில்லேந்திய கையுடன் இரவு முழுவதும் காவல் காத்து நின்றார் அவர்.

அந்த இரவும் அற்புத இரவாகத் திகழ்ந்தது. திருக்காளத்தி மலை வட்டாரமே ஒளிமயமாகப் பிரகாசித்தது. சோதி வீசும் மரங்களின் வெளிச்சத் தாலும், மந்திகள் மரப்பொந்துகளில் கொண்டு வைத் திருந்த இரத்தின மணிகளின் பிரகாசத்தாலும், அன்பொளி வீசும் திண்ணனாரின் மேனிச் சுடராலும் காளத்தி நாதர் முன்னே இருள் என்பதே இல்லை.

பொழுது புலர்ந்தது. நாலா திசைகளிலும் பறவைகள் முழக்கமிட்டன. இரவு நேரம் பூராவும் தூங்காது காவல் காத்து நின்ற திண்ணனார், "இனி நான் சென்று இறைவர்க்கு அமுதுபடைக்க இறைச்சி கொண்டு வருவேன்" என்ற முடிவோடு அந்த இடத்தை விட்டு வெளியே வந்து வேட்டையின் பொருட்டுச் செல்ல லானார்.

திண்ணனார் சென்றதும் அங்கே சிவகோசரியார் என்னும் முனிவர் வந்தார். இவர் திருக்காளத்தி நாதருக்கு விதி முறைப்படி பூசனைகள் செய்து வழிபட்டு வருகின்றவர். அன்றும் இறைவருக்கு அணிய கொய்த மலர்களோடும், அபிஷேகம் செய்யப் புனித நீரோடும் வந்திருந்தார். திருக்காளத்தி நாதர் முன்னிலையில் அவர் கண்ட காட்சி, அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது. வெந்த இறைச்சித் துண்டுகளும் எலும்புகளுமாய் எங்கும், பரந்து கிடந்தன. இவற்றைக் கண்ட அவர், அவற்றின் மீது கால் வையாது தூரத்தே ஓடி, "ஐயோ, தகாத இச்செயல்களைச் செய்தவர் யாரோ? யான் கெட்டேன்" என்று சொல்லி மிகவும் வேதனைப் பட்டார்.

“ஆம், இத்தகைய செயல்களை வேடர்கள் செய்திருப்பர்! எம்பெருமானே, உமது திருமுன்னிலையில் இவ்வாறு செய்யலாமா? செய்வதற்குத் தேவாரும் திருவுளம் கொள்ளலாமா?” என்று சொல்லி உடல் பதறிக் கலங்கினார். கண்ணீர் சொரிந்து அழுதார்; மண்ணில் வீழ்ந்து உள்ளம் புண்ணானார்.

பின்னர் ஒருவாறு மனம் தெளிந்து, “அண்ணலுக்குச் செய்யவேண்டிய பூசனையைச் செய்யாது, அடியேன் இருந்து என்ன பயன்?” என்று சொல்லிய வராய் அவர். அங்கே கிடந்த இறைச்சி எலும்புகளோடு தொன்னையையும் எடுத்து மாற்றினார். திண்ணனாரின் செருப்புச் சுவடுகளையும் நாயின் பாத அடையாளங்களையும் அழித்து அந்த இடத்தைத் தூய்மைப் படுத்தினார். பின்னர் பொன்முகலியாறு சென்று நீராடித் திரும்பி வந்த அவர், இறைவர் வீற்றிருக்கும் அந்த இடத்திற்கு ஏற்பட்ட மாசு நீங்க, வேண்டிய பரிகாரங்கள் செய்தார். இறைவரை வணங்கித் தாம் கொண்டு வந்திருந்த புனிதப் பொருள்களால் ஈசனுக்குரிய பூசனையைச் செய்து முடித்தார். பிறகு தம் இருப்பிடமாகிய தபோவனம் சென்றார்.

வேட்டைக்குச் சென்ற திண்ணனார் நல்ல விலங்குகளை வேட்டையில் கொண்டு முன்போல் அவற்றின் ஊனை வேக வைத்துப் பக்குவம் செய்து சுவை பார்த்து, தேனில் கலந்து தொன்னையில் எடுத்துக் கொண்டார். பூசனைக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தலை முடியிலும் வாயிலும் வைத்துக் கொண்டார். காளத்தி மலைக்கு வந்த அவர், அங்கு சிவகோசரியார் செய்து விட்டுப் போயிருந்த பூசைப் பொருள்களையெல்லாம்

மாற்றி, தம் முறைப்படியுள்ள வழிபாட்டை நடத்தினார்.

“எம் பெருமானே, இவை தேன் கலந்த இறைச்சித் துண்டுகள். நான் சுவை பார்த்து நல்லனவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். திருவமுது செய்துகொள்ள வேண்டும்” என இறைவரை வேண்டிக் கொண்டார். இவ்வாறு வழிபாடு செய்தும், பகலின் இறைவரின் உணவுக்காக வேட்டையாடியும், இரவில் உறங்காது காவல் காத்தும் திண்ணனார் நாட்களைக் கழித்து வந்தார்.

சிவகோசரியாரும் தினமும் இறைவர் ஆலயம் சென்று, அங்கு திண்ணனார் செய்துள்ள அகத்தத் தன்மையை மாற்றி, சந்நிதியைத் தூய்மை செய்து சிவாகமப்படியுள்ள பூசனைகளைத் தவறாது புரிந்து வந்தார். இவ்வாறு ஒருவர் செய்த செயலை மற்றவர் மாற்றி, முறைமை நடந்து கொண்டிருந்தது.

திண்ணனாரைப் பிரிந்து சென்ற நாணனும் காடனும் ஏனையவரும் அவரது தந்தையாகிய நாகனிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். திண்ணனாரிடம் காணப்பட்ட மாறான செயல்களை நாணன், காடன் இவர்களிடமிருந்து நாகன் அறிந்து கொண்டான். புதல்வரின் மாறுபட்ட போக்குணர்ந்து அவனது உள்ளம் மிகவும் வேதனை கொண்டது. கவலை அவனைக் கசக்கிப் பிழிந்தது. உணவை மறந்தான். உறக்கத்தை இழந்தான். இனி என்ன செய்வது எனச் சிந்தித்தான். இறுதியில் தேவராட்டியோடு திண்ணனாரை நேரில் பார்க்க முடிவு செய்தான்.

தேவராட்டியோடு திண்ணனாரிடம் வந்த நாகன். அவரது மாறுபட்ட நிலையைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனான். அந்த அம்மையார் பார்த்த குறிகளால் திண்ணனாரைத் தன் வழியில் திருப்ப முடியாது என்பதை நாகனது உள்ளம் தெளிவாகக் கண்டு கொண்டது. வீணே முயற்சிகள் மேற்கொண்டு என்ன பயன்? எனவே அவன் தன் புதல்வரை அவர் போக்கில் விட்டு விட்டுத் தன் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

ஒழுங்கு முறையில் பூசனைகள் செய்து வந்த சிவகோசரியார் இறைவரைப் பார்த்து, “பிறை சூடிய பெருமானே, உமது திருச்சந்நிதியை இவ்வாறு அசுத்தப் படுத்துபவர்கள் யார் என்று தெரியவில்லையே! இந்த நிலையை மாற்றி அருள்வீராக!” என வேண்டிக் கொண்டார்.

அன்றிரவு இறைவனார் சிவகோசரியார் கனவில் தோன்றி, “அன்ப, உன் குறையை உணர்ந்தேன். என் சந்நிதியில் வந்து இவ்வாறு வழிபாடு செய்பவனை நீ சாதாரண வேடுவன் என்று கருதற்க! அவன் என் மீதுள்ள அன்பையே வடிவாகக் கொண்டவன். என்னை அறியும் அறிவே அவன் பெற்ற அறிவு. அவன் உணர்வு, என்னிடம் கொண்டுள்ள உணர்வேயாகும். அவன் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் நமக்கு விருப்பமானவையே. அவன் என் மீது கொண்டுள்ள அன்பினையும் அடிமைப் பணியினையும் நீ ஒளிந்திருந்து பார்த்தால் கண்டு கொள்ளலாம். எனவே அவன் இழிவான செயல்கள் செய்து தூய்மையைக் கெடுத்தான் என்று எண்ணாதே” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

கனவு கண்டு விழித்த சிவகோசரியார் இறைவன் தம் கனவில் தோன்றிக் காட்சி தந்தருளியதை எண்ணி இறும்பூது கொண்டார். விடியுமளவும் தூங்காத அவரிடம், வியப்பும் பூரிப்பும் மேலிட்டிருந்தன. இறைவருக்கு உவப்பை அளிக்கும் திண்ணனார் செயலைத் தாம் தப்பிதமாக எண்ணினோமோ என்ற மன அச்சமும் அவருக்கு ஏற்படாமல் இல்லை. அவர் என்றும்போல் அன்றும் நீராடித் திருக்காளத்திமலைக்கு வந்து இறைவருக்கு உரிய வழிபாடுகளைச் செய்தார். பின்னர் இறைவர் சிலைக்குப் பின்புறமாக ஓரிடத்தில் ஒளிந்து கொள்ளலானார்.

இரவு முழுதும் இறைவர் பக்கம் காவல் காத்திருந்து சிவகோசரியார் வருவதற்கு முன் அங்கிருந்தும் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற திண்ணனார், மாமிச உணவோடும், திருமஞ்சன நீரோடும், பூங்கொத்துகளோடும் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். வருகின்ற வழியில் அவருக்குப் பல தீய அறிகுறிகள் தோன்றின. இதைக் கண்ட திண்ணனார் "ஐயோ நானில்லாத போது இறைவருக்கு ஏதேனும் துன்பம் நிகழ்ந்திருக்குமோ?" என்று எண்ணி இதயம் நொந்த வராய் இறைவர் பக்கம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு திண்ணனார் கண்ட காட்சி அவரை அதிர்ச்சி கொள்ள வைத்தது. இறைவரின் வலது கண்ணிலிருந்து உதிரம் ஒழுகிக் கொண்டிருந்ததைத் திண்ணனார் கண்டுதான் அந்நிலையடைந்தார். பொன் முகலியாற்றிலிருந்து தம் வாயில் கொண்டு வந்திருந்த திருமஞ்சன நீர் நிலத்தில் சிந்தவும், கைகளிலிருந்து ஊனுணவும் வில்லும் பூமியில் வீழ்ந்து சிதறவும், குடுமியில் கொண்டு வந்திருந்த மலர்க்கொத்துக்கள் அசைந்து மண்ணில்

விழவும் திண்ணனார் பதைபதைத்துத் தரையில் வீழ்ந்தார்.

பின்னர் எழுந்து இறைவர் கண்ணிலிருந்தும் ஒழுகும் குருதியைத் தம் கையால் துடைத்து அதை நிறுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். ஆனால் இரத்தம் மேலும் மேலும் சுரந்து கொண்டிருந்தது. இதை நிறுத்த வகை தெரியாத திண்ணனார், மனம் நொந்து மயங்கி வீழ்ந்தார். சிறிது பொழுதில் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தார். “இறைவருக்கு இத்தகைய துன்பத்தை இழைத்தவன் யாராய் இருக்கும்?” எனத் தன் மனத்தில் எண்ணிப் பார்த்து, எதுவும் புரியாதவராய் வில்லையெடுத்துக் கொண்டு திக்கு தோறும் சென்று நோக்கினார். “இம்மலையில் எனக்கு எதிராக எம்பெருமானுக்கு இன்னல் செய்யும் வேடரும் உண்டோ? அல்லது மிருகங்களின் குரூரச் செயல்தானோ இது? அறிகிலேனே!” என்று புலம்பியவராய், அம்மலையில் நீண்ட நெடுந்தொலைக்கு எதிரியைத் தேடிப் போனார். அவர் கண்களுக்கு அப்படி வேடரோ, வனவிலங்குகளோ தென்படவில்லை. மீண்டும் அவர் திருக்காளத்தி நாதர் திருச்சந்நிதிக்குத் திரும்பி வந்தார்.

துன்ப மிகுதியால் இறைவன் திருவடிகளைப் பற்றிப் பிடித்து அழுதார். கதறித் துடித்துப் பலவாறு புலம்பிப் பரிதவித்தார். “இக்கண்ணிலிருந்து ஒழுகும் உதிரத்தைத் தடுக்கும் வழியை நான் அறியேன். வேடர்கள் அம்பால் ஏற்படும் தம் புண்களைக் குணப்படுத்தும் பச்சிலை மருந்துகள் உண்டு. அவற்றை இம்மலையடிவாரம் போய்த் தேடிக்கொண்டுவருவேன்” என்று புறப்பட்டுச் சென்றார்.

மலையடிவாரத்தில் மருந்துகளைத் தேடிச் சேகரித்த திண்ணனார், விரைவாகத் திரும்பி இறையனார் பக்கம் வந்து சேர்ந்தார். அப்பச்சிலை மருந்துகளைப் பிழிந்து உதிரம் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும் இறைவர் கண்ணில் வார்த்தார். ஆனாலும் என்ன? இம் மருந்துகளால் எவ்விதப் பயனும் ஏற்படவில்லை. மேலும் அக்கண்ணிலிருந்து குருதி ஒழுகிக்கொண்டு தான் இருந்தது. இனி என்ன செய்வது? சிந்தித்தார் திண்ணனார். ஊனில் ஏற்படும் நோய்க்கு அவ்வூனே நல்ல மருந்து என்று உலகத்தார் சொல்லும் மொழி அவரது நினைவுக்கு வந்தது.

“ஆம், இறைவர் கண்ணுக்கு ஏற்பட்ட நோயைத் தீர்க்க, எனது விழியை அம்பினால் பெயர்த்தெடுத்து எம் பெருமான் நோய்க் கண்ணில் பதித்தால் அதிலிருந்து ஒழுகும் உதிரம் நின்று நோய் நீங்கும்” எனக் கருதினார். எனவே தமது வலக்கண்ணை அம்பினால் தோண்டி எடுத்து இறைவர் கண்ணில் அப்பினார். ஆகா, என்ன வியப்பு! திண்ணனார் தம் கண்ணை அப்பிய அளவில் இறையனார் கண்ணிலிருந்து ஒழுகிய குருதி நின்று விட்டது. இதைக் கண்ட திண்ணனாருக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஒரு அளவும் உண்டோ? குதித்துக் கூத்தாடினார்; தோள்களைத் தட்டிக் களி கொண்டார்.

திண்ணனாரின் இந்த மகிழ்ச்சி நிலைக்காத வகையில் மற்றொரு நிகழ்ச்சி தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இறைவரின் வலக்கண்ணிலிருந்து ஒழுகிய உதிரம் நின்றதும் அவரது இடக்கண்ணிலிருந்து உதிரம் ஒழுகத் தொடங்கியது. இதற்குக் காரணம் எதுவாக இருக்க வேண்டும்! சிவகோசரியாருக்குத் திண்ணனாரது

பேரன்பைப் புலப்படுத்த இறையனார் செய்த திருவிளையாடலே இது!

இப்புது நிகழ்ச்சியைக் கண்ட திண்ணனார் திடுக்கிட்டுப் போனார். ஆனால் மறுகணமே அவரிடம் ஓர் ஆறுதல் ஏற்பட்டது. அந்த ஆறுதலைக் கொடுத்தது அவரிடம் தோன்றிய இந்த நினைவுதான்.

அவர் தம்முள் நினைக்கலானார். “இனி இதற்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. தக்க மருந்துதான் கண்டிருக்கிறேனே! எனக்கு இன்னும் ஒரு கண் இருக்கிற தல்லவா! அக்கண்ணைப் பெயர்த்து அப்பினால் எனது இறைவர் கண்ணுக்கு நேர்ந்துள்ள துன்பம் தீர்ந்து விடுமோ!” இவ்வாறு எண்ணிய அவர், தமது இடக் கண்ணையும் தோண்டியெடுத்து அப்ப ஆயத்தமானார்.

தமது இடக்கண்ணைத் தோண்டி எடுக்கும்போது தமக்கு இரண்டு கண்களின் பார்வையும் தெரியாது போய்விடுமாகையால் இறையனார் திருக்கண் இருக்கும் இடத்தை எவ்வாறு தெரிவது? திண்ணனார் இதற்கொரு வழிசெய்தார். தமது இடது காலை காளத்தி யப்பரின் உதிரம் ஒழுகும் கண்ணில் ஊன்றிக்கொண்டு உள்ளத்தில் பொங்கியெழும் அன்போடும் ஆர்வத் தோடும் அம்பை எடுத்துத் தன் இடக்கண்ணைத் தோண்ட முனைந்த நேரத்தில், பிறைசூடிய இறையனார் இதைப் பொறுக்காதவராய் தமது திருக்கரத்தால் திண்ணனார் கையைத் தடுத்து “கண்ணப்ப, நில் அப்ப” எனத் தமது அமுதக் குரலால் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். கண்ணை அப்பிய காரணத்தால் இறைவரே திண்ணனாரைக் “கண்ணப்ப” என்று கனிவோடு அழைக்கும் பேறு பெற்றார்.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட பெருந்தவ முனிவராகிய சிவகோசரியார் விம்மிதழுற்றார். வானவர்கள் மறையொலி முழக்கி மலர்மாரி சொரிந்த வண்ணமிருந்தனர்.

கண்ணப்பரது பேரன்பைக் கண்டு அவரது கையைத் தம் திருக்கரத்தால் பற்றிக் கொண்ட முக் கண்ணனார் அவரைப் பார்த்து, “அப்பனே, நீ எமது வலப்புறத்தில் என்றும் நிலைபெற்று இருந்து கொள்க!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

கண்ணப்பரின் இப்புனித வரலாறு, இறைவன் பால் இடையறாது அன்பு கொண்டிருப்போரை, அப்பெருமான் அரவணைத்து நிலைத்த பேரின்பத்தை அளிப்பான் என்பதை உணர்த்துகின்றதன்றோ?

2. அன்பு வலையில் ஆண்டவன்

காவிரியாறு வளம்பெருக்கும் சோழநாட்டில் திருக்கடவூர் சிறப்புமிக்க ஊராகும். இவ்வூரில் எங்கு பார்த்தாலும் செந்நெல் வயல்கள் காட்சி தரும். வாய்க் கால்களில் செங்கழுநீர் மலர்க்கூட்டங்கள் நிறைந்து காணும். வயல்களில் பணிசெய்யும் பெண்கள் கூட்டமாகத் திரண்டு பாடுகின்ற பண்ணிசைப் பாடல்கள் செவிகளில் இன்பம் சுரப்பன. வேள்விச் சாலைகளில் மறையோர்கள் ஓதும் வேத கீதங்கள் இறைவன் நினைவை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும். தடாகங்களில் எருமைகள் நின்று பாலைச் சொரியும். அப்பாலை உண்ணும் கெண்டை மீன்கள் தாமரை மலர்களில் துள்ளிவிழ, அம்மலர்களும் பால் மணம் வீசும். வானளாவிய மாடங்களில் படிந்து செல்லும் மேகங்கள், வேள்விச் சாலைகளின் புகை மணம் ஏற்றுச் செல்வதால் அவை மழையாகப் பெய்யும்போது அம்மழையிலும் நறுமணம் கமழும். இவ்வளவு சிறப்புகள் கொண்ட ஊரில் திருவீரட்டானம் என்னும் இடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறையவர் மார்க்கண்டேயரை எமனிடமிருந்து காத்த பெருமான் ஆன அமிர்த கடேசுவரர் ஆவார்.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க ஊரில் மறையவர் குலத்தில் சிவபக்தர் ஒருவர் இருந்தார். இவரது பெயர் குங்குலியக்கலய நாயனார் என்பதாகும். ஒழுக்கங்களில் சிறந்த உத்தமர் இவர். நாள்தோறும் இவர் ஆலயம் சென்று எங்கும் மணம் கமழும் குங்குலியத் தூபம் புகைக்கும் பணியைச் செய்து வந்தார். இவ்வாறு இவர் தவறாது செய்துவந்த பணியால் இவரிடமிருந்த செல்வ மெல்லாம் மெல்ல மெல்லக் கரையலாயிற்று. என்றாலும் குங்குலியம் புகைக்கும் பணியை இவர் விட்டுவிடவில்லை. இதற்காக இவர் நிலபுலங்களை விற்றார்; அடிமைப் பணியாள்களை விற்றார். வீட்டையும் விற்றார். இறுதியில் பிழைப்புக்கு வழியின்றி இவரது குடும்பத்தாரும் மனைவி மக்களும் வாடி வருந்தினர்.

அன்று இவரது வீட்டில் தொடர்ந்து இரண்டு நாட்கள் பட்டினி. சமைப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. இவரது மக்களும் சுற்றமும் பசிக்கொடுமைக்காற்றாது துயர்கொண்டனர். இந்நிலையைக் கண்டு இவரது மனைவியார் கண்கலங்கிப் போனார். கடைசியாகத் தம் கணவரது பக்கம் வந்து அவரை வணங்கி, தம் மங்கல நாணிலுள்ள தாலியைக் கழற்றிக் கணவர் கையில் கொடுத்து, அதைக் கொண்டு நெல் வாங்கி வரும் படியாக வேண்டிக் கொண்டார். தம் வறிய நிலையை நினைந்து நெஞ்சம் உருகிய நாயனாரும் நெல் வாங்கு வதற்குப் புறப்பட்டு வெளியே சென்றார்.

பாதையில் குங்குலியக்கலய நாயனார் சென்று கொண்டிருக்கும்போது எதிரே ஒரு வணிகன், மணம் மிகுந்த குங்குலியக் கலயப் பொதியோடு வந்து

கொண்டிருந்தான். நாயனார் அவ்வணிகனைப் பார்த்து, “இது என்ன?” என்று கேட்டார்.

“மணம் மிகுந்த குங்குலியம்” என அவ்வணிகன் பதில் அளித்தான். இதைக் கேட்ட நாயனார் உள்ளம் களிப்புற்றது. முகம் மலர்ச்சி கண்டது. அவர் அவ்வணிகனிடம், “இறைவரின் பூசனைக்கேற்ற குங்குலியமாக இது இருந்தால் நானே வாங்கிக் கொள்கிறேன். இதை விடவும் சிறந்த பேறு வேறு எனக்கேது? இந்தப் பேற்றைக் கைநழுவ விட்டுவிட்டு நான் கடைக்குப் போய் நெல் போன்ற பிற உணவுப் பொருள்களை வாங்குதல் எவ்வளவு வீணான செயல்!” என்று சொல்லி மீண்டும் நாயனார் அவ்வணிகனைப் பார்த்து, “நான் உமக்குப் பொன்னைக் கொடுக்கிறேன். நீர் இந்தக் குங்குலியப் பொதியைக் கொடும்” என்று உரைத்தார்.

அவ்வணிகன் நாயனாரிடம், “நீர் இதற்கு எவ்வளவு பொன் கொடுப்பீர்?” என்று கேட்டான்.

நாயனார் தம்மிடமிருந்த திருமாங்கலியத்தை வணிகர் கையில் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட அவ்வணிகர் அதற்கு மேல் அங்கு நிற்காது, இறையனார் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலை நோக்கி விரைவாகச் சென்றார்.

பின்னர் நாயனார் இறைவன் கோயில் இருக்கும் திருவீரட்டானம் சென்று அங்குள்ள பண்டகசாலையில் தம் வாங்கி வந்த குங்குலியத்தை முறையாக வைத்தார். தம் செயலில் அவருக்குப் பெரும் நிறைவு ஏற்பட்டது. பின்னர் வழக்கம்போல் தூபம் புகைத்து, இறை

வருக்குரிய பணியை இதயப் பேரன்போடு செய்து கொண்டிருந்தார்.

நாயனார் இவ்வாறு ஆலயத்தில் இறைப்பணி செய்து கொண்டிருக்க, வீட்டில் அவரது மனைவியார்தம் கணவர் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இரவு நீண்ட நேரம் விழித்திருந்து பசித்துயரால் நொந்த அவ்வம்மையார் இறுதியில் கங்கையணிந்த சடையாரை வணங்கிக் கண் துயிலலானார். -

இந்நேரம் அவ்வீட்டில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. இறைவன் திருவருளால் குபேர வேந்தன் அவ்வீட்டில் அளவற்ற செல்வத்தைக் கொண்டு குவித்தான். வீடு நிரம்ப நெற்குவியல்; அரிசிக் குவியல்; பொன் பெருக்கு; பிற பொருள்களின் செழுமை.

கலயரின் மனைவியார் கனவில் இறையனார் தோன்றி, “கணவருக்கு உணவு ஆக்குக!” எனக் கட்டளையிட்டு மறைந்தார். விழித்தெழுந்த அவ்வம்மையார் வீடு முழுதும் எல்லாவகைப் பொருள்களும் நிறைந்திருக்கக் கண்டு எல்லையில்லாத வியப்பில் மூழ்கினார். ‘இது கண்ணுதல் பெருமான் கருணையே’ என்பதைத் தெரிந்து, அப்பெருமானை இருகரங் குவித்து வணங்கினார். பின்னர் தம் கணவருக்கு வேண்டிய உணவை ஆக்குவதற்கு வீட்டில் போய் விரைவாகப் பணியில் ஈடுபட்டார்.

இதே நேரம் திருவீரட்டானம் ஆலயத்தில் மற்றொரு அதிசயம் நடைபெற்றது. பிறை சூடிய பெருமான் சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளித்தோன்றி நாயனார் அறியும்படியாக, “நீ பசித்து வாடுகின்றாய்,

உன் வீடு சென்று இனிய உணவை உண்டு உன் பசித் துன்பத்தை நீக்குவாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இம்மொழிகளைக் கேட்ட குங்குலியக் கலய நாயனார், பெருமான் கட்டளையைத் தலைமேல் தாங்கி ஆலயம் விட்டு வீதிவழியாக நடந்து தம் வீட்டை அடைந்தார். அங்கு அளவற்ற செல்வம் குவியல்களைக் கண்டு வியப்பு மேலிட்டவராய் தம் மனைவியாரை “இச்செல்வங்களெல்லாம் ஏது? எவ்வாறு வந்தன?” என வினவினார்.

இதற்கு அவ்வம்மையார், “இறைவர் பேரருளால் வாய்த்தவை” என்று பதில் அளித்தார்.

இதைக் கேட்ட கலயநாயனார் விம்மித்முற்றவராய், “எம்பெருமான் எனக்கும் இரங்கி அருளினாரே” என மொழிந்து, அப்பெருமானை நினைந்து நினைந்து, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து கரங்கூப்பித் தொழுதார். பின்னர் நாயனாரது மனைவியார் தம் கணவரை வழிபட்டு அவருக்குச் சிவனடியார் களுடன் அறுசுவை உண்டி பரிமாறினார். நாயனாரும் பிறரும் பசி தீர உண்டு மகிழ்ந்தனர். இதன்பின்னர் கலயநாயனார் தம் செல்வப் பெருக்கால் குங்குலியத் தூபம் புகைக்கும் பணியுடன் அடியார்களுக்கு அமுது படைக்கும் திருப்பணியையும் மேற்கொண்டொழுகி வந்தார். அவரது வாழ்வு செம்மை நலம் பூத்துத் திகழ்ந்தது.

இவ்வாறு கலயநாயனார் வாழ்ந்து வருகின்ற நாளில் திருப்பனந்தாள் என்னும் திருத்தலத்திலுள்ள ஆலயத்தில் அரசனால் திருப்பணி நடைபெற்றது. அங்கு சாய்வு நிலையிலுள்ள சிவலிங்கத்தை நேர்செய்து

வழிபட எண்ணினான் சோழ மன்னன். அவன் தனது ஆட்களையும், யானைகளையும் கொண்டு சிவ லிங்கத்தை இழுத்து நிமிர்த்த முயன்றான். என்ன முயன்றும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை. மன்னனுக்கு இது பெரும் சோர்வையும் துன்பத்தையும் அளித்தது.

இச்செய்தி குங்குலியக்கலய நாயனார் செவியில் விழுந்தது. இத்திருத்தொண்டில் தாமும் ஈடுபட எண்ணினார். மன்னன் படைகளும் வேழங்களும் முயன்று வெற்றி கிட்டாது இளைத்துப் போயின. தாம் இத்திருப் பணியில் ஈடுபட்டுப் பயன்கிட்டாது போயினும் அது சிறந்த பேறுக்குரியதே எனக் கருதினார் நாயனார். எனவே இப்பணியில் ஈடுபடும் எண்ணத்தோடு இவர், அமிர்தகடேசர் ஆலயம் சென்று, அப்பெருமானை முதலில் வழிபட்டுக் கொண்டார். பின்னர் திருப்பனந் தாளுக்குப் புறப்பட்டார். அங்கு திருக்கோயில் வந்து, இறையனார் திருவுருவத்தில் இணைத்திருந்த பூங்கச் சோடுள்ள கயிற்றைத் தம் கழுத்தில் சுற்றிக் கொண்டு வருந்தி இழுக்கலானார். என்னே வியப்பு! கலய நாயனாரின் பேரன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு இறையனார் சரிந்த நிலையிலிருந்து நேராகத் தரிசனம் கொடுக்க லானார். விண்ணவர் மலர்மாரி பொழிய மண்ணவர் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினார்.

செய்தியறிந்த சோழ வேந்தனும் அவனது படைகளும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டனர். கழலணிந்த காவலர் கோமான் கலயநாயனாரின் திருப்பாதங்களில் தம் முடியை வைத்து வணங்கினான். “அருள்மிக்க அன்புப் பெருமானே, தங்களை எவ்வாறு புகழ வல்லேன்? சரிந்து நின்ற இறையவரை நேராக ஆக்கித் தரிசனம் செய்ய வைத்தீர்களே! அன்பு வலையில்

இறைவன் அகப்படுவான் என்பதை இவ்வுலக மக்களுக்கு மெய்ப்பித்துக் காட்டி விட்டார்களே” என்று வாழ்த்திப் புகழ்ந்தான்.

மன்னவன் பின்னர் அவ்வாலயத்திலுள்ள ஏனைய திருப்பணிகளை நிறைவாகச் செய்து முடித்துத் தன் இருப்பிடம் சென்றான். கலயநாயனார் சில நாட்கள் அம்பலத்தில் திருநடனம் செய்யும் எம்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு வந்தார். பின்னர் திருக்கடலூருக்குத் திரும்பி முன்போல் குங்குலியத் தூபம் புகைக்கும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டு நாட்களைக் கழித்து வந்தார்.

இந்நாட்களில்தான் நாயனார் அச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்டார். அதாவது திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் திருக்கடலூர் வருகிறார்கள் என்ற செய்தியே அது. இதைக் கேட்டுக் களிப்படைந்த கலயநாயனார் அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்றுத் தம் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்தார். இனிய உணவை அவர்களுக்கு அமுதாகப் படைத்து, அப்பெரு மக்களின் பேரன்பைப் பெற்றார். அடியார் களிடம் காட்டும் அன்பு ஆண்டவன்பால் காட்டுவ தன்றோ! கலயநாயனார் திருக்கடலூரில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானுக்குரிய திருப்பணிகளை நாளும் செய்து அவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

தூய அன்புக்குக் கட்டுப்படுகிறவன் ஆண்டவன் என்பதை இவ்வரலாறு காட்டுகிறதன்றோ!

3. சோதனையில் வெற்றி

புலவர்கள் புகழ்ந்து பாடும் பெருமை கொண்டது கஞ்சாறார் என்னும் திருநகர். இந்நகரில் கொம்புத் தேனும், தீங்கனியின் சாறும், செங்கரும்பின் சாறும் நிரம்பிக் காணும். வயல்களும் வாவிகளும் நிறைந்து, மாடிவீடுகளும் சூழ் மதில்களும் பெற்று, இடையறாது இசைகள் முழங்கும் விழா வீதிகளும் கொண்டு, இந்நகர் வளமும் வனப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

இங்கு, மன்னருக்குப் படைத் தலைமை ஏற்றுள்ள வேளாளர் குலத்திலே தோன்றிய சிவனடியார் ஒருவர் இருந்தார். இவர் மானக்கஞ்சாறர் என்னும் பெயரைக் கொண்டவர். மரபு விளங்க அதற்கோர் புதையல்போல் வாய்த்தவர். சிவபெருமானையே எந்நேரமும் சிந்தித்து வந்தவர். அடியார்களிடம் இவரது அன்போ எல்லை யற்றது. அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருள்களையெல்லாம் குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் பண்பையே இவர் தம் உள்ளமாய்ப் பெற்றிருந்தார்.

இத்தகைய பெருந்தகையாருக்குக் குழந்தைப் பேறு இல்லாதிருந்தது. தமக்கு பிற்காலம் குலம் விளங்கப் பிள்ளை ஒன்று வேண்டுமே என இவர் தம்

நெஞ்சத்தில் பேரவாக் கொண்டிருந்தார். தாம் வழி படும் பிறையணிந்த பெருமானிடம் தம் குறையைத் தெரிவித்து, தமக்குக் குழந்தைச் செல்வம் அருள வேண்டிக்கொண்டார். அடியாரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் அருள் வள்ளலன்றோ இறையவர்! மானக் கஞ்சாறருக்குப் பெண் குழந்தை ஒன்று இறையவர் அருளால் பிறந்தது. இப்பேற்றினால் பெருங்களிப்பு கொண்டார் மானக்கஞ்சாறர். அடியார்களுக்கெல்லாம் அறுசுவை உண்டியளித்து, கொடைமடம் சிறக்கப் பொருள்களை வழங்கினார். உற்றாரும் மற்றாரும் களிப்பில் மூழ்கி வாழ்த்துக் கூறினர். மானக்கஞ்சாறர் தம் உயிராகக் குழந்தையைப் பேணி வளர்த்து வந்தார்.

சீரும் சிறப்போடும் வளர்க்கப்பெற்ற இப்பெண் சுடர், உரிய காலத்தில் மங்கைப் பருவம் அடைந்தாள். இப்பெண்ணை மணம் புரிந்து கொள்ள விரும்பினார் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் என்பவர். எனவே அவரால் தக்க பெரியோர்கள் மானக்கஞ்சாறரிடம் பெண் பேச அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். தலிக்காம நாயனாரின் தகுதியும் பொருத்தமும் அறிந்த மானக் கஞ்சாறர், மன மகிழ்வோடு இசைவளித்தார்.

மானக்கஞ்சாறர் தம் பெண்ணின் மணச் செய்தி குறித்து உற்றவர்களுக்கும் சுற்றத்தினருக்கும் அறிவித்தார். அவர்களும் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

திருமணத்திற்குரிய செயல்கள் விரைவாகத் தொடங்கப் பெற்றன. வீடுகள் தூய்மை செய்யப்பட்டு அலங்கரிக்கப் பெற்றன. வீதிகளெங்கும் தோரணங்களும் மலர் மாலைகளும் கட்டப்பெற்றுக் கண்களுக்கு விருந்தாயின. பொற் பாத்திரங்கள் பாலிகை முளை

களால் நிரப்பப்பட்டன. பொதுவாகக் கூறுமிடத்து சோலைகள் நிரம்பிய கஞ்சாறூர் விழாக்கோலம் கொண்டு விளங்கிற்று.

மணமகனாகிய ஏயர்கோன் கலிக்காமர் தம்மை அழகுறப் புனைந்தவாறு, சிறப்புமிக்க தம் உறவினர் கூட்டத்தோடு மங்கல ஒலிகள் முழங்க, கஞ்சாறூர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அனைவர் உள்ளங்களிலும் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இந்நேரம் மானக்கஞ்சாறர் வழிபட்டு வரும் சிவபிரான், அந்தணர் வேடம் தாங்கி, மானக்கஞ்சாறர் திருமண மனையில் தோன்றினார். இவரது தோற்றம் யாரையும் வசீகரிக்கும் தன்மை பெற்று விளங்கியது. இவரது குடுமியில் மணிகள் அணியப் பெற்றிருந்தன. காதிலே குண்டலங்கள்; மார்பில் மணிகள் சுடர் வீசும் தாழ்வடமும், தோளில் யோகப்பட்டிகையும், கருமை நிறம் கொண்ட மயிரினால் வடமாக இழைத்த பூனூலும் திருநீற்றுப்பையும், வெண்ணீறு ஒளிரும் திருமேனியும் கொண்டு இவர் காட்சி அளித்தார்.

முனிவர்போல் தோன்றிய இவரைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சி கொண்ட மானக்கஞ்சாறர், "அடியேன் நற்பேறு பெற்றேன். எம்பெருமானுக்கு அடியாராகிய இவர் இங்கே எழுந்தருளியதால் என் பிறவித் துன்பம் நீங்கிற்று" என்று உள்ளம் கசிந்து அவர் அடிபணிந்து வணங்கினார். முனிவராக வந்த சிவபெருமான் மானக் கஞ்சாறரைப் பார்த்து, "இங்கு மங்கலமான செயல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறதே, எதற்காக!" என்று கேட்டார்.

மானக்கஞ்சாறர், “பெருமானே, இன்று அடியேனின் அருமைப் புதல்வியின் திருமணம் நடைபெற இருக்கிறது” என்று கூறினார்.

“அப்படியா? மகிழ்ச்சி; சுபமாக நடைபெறுக!” என வாழ்த்தினார் முனிவர்.

மானக்கஞ்சாறர் அவரது அடிவீழ்ந்து வணங்கினார். வீட்டினுள்ளே சென்று மணக்கோலம் புனைந்திருந்த தம் அன்பு மகளை அழைத்து வந்து அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணியும்படியாகச் செய்தார்.

தம்மை வணங்கிய மணப்பெண்ணின் மாலை சூடிய கார்மேக வண்ண நீளக் கூந்தலைப் பார்த்து, முனிவர் மானக்கஞ்சாறரிடம், “உமது புதல்வியாகிய இப்பெண்ணினது கூந்தல், நமக்குப் பஞ்சவடிக் கயிற்றுக்குத் தகுதியானது” எனக் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட மானக்கஞ்சாறர் பேருவகை கொண்டவராய், தம் உடைவாளை உருவி அக்கூந்தலை அடிப்பகுதியிலிருந்து அரிந்தெடுத்து முனிவர் கையில் கொடுக்க நீட்டினார். ஆனால் அங்கு நடந்தது என்ன? முனிவராக வந்திருந்த இறையனார், அதை வாங்கு வதைப்போல் கைநீட்டிய நிலையில் மறைந்தருளினார்.

மறைந்த பெருமான் இடப்பாகத்து உமாதேவியா ரோடு காளை வாகனத்தின்மீது வானில் தோன்றினார். விண்ணும் மண்ணும் நிறையும் வண்ணம் கற்பக மலர்கள் சொரிந்து அற்புதத்தைக் காட்டின. மானக்கஞ்சாறர் தமது கைகளைத் தலைமேற் குவித்துப் பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

உணர்ச்சி குமிளியிட, மெய் விதிர் விதிர்க்க அடி வீழ்ந்து வணங்கிய மானக்கஞ்சாறரை நோக்கிப் பிறை சூடிய பெருமான், “என்னிடம் நீ வைத்திருந்த அன்பை இவ்வுலகமெல்லாம் பரவும்படி செய்தோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இறையனாரை என்றும் பரவித் துதிக்கின்ற சிவப்பேறு மானக்கஞ்சாற நாயனாருக்கு வாய்த்தது.

இறையனார் காட்சி மறையவும் உற்றாரும் மற்றாரும் களிக்கும்படியாக மணமகனார் கலிக்காம நாயனார், அங்கே வந்து சேர்ந்தார். வந்ததும் அங்கு நிகழ்ந்த திருவருள் செயல் கேட்டு விம்மிதம் அடைந்தார். இறைவன் திருக்கருணையை நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார். அப்பெருமானை வாழ்த்தி வணங்கினார்.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் புதல்விக்கு ஈசனார் திருவருளால் முன்போல் கூந்தல் ஆயிற்று. கலிக்காமநாயனாரின் திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. மறையவர் நிறையச் செல்வங்கள் தானமாய் பெற்றுச் சென்றனர். பெரியோர்கள் வாழ்த்துக்கள் வழங்கினர். ஊரும் உறவும் பூரிப்பில் திளைத்தன. கலிக்காம நாயனார் தம் மனைவியாரோடு தம் ஊர் திரும்பினார்.

மானக்கஞ்சாறர் இறைவரின் சோதனையில் வெற்றி பெற்றார். அந்த வெற்றியைத் தேடிக் கொடுத்தது இறைவன் மீதுள்ள அவரது நீங்காத பேரன்பு. இப்பேரன்பு அவருக்கு இறைவன் திருக்காட்சியில் இணைந்து இன்பநிலை அடையும் பேற்றை அளித்ததன்றோ! இறைவனிடம் கொள்ளும் இடையறாத பேரன்பு இன்பநிலையை அளிக்கும் என்பதை இக்கதையிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

4. அடியவரைக் காத்த அன்புக் கரம்

சோழ வளநாட்டில் கணமங்கலம் என்னும் ஊர் நீர்வளம் நிலவளம் மிகுந்து இயற்கை அழகு நிரம்பப் பெற்றது. இங்கு எங்கு பார்த்தாலும் வயல் பண்ணைகளும், தாமரைக் காடுகளும், நீலமலர்க் குளங்களுமாகவே காட்சி அளிக்கும்.

இவ்வூரில் தாயனார் என்னும் சிவத்தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் வேளாள மரபினர். அம் மரபுக்கே தலைவராகத் திகழும் பெருமை சான்றவர். இவர் இவ்வாழ்க்கையில் இணைந்து, அறநெறி பேணி, என்றும் அரனார் திருவடியே தமக்குப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டவர். நாள்தோறும் இவர் சிவ பெருமானுக்குச் செந்நெல்லும், செங்கீரையும், மாவடுவும் கொண்டு படைப்பது வழக்கம். எவ்வித இன்னல் இடையூறுகள் வந்தபோதும் இச்செயல் முறையை இவர் தவறாது காத்து வந்தார்.

இவரது தூய அன்பையும், தவறாத பணியையும் உலகத்தார் கண்டு மகிழ இறைவர் திருவுளம் கொண்டார். எனவே இவரிடமிருந்த செல்வமெல்லாம் மறைந்து போகச் செய்தார். ஆனால் தம்மிடமிருந்த

செல்வங்களெல்லாம் தீர்ந்த பிறகும் தாயனார் இறை வருக்குச் செய்துவந்த திருப்பணியை விடவில்லை. இதனால் இவருக்குக் கூலிவேலை செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அப்போதும் கூலிக்கு நெல்லறுத்து, நல்ல சம்பா நெல்லினால் கிடைத்த அரிசியைச் சமைத்து ஆண்டவர்க்கும் படைத்து வந்தார்.

தாயனாரின் வாழ்வு சோதனை நிறைந்ததாகவே இருந்தது. வரவரச் சம்பா நெல்லும் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. எனவே தாயனார் எந்த வயலில் சம்பா நெல் விளைந்துள்ளது என்பதைக் கண்டறிவதில் முதலில் கருத்தைச் செலுத்துவார். பின்னர் அவர்களிடம் சென்று பணியாற்றி அவர்கள் இசைவோடு அதை அறுத்து வந்து இறைவர்க்குப் படைத்து வந்தார். தமக்குக் கூலியாகக் கிடைக்கும் கார்நெல்லைத் தமது உணவுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வார். இவ்வாறு இவர் நடந்து வரும் நாளில் இறைவனின் விளையாட்டால் அந்தக் கார்நெல்லும் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. இறைவருக்குப் படைக்கும் சம்பா அரிசியைச் சாதமாக்கிக் கொள்ள இவர் விரும்பவில்லை. இறைவருக்குப் படைக்கும் தரமுடைய அரிசிச் சாதத்தைத் தாம் உண்பது தக்கதல்ல என்பது இவரது எண்ணமாக இருக்கவேண்டும்!

தாயனார் வாழ்வில் பசியும் பட்டினியும் வந்து குழ்ந்தன. இப்பட்டினி நாட்களில் தாயனாரது மனைவியார் தம் வீட்டின் பின்புறமுள்ள தோட்டத்திலிருந்து கீரையைப் பறித்துச் சமைத்துத் தம் கணவருக்கு அளித்து வந்தார். இதில் நிறைவு பெற்றுக் கொண்ட தாயனார், இறைவருக்குப் படைப்பதில் கருத்தூன்றிக் குறைவரச் செய்து வந்தார்.

கிடைத்து வந்த கீரையும் பின்னர் கிடையாது போகவே தாயனார் நிலை மிகவும் துன்பத்திலாயிற்று. வெறும் நீரைக் குடித்து நாளைக் கழித்து வந்தார். இந்த நிலையிலும் இறைவன் திருப்பணியை மட்டும் இவர் விடவில்லை.

ஒரு நாள் தாயனார் மிக அரிதாகக் கிடைத்த செந் நெல்லையும் செங்கீரையையும் மாவடுவையும் கூடையில் கொண்டு இறைவருக்குப் படைக்கச் சென்றார். அவரது மனைவியாரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார். பல நாட்கள் உணவு உண்ணாததால் மிகவும் தளர்ச்சி கொண்டிருந்த தாயனார் நடைபாதையில் தள்ளாடிச் சோர்ந்து விழுந்துவிட்டார். விழுமுன் அவரது மனைவியார் அவரைப் பிடித்தும் கையில் பஞ்சகவ்வியம் வைத்திருந்ததனால் தக்கவாறு தடுத்து நிறுத்த முடியாது போயிற்று. தாயனார் கீழே விழவே அவரது கையிலிருந்த கூடைப் பொருட்களும் சிதறி நில வெடிப்புக்குள் ஆயின. என் செய்வார் தாயனார்!

இந்நிகழ்ச்சியால் மனம் புண்பட்டுப் போன தாயனார், “இறைவருக்குத் திருவமுது படைக்கின்ற பேறு என்னை விட்டு அகன்றது. நான் இனி இருந்து என்ன பயன்?” என்று புலம்பித் தம்மையே தீய்த்துக் கொள்ள முடிவு செய்தார். தமது கையிலிருந்த அரிவாளை எடுத்துக் கழுத்தில் வைத்து அறுத்துக் கொண்டார். இச்செயல் தம் பிறவித் துன்பத்தையே அவர் அறுத்துக் கொள்பவர் போல் தோன்றியது. என்னே தாயனார் பக்தி! அவரது தியாக உணர்வு!

இச்செயலை இறைவனார் பொறுப்பாரோ! அந்த நேரம் இறைவரின் அற்புதச் செயல் அங்கே நடை

பெற்றது. தரையிலிருந்து செங்கரம் ஒன்று தோன்றித் தாயனார் கையைப் பற்றியது. அக்கை வெளித் தோன்றிய போதே அன்படியாராகிய தாயனார் தமக்குக் கொண்டு வந்த மாவடுவைப் பெற்றுக் கொண்டது போல அதைக் கடிக்கின்ற ஓசை "விடேல் விடேல்" எனக் கேட்டது.

தாயனார் இந்நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போனார் என்றாலும் இது இறைவரின் திருக்காட்சியே என்பதை உணர்ந்து இன்பப் பூரிப்பெய்தினார். அந்நேரத்திலேயே அவரது கழுத்திலிருந்த அரிவாள் பட்டவடு மறைந்தது. அவரது உடலில் வலுவும் வந்து சேர்ந்தது.

இறைவரின் பேரருள் திறனை எண்ணித் தாயனார் இருகரங்களையும் சிரமேற் குவித்து வணங்கி "எம் பெருமானே, அடியேனது அறியாமையை அறிந்தும் நிலவெடிப்பிலும் தோன்றி எனக்குப் பேறளித்தீரே! உமாதேவியாரை இடப்பக்கம் கொண்ட எந்தையே! திருநீறு துலங்கும் செம்மையான மேனியும் திருகிய சடையுமுடைய தேசுடையீர்! போற்றி! போற்றி!" என்று வாழ்த்தினார்.

இறைவர் உமாதேவியுடன் அவருக்குக் காட்சியளித்து, "நீ செய்த செயல் நன்று. மனைவியாருடன் வந்து எமது உலகில் வாழ்வாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி இனிய பேற்றை வழங்கினார்.

அரிவாளால் கழுத்தை அரிய முற்பட்டதால் தாயனார் அரிவாள் தாயனார் என அழைக்கப்பட்டார். இறைவரிடம் நீங்காத அன்பு கொண்டு வறுமையும்

துன்பமும் குறுக்கிட்ட காலத்தும் அவர் பணியையே செய்து கொண்டிருந்த தாயனாரை இறைவர் தம் உலகிலேயே இருத்திக் கொண்டார்.

‘கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார்’ என்ற உண்மையை இவரது வரலாற்றிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறதல்லவா!

5. இறைவனைச் சேர்ந்த இசைவாணர்

இறைவனை நீள நினைந்து, அவனது திருப்பணியை எவ்வகையிலேனும் செய்து கொண்டிருப்போர் அனைவரும் அப்பெருமானின் பேரன்புக்குரியவரே ஆவர். இத்தகையவர்களில் இசையில் அவனை வழிபட்டு நற்பேறு பெற்ற அடியார் ஆநாயனார்!

இசைக்கு உள்ளம் உருகும் இயல்புடைய வனல்லவா இறைவன்! அவனே இசைமயமானவன் உலகமெங்கிலும் இசைமயமாகவே அவன் நிறைந்துள்ளான்! திரு மிக்க ஐந்தெழுத்தை வேயங்குமலில் இசைத்து, இறைவனை வழிபட்டு, அவன் அருளாலே, அவன் அருகே அமர்ந்து எப்போதும் இன்னிசை மழை பொழியும் பேறு பெற்ற ஆநாயனார் வரலாறு. பக்தியுணர்வையும், பண்விருப்பையும் பெருக்குவதாகும். அவ்வரலாற்றை அறிவோம்.

வற்றாத காவிரி வளத்தால் செழுமை பெற்று விளங்குவது மேன்மழ நாடு. இந்நாட்டில் பழங்காலத்திலிருந்தே சிறப்புப் பெற்றது திருமங்கலம் என்னும் திருநகர். இங்கு ஆயர் குலத்தில் தோன்றியவர் ஆநாயனார் என்னும் திருத்தொண்டர்.

இவர் மரபு சிறக்கப் பிறந்த சிவத்தொண்டர். வெண்ணீறு அணிந்த மேனியராய், இறைவனிடம் நீங்காத பற்றுக்கொண்டு விளங்கினார். இவரது கையில் எப்போதும் வேயங்குழல் இருக்கும். பசுக் கூட்டங்களை அருகேயுள்ள காட்டின் அகன்ற புல் தரைகளுக்கு ஓட்டிச் செல்வார். அவைகள் அங்கே மேயும்போது ஏனைய கொடிய காட்டு விலங்குகளால் அவைகளுக்குத் துன்பம் நேராமல் கருத்தூன்றிப் பாதுகாப்பார். உரிய வேளைகளில் அவைகளுக்கு தண்ணீர் காட்டுவதிலும் தவறமாட்டார். பசுக்கூட்டங்கள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் வேளை ஆநாயனார் தம் கையிலிருக்கின்ற வேயங்குழலை எடுத்துத் திருவைந்தெழுத்தை அதில் அமைத்து, அமுதம் ஊற்றெடுத்துப் பொங்குவது போல நாதமழை பொழிவார். அந்த இசை கேட்டு அசையும் பொருளும் அசையாப் பொருளும் உருகிக் கரையும் நிலை பெற்றுவிடும். ஆநாயனாரின் நாட்கள் இவ்வாறு கழித்து வந்தன.

மழைக்காலம் வந்தது, வானத்தில் கரிய மேகங்கள் திரள் திரளாகச் சஞ்சரிக்கின்றன. முல்லைகள் வெள்ளொலி காட்டி மலர்ந்து மணம் வீசின. வண்டுகள் ஒலித்த இசை செவிகளைக் குளிர வைத்தது.

ஆநாயனார் புனித எழில் புனைந்து, இடையர்கள் தம்மை வணங்கிக்கொண்டு வர, பசுக்கூட்டங்களை மேய்ப்பதற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அங்கே பூத்து நின்ற ஒரு கொன்றை மரம், அவர் கண்ணில் பட்டது. அதைக் கண்டதும் ஆநாயனாருக்குக் கொன்றை மலர் அணியும் சிவபெருமான் நினைவு வந்தது. அம்மரம் அவருக்கு இறைவராகவே தோன்றியது. தம் மனதில் நினைத்து வழிபட்டு வரும் ஈசன்பால்

அவரது நேசம் பெருகியது. பாச உணர்வில் அவரது நெஞ்சம் அன்பு மடைதிறந்து உருகலாயிற்று. வேய்ங்குழலை எடுத்து ஆநாயனார், ஐந்து எழுத்து மந்திரத்தை ஊனுருக, உளமுருக, வாசிக்கலானார். அந்த இன்னிசைக் கீதம் காற்றிலே தவழ்ந்து எங்கும் பரவியது.

அவ் இசைகேட்ட பசுக்கூட்டங்களெல்லாம் மயங்கி அவர் அருகே வந்து அணைந்தன. பசுக்கூட்டங்களிடம் பாலைக் குடித்துக்கொண்டிருந்த கன்றுகளையும், மான் போன்ற காட்டு விலங்குகளையும் அந்த இசை உருக வைத்து, அவரது அருகே கொண்டு வந்து சேர்த்தது. கூடிவந்த கோவலரும் தம் செயல்களை அரைகுறையாக விட்டுவிட்டு அந்த வேய்ங்குழல் கீதத்தைக் கேட்டு மெய்மறந்து நின்றனர். இவை மட்டுமா? அமர உலகில் உள்ளவர்கள்கூட அந்த இசையின்பத்தைப் பருக ஆநாயனார் பக்கம் அணுகின ரென்றால் அந்த இசையின் சிறப்பை எவ்வாறு கூற இயலும்?

இந்த இசை சிவலோகநாதர் திருச்செவிகளிலும் விழலாயிற்று. தம்மையே நினைந்து உள்ளம் நெகிழ்ந்து உயிர் உருகி இசை பொழியும் ஆநாயனார்மீது அருள் கருணை மிகுந்து, சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு விடைமீதேறி, அங்கே தோன்றி ஆநாயனாருக்குக் காட்சி அருளினார். நாயனாரைப் பார்த்து இறையனார்,

“அன்பனே, நம் அடியார்கள் உன் இசை கேட்க, இந்த நிலையிலேயே நீ நம்மை வந்து அடைவாயாக!” என்று திருவாய் மலர்ந்து கூறினார்.

விண்ணவர்கள் மலர்மாரி பொழிய, வேத மறையோர் துதி மொழி கூறினர். ஆநாயனார் குழல் இசைத்து நாதத்தைப் பொழிந்தவாறு செஞ்சடை ஒளிரும் சிவனாரை அடைந்தார்.

உண்மையான அன்போடு இசைபாடிய ஆநாயனாருக்கு, இறையனார் தம் அருகே என்றும் இருக்கும் பேற்றினை வழங்கினார். எனவே உள்ளன்போடு இறைவரை வழிபடும் எவரையும் அவர் தம்மிடம் இனியபேற்றை வழங்கி அமர்த்திக் கொள்வார் என்பதை ஆநாயனார் வரலாறு நமக்கு அறிவிக்கிற தல்லவா?

6. அரசரான அடியார்

புலவர் போற்றும் புகழ் அமைந்தது பாண்டி நாடு. பழங்காலத்திலிருந்தே பல்வகைச் சிறப்புகளாலும் மேலோங்கி நிற்பது இந்நாடு. கொற்கைத் துறையினை யும் நதிக் கரையோரங்களையும் கொண்டது. அங்கெல்லாம் முத்துகள் ஒதுங்கிக் குவியும் வளத்தினைப் பெற்றது. இந்நாட்டின் தலைநகர் மதுரையாகும். குளிர்ந்த தென்றல் வீச, அமுதச் செந்தமிழ் ஒலிக்க, இசைமயமான நகரம் இது. இங்கு இறைவரே சங்கத் தலைவராய் அமர்ந்து, அருந்தமிழின் திறன் விளங்க ஆய்வு நடத்தினாரென்றால் இதன் சிறப்புக்கு வேறு என்ன வேண்டும்!

இந்நகரில், பரம்பரையாகச் செல்வப் பெருக்கும் சீரும் பெற்ற வணிகர் குலத்தில், மூர்த்திநாயனார் என ஒருவர் இருந்தார். இவர் சிவபெருமானது திருவடிகளே தம்மை உய்விக்கும் என்ற உணர்வு கொண்டவராய் அப் பெருமான்மீது, நீங்காத அன்பைக் கொண்டிருந்தார். சுந்தரேசப் பெருமானுக்கு நாள்தோறும் சந்தனக்காப்பு அணிவதே இவரது திருப்பணியாக இருந்தது.

இந்நாட்களில் கருநாடக தேசத்து வடுக மரபு மன்னன் ஒருவன் பிற நாடுகளை வெற்றி கொள்ளும் நோக்கத்தில், வலிமை மிக்க நால்வகைச் சேனைகளோடு தென்திசை நோக்கி வந்தான். தன் படைவலிமையால் இவன் வீரமிக்க பாண்டியனோடு போர் செய்து, அவன் நாட்டை வெற்றி கொண்டான். பின்னர் அவன் மதுரை மாநகரில் தன் இருக்கையை வலுப்படுத்தி அங்கிருந்தே ஆட்சி செய்தான்.

இம்மன்னனைச் சமணர்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களது போதனைகளை நாள்தோறும் கேட்டு வந்த இவன், அவர்கள் சமயமே மெய்ச் சமயமென எண்ணி அதில் சேரவும் செய்தான். அதோடு அமையாது, சைவ அடியார்கள்மீது இவனுக்குப் பகைமையும் வளர்ந்தது. பலவழிகளிலும் அவர்களைத் துன்பப்படுத்தி வந்தான். இந்தத் துன்பத்திற்கு மூர்த்தி நாயனாரும் தப்பவில்லை.

வடுக மன்னன் மூர்த்திநாயனார் செய்து வரும் சந்தனக்காப்புத் திருப்பணி நடைபெறாதிருக்கத் திட்டம் தீட்டினான். அவன் அவருக்குச் சந்தனக் கட்டைகள் கிடைத்து வந்த இடங்களில் அவற்றை அவருக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என ஆணை வழங்கினான். கொடுங்கோல் மன்னனைக் கண்டு அனைவரும் அச்சம் கொள்ளுவது இயல்புதானே! எனவே, சந்தனக் கட்டைகள் வைத்திருந்த எவரும் மூர்த்தி நாயனாருக்குக் கொடுக்க மறுத்தனர்.

வடுகதேவனின் இந்தக் கொடுஞ்செயலைக் கண்டு மூர்த்திநாயனார் உள்ளம் மிகவும் வேதனை கொண்டது. "இந்தக் கொடுங்கோல் மன்னன் ஆட்சி எப்போது

ஒழியும்? சிவபிரானை வழிபடும் செம்மனத்துத் தமிழ் அரசனை இந்நாடு என்று பெறும்?" என்று அவர் எண்ணி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சந்தனக்கட்டைகள் கிடைக்காததினால் மூர்த்தி நாயனார் மனத்தளர்ச்சி பெற்றோரேனும் அவர் தமது திருப்பணியை நிறுத்திவிட எண்ணவில்லை. 'சந்தனக் கட்டைக்கு முட்டு வந்தாலும் என் கைக்கு எவ்வித முட்டுப்பாடும் இல்லையே!' எனத் தம்முள் எண்ணிய வராய் சந்தனக் கல்லின்மீது தம் முழங்கையை வைத்துத் தேய்க்கத் தொடங்கினார். என்ன துணிச்சலான செயல் இது! அவர் கையிலிருந்து இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடியது. தோல் தேய்ந்து, சதை கரைந்து எலும்பும் வெளிப்பட்டது. மூர்த்திநாயனாரின் இந்த அரும் பெரும் அன்புச் செயலைத் தண்பிறை அணிந்த தம்பிரான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாரா?

அன்றிரவு இறைவன் வான்குரல் ஒன்றை மூர்த்தி நாயனார் கேட்டார். இறைவன் நாயனாரிடம், "அன்பனே, உன் பக்தியின் உறுதிப்பாடு சிறந்தது. அதைக்கொண்டு நீ இப்படிப்பட்ட செயலை இனிச் செய்யாது இருப்பாயாக! உனக்கு மிகுந்த துன்பத்தை அளித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தக் கொடுங்கோல் வேந்தன் அழிவான். அவன் கவர்ந்திருக்கும் இந்த அரசு உன்னைச் சேரும். அவன் செய்துள்ள கொடுமைகள் அனைத்தையும் நீ தீர்த்து, நன்முறையில் செங்கோல் செலுத்துவாயாக! நீ எமக்குச் செய்துவரும் சந்தனக் காப்பையும் விடாது செய்து, பின்னர் நம்மிடத்தை வந்து சேர்வாயாக" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட மூர்த்திநாயனார் மெய் நடுங்கிப் போனார். இறைவரின் பேரருளையும் பெருங்கருணையையும் உணர்ந்து அவரது நெஞ்சம் சிலிர்ப்புக் கொண்டது. கைம்முட்டைத் தேய்த்து அரைப்பதை அவர் உடனே நிறுத்தினார். புண்பட்டிருந்த அக்கை காயம் மாறி முன்போல் நல்லதாக ஆயிற்று. இரத்த நாற்றம் மாறி அவர் மேனியெல்லாம் நறுமணம் கமழ்ந்தது.

இறைவனார் திருவாக்குப்படியே அன்றிரவு வடுக மன்னரின் வாழ்நாள் முடிந்தது. சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு செய்தவர்கள் விரைவில் அழிந்து போவார்கள் என்பதை இந்நிகழ்ச்சி மெய்ப்பித்துக் காட்டிற்று.

வடுகமன்னன் மடிந்து போகவே நாட்டிலுள்ள அமைச்சர்கள், அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன் களைச் செய்து முடித்தனர். பின்னர் நாட்டின் ஆட்சியைக் குறித்து அவர்களிடம் சிந்தனை எழுந்தது. வடுகமன்னனுக்கு மக்கள் என யாரும் இல்லை. அப்படியிருந்தால் அவர்களில் ஒருவனுக்கு முடிசூட்டிக் கொள்ளலாம். இப்போது என்ன செய்வது? ஆட்சியை நடத்த ஒரு மன்னன் இருந்தே ஆக வேண்டும். அமைச்சர்கள் ஒருங்கு கூடி ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

அம்முடிவு என்ன? ஒரு யானையை நன்கு அலங்கரித்து அதன் கண்களைக் கட்டித் தெரு வீதியில் விட்டுவிட வேண்டும். அந்த யானை எவரை எடுத்துக் கொள்கிறதோ அவரே நாட்டின் ஆட்சிக்கு உரியவர் என்பதுதான் அவர்கள் கொண்ட முடிவு.

இம்முடிவுப்படி மதச்செருக்கு கொண்ட யானை ஒன்றுக்கு நெற்றியில் பட்டம் கட்டி, அழகு புனைந்து வெளியில் விட்டனர். அது அம்மதுரை மாநகர்த் தெரு வீதிகளின் வழியாகச் சென்று திருவாலவாய் என்னும் ஆலயத்தின் கோபுரத்துக்கு முன்னே போய் நின்றது.

அங்கே கோயிலின் புறத்தே மூர்த்தி நாயனார் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் மனத்தில், சென்ற நாள் இரவு கேட்ட வான்குரலைப் பற்றிய எண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. 'இறைவனின் திருவுள்ளம் அதுவாக இருக்குமானால், நான் இந்த மண்ணின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்வேன்' என முடிவு கட்டித் தன் மனத்துயரை ஒழித்து நின்றார்.

இந்நேரம் அந்தப் பட்டத்து யானை மூர்த்தி நாயனார் முன்னே வந்து தலைதாழ்ந்து அவரை எடுத்துத் தன் முதுகில்மேல் வைத்துக் கொண்டது. இறைவரின் திருவிளையாடலை என்னவென்று சொல்வது! பட்டத்து யானை தன் முதுகில் ஏற்றிக் கொண்ட மூர்த்தி நாயனாரைக் கண்டு, அமைச்சர்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர். அனைவரும் அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர். எங்கும் சங்குகள் முழங்கின. தாரை, பேரிகை போன்ற இசைக் கருவிகள் நாலா திசைகளிலும் ஒலித்தன. மக்கள் வாழ்த்தொலி வானை முட்டிற்று.

அமைச்சர்கள் மூர்த்தி நாயனாரைப் பட்டத்து யானையினின்றும் இறக்கி, முடிசூட்டும் மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே அவர் ஆசனத்தில் அமர்த்தப்பட்டார். பின்னர் முடிசூட்டு விழாவிற் குரிய செயல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

மூர்த்தி நாயனார். அப்போது அங்கே நின்று கொண்டிருந்த அமைச்சர்களையும் ஏனையவர்களையும் பார்த்து, "சைவ சமயம் செழித்தோங்க வழி செய்தால்தான் நான் இந்த மண்ணரசை ஏற்பேன்" என்று கூறினார்.

இதுகேட்ட அங்கு நின்றவர்கள், "பெருமானே தங்கள் கட்டளைப்படி நடப்பதேயன்றி அதை மீறி நடக்க இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்?" என்று பதில் அளித்தார்கள்.

"நான் ஆட்சியை நடத்துவதாக இருந்தால் திருநீறே அபிஷேகப் பொருளாகவும், எம்பெருமான் அடியான் என்பதைக் காட்டும் உருத்திராக்க மாலையே நான் அணியும் நகையாகவும், என் சடை முடியே நான் சூடிக் கொள்ளும் கிரீடமாகவும் இருக்கும்" என்று இயம்பினார்.

அமைச்சர்களும் ஏனைய சான்றோர்களும், "பெருமானே, தாங்கள் இங்கே அருளிய ஈமாழிகள் பெருஞ் சிறப்புக்குரியன. இதற்கு வேண்டியவாறு நாங்கள் நடந்து கொள்வோம்" என்று மறுமொழி கூறினார்கள்.

பின்னர் மூர்த்தி நாயனார், தமது சடையையே முடியாகக் கொண்டு, மங்கல இசைகள் முழங்க, திருவாலவாய் சென்று சொக்கலிங்கப் பெருமானை வணங்கினார். பின்னர் பட்டத்து யானைமீதேறி தெரு வீதிகளின் வழியாகப் பவனி வந்தார். அரண்மனை அருகே வந்ததும் யானையை விட்டுக் கீழே இறங்கி, அரியணைக்கு வந்து அதில் வீற்றிருந்தார். வெண் கொற்றக் குடை நிழலமர்ந்து ஆட்சியை மேற்கொள்ள லானார்.

மூர்த்தி நாயனார் ஆட்சியில் நலங்கள் பல விளைந்தன. சைவம் தழைத்தது. அறமும் நீதியும் நிலைப்புக் கொண்டன. மக்களெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் மூழ்கி வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு தெய்வ நெறியை வளர்த்து, நாட்டுக்கு நன்மைகள் புரிந்து, தம் நெறியிலும் கொள்கையிலும் வழுவாமல் நின்று, ஆட்சி புரிந்த மூர்த்தி நாயனார், இறுதியில் இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

இறைவன் அடியார்களின் துன்பத்துக்கு இரங்கு வான் என்பதும், அவன் அவ்வடியார்களுக்கு உயர்ந்த பேறு அளித்துக் காப்பான் என்பதும் மூர்த்தி நாயனார் வரலாறு நமக்கு உணர்த்துகிறதல்லவா!

7. பூவால் பூசனை செய்தவர்

சோழ நாட்டில் திருப்புகலூர் சிறந்த ஊராகும். இது காவிரிப் பெருக்கால் செழுமை பெற்று விளங்குவது. காணும் இடமெல்லாம் கமலப்பூ மலரும் தடாகங்களும், மலர் உதிரும் சோலைகளும் கொண்டது.

வண்டு பண் இசைக்க, மலர்கள் மட்டுமல்ல அங்குத் தேனைப் பொழிவது; நாகணவாய்ப் புள்ளினங்கள் மரங்களில் அமர்ந்து பாடுகின்ற தேவாரப் பாடல்களிலும் தேன் சுரக்கும். தும்பி பாட, மெய் சிலிர்த்து மலரும் தாமரைகளைப்போல், தேவாரப் பண்ண முதைக் கேட்டு அடியார்களின் முகமாகிய தாமரைகளும் மலரும்.

இத்தகைய சிறப்புடைய இவ்வூரில் அந்தணர் மரபில் முருக நாயனார் என்னும் நல்லார் ஒருவர் இருந்தார். இவர் மறைகளை ஒதித் தெளிந்தவர். சிவ பிரானிடத்தில் நீங்காத பற்றுக் கொண்டு தெய்வ நெறியே தம் நெறியாக ஒழுகி நாட்களைக் கழித்து வந்தார்.

சிவபெருமானிடம் நீங்காத அன்பு கொண்ட இவர், மலர்களைக் கொய்து அவரை வழிபட்டு வந்தார். அதுவும் கோட்டுப்பூ (கிளையில் மலர்வது) கொடிப்பூ (கொடிகளில் மலர்வது) நிலப்பூ (நிலத்தில் பூ) நீர்ப்பூ (நீரில் மலர்வது) ஆகியவற்றில் எந்த நேரத்தில் எதை இறைவருக்கு அணிய வேண்டுமோ, அதை அணிந்து அர்ச்சித்து வந்தார். ஐந்தெழுத்தை நாவினால் உச்சரித்து, இறைவரிடம் இதயத்தைப் பதித்திருந்தார்.

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் இவ்வருக்கு எழுந்தருளிய போது அவரை வரவேற்று உபசரித்து அவரது நண்பராகும் பேறு பெற்றார் இவர். ஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருமணத்துக்கு இவரும் சென்றிருந்தார். அங்கு, திருஞானசம்பந்தர் இறைவன் திருவடிப்பேற்றைப் பெற்றார். அங்கிருந்த முருக நாயனாருக்கும் இறைவன் நிழலில் அமரும் அந்த இனிய பேறு வாய்த்தது. அருளாளரைச் சேர்ந்த அருளாளரும் உய்யும் நிலை பெறுவாரல்லவா!

முருக நாயனார் பூவைக் கொண்டே பூசனை செய்து இறைவர் திருவருளைப் பெற்றாரென்றால் அப்பெருமானின் பக்தியுள்ளத்தை எவ்வாறு புகழ்தல்கூடும்.

முருகநாயனார் வரலாறு, இறைவரிடம் தூய அன்பு கொண்டவர்களுக்கெல்லாம் அப்பெருமானின் அருள் கிடைக்கும் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறதல்லவா!

8. மந்திரம் ஒதி நற்பேறு பெற்றவர்

சோழவள நாட்டில் திருத்தலையூர் என்ற நகரம் மேம்பட்ட நலன்களைக் கொண்டது. இந்நகரில் அந்தணர் மரபில் பசுபதியார் என ஒருவர் இருந்தார். இவர் ஒழுக்கங்களில் சிறந்த உத்தமர். சுடர்மதி சூடிய சொக்கலிங்கப் பெருமானிடம் இடையறாத அன்பு கொண்டவர்.

இவர் மலர்கள் விரிந்து வாசம் வீசுகின்ற தடாகம் சென்று, கழுத்தளவு தண்ணீரில் நின்று, உச்சிமேற் கை குவித்து, திருஉருத்திரம் என்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்து, நீலகண்டப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தார். இவ்வாறு ஒருமைப்பட்ட உள்ளத்தோடு தம்மையே மறந்து, இறைவரை நினைந்துருகும் பசுபதியார் செயல், அவர்தம் நெஞ்சத்தைக் கனிவித்தது. அவர் பசுபதியாரிடம் பரிவு கொண்டு அவருக்கு சிவலோகத்தில் வீற்றிருக்கும் பேற்றை அளித்தார்.

உலகத்தார் அவரை உருத்திர பசுபதி நாயனார் என அழைத்துத் துதிக்கலாயினர்.

9. திருநாளைப் போவார்

சோழநாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கியது மேற்காம் நாடு. இந்நாட்டிலுள்ள ஆதனூரின் புறப் பகுதியில் புலைப்பாடி ஒன்றிருந்தது. உழவர் குடியிருப்பால் இது நெருக்கம் பெற்ற இடம். இங்கு, சுரக்கொடிகள் படர்ந்த பழங்கூரைகளைக் கொண்ட குடிசைகள் நிரம்பிக் காணும். அங்கங்கே கோழிக் குஞ்சுகள் சுற்றி ஓடிக் கொண்டிருக்கும். புலைச் சிறுவர்கள் தூக்கிக் கொண்டோடுகின்ற நாய்க்குட்டிகள் குரைக்கும் சிறிய குரலை, அச்சிறுவர்கள் அரையில் அணிந்துள்ள மணிகளின் ஓசை அடக்கிவிடும். அங்கு நின்றிருந்த மருதம், வஞ்சி, மா, காஞ்சி, தென்னை போன்ற மரங்கள் அச்சேரி மக்களுக்கும், அங்கு வாழ் வீட்டு விலங்குகளுக்கும், பறவைகளுக்கும் மிக்க பயனை நல்கிக் கொண்டிருந்தன. புலைச்சியர்கள் நெல் குத்தும்போது, பாடும் பாடல்கள் அங்குள்ள மரநிழல் கொண்ட அகன்ற இடங்களிலெல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்.

இத்தகைய தன்மைகள் நிறைந்த சேரி மிக அழகாக இருக்குமல்லவா! ஆம், இயற்கையழகும் கிராமீயப்

பண்பாடும் நிறைந்த இடம்தான் இது. இச்சேரியில் நந்தனார் என ஒருவர் இருந்தார். சிவபெருமானிடம் பேரன்பைச் செலுத்துகின்ற மெய்யறிவை இவர் பிறவியிலேயே பெற்றவர்.

சேரியில் ஊர்த்தோட்டி என்ற உரிமை இவருக்கு இருந்தது. எனவே இவரது உணவுக்கு வேண்டிய பொருள் ஊரிலிருந்தே கிடைத்து வந்தது. ஊர்ப்பணிகள் செய்வதோடு இவர் தம் உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் விரிசடைப் பெருமான் திருக்கோயில்களுக்குப் பயன்படும் பேரிகை போன்ற இசைக்கருவிகளுக்குப் போர்வைத் தோல், வார் ஆகியவைகளையும் வீணை, யாழ் போன்றவைகளுக்கு நரம்புகளையும் செய்து கொடுப்பதுடன் இறைவர் வழிபாட்டுக்கு வேண்டும் கோரோசனையும் அளித்து வந்தார்.

நந்தனார் தாம் செல்லும் ஆலயங்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறு திருப்பணிகள் செய்வார். பின்னர் அவ் வாலயங்களின் வாசல் வெளிப்பகுதியில் நின்று இறைவனாரிடம் இதயம் தோய்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடுவார். பக்திப் பரவசத்தில் பாடுவார். இப்படி அவரது நாட்கள் கழிந்து வந்தன.

ஒரு சமயம் நந்தனார் திருப்புன்கூரில் வீற்றிருக்கும் செஞ்சடைப் பெருமானுக்குத் திருப் பணிகள் செய்ய விருப்பம் கொண்டார். அப்பெருமான் மீது அடங்காத அன்பு கொண்ட அவர், ஆதனூரிலிருந்து புறப்பட்டுத் திருப்புன்கூர் வந்து சேர்ந்தார். ஆலயத் திருவாசல் முன்வந்து, ஆனந்தத் திருப்புகழ் பாடினார். இறைவரை நேரே தெரிசிக்க அவரது நெஞ்சத்தில் ஆர்வம் விஞ்சியது. செஞ்சடைப் பெருமான் அவருக்கு

அவ்வாறே அருள் செய்ய விரும்பி, தம் சந்நிதியின் முன்னேயுள்ள நந்திதேவரை விலகும்படி செய்தார். அடியார்களிடம் ஆண்டவன் கொள்ளும் அன்புக்கும் எல்லையுண்டோ?

பிறைகுடிய பெருமானை நிறைவாகக் கண்டு வணங்கினார் நந்தனார். அவரது உள்ளத்தில் அன்பு வெள்ளம் குமிளியிட்டுப் பொங்கியது. இறைவரைத் தெரிசித்துத் திரும்புகையில் அங்கு ஒரு பள்ளம் இருப்பதைக் கண்டார் அவர். அதை ஈசனாரின் இன்னருளால் ஒரு பெரிய குளமாக வெட்டினார். பின்னர் திருக்கோயிலின் புறப்பகுதியில் அப்பெருமானை வலம் வந்து வணங்கினார். பிறகு இறைவரிடம் விடை பெற்று ஊர் திரும்பினார்.

இவ்வாறு சிவபிரான் திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபட்டு வந்த நந்தனாருக்கு, சிதம்பரம் கனகசபை சென்று ஆடல்பெருமானை வழிபட வேண்டுமென்ற ஆசை எழுந்தது. இந்நினைவு உணர்வில் இரவு முழுமையும் கண்விழித்தார். விடிந்ததும் அவர் தம்முள்,

“நான் தீண்டாத குலத்தில் பிறந்தவனாயிற்றே! அவ்வூருக்கு எவ்வாறு போக முடியும்? தெரு வீதியினுள் சென்று எம்பெருமானை வழிபடக் கூடுமா? என்னை இவ்வாறு பிறப்பித்ததும் அப்பெருமான் திருவருள்தான் போலும்?” எனப் பலவாறு எண்ணி அங்குப் போகாமல் நிற்பார். மீண்டும் ‘போக வேண்டும்’ என்ற ஆசை தூண்ட ‘சிதம்பரம் போவேன்’ என்று சொல்வார். இவ்வாறு நாட்கள் பல கழிந்தன.

இதிலிருந்து இவருக்குத் 'திருநாளைப்போவார்' என்ற பெயர் வழக்கும் ஏற்பட்டது.

நாட்கள் கழியக் கழிய, இவருக்குத் தில்லைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மேலும் மேலும் வளர்ந்து வந்தது. ஒருநாள் இவர் ஆதனூரைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சிதம்பரம் நோக்கி வந்தார். அப்புனிதப் பதியின் எல்லையை அடைந்த திருநாளைப்போவார், அத்திருமணமீது வீழ்ந்து வணங்கினார். அங்கு மறை யோதும். கூடங்களையும், புகை எழுப்பும் வேள்விச் சாலைகளையும் கண்டார். அவருக்குத் தம் பிறப்பின் தாழ்வைப் பற்றிய நினைவு வந்தது. எனவே, மேலும் தொடர்ந்து செல்வதில் அவருக்கு அச்சம் ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லையல்லவா! வெளிப்புறத்தில் வலம் வந்து இறைவரை வணங்கித் தம் மனத்தை நிறைவு செய்து கொண்டார்.

இவ்வாறு அவர் செய்துவந்த போதிலும் ஆலயத் தினுள் சென்று இறைவர் திருக்காட்சியை நேராகக் காணும் வாய்ப்பில்லையே என்ற ஏக்கம் இவரிடம் தணிந்துவிடவில்லை. இதற்குத் தடையாகவுள்ள தம் இழிபிறப்பை எண்ணி எண்ணி மனம் வருந்துவார். இந்த வேதனையோடு ஒருநாள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று திருநாளைப்போவார் கனவில் இறையனார் தோன்றி, "அப்பனே, நீ நெருப்பில் மூழ்கி, தில்லை வாழ் அந்தணர்களோடு நம் அவை முன்னே வந்து நம்மைத் தெரிசிப்பாயாக!" என்று கூறியருளினார். இவ்வாறு தில்லையில் வாழும் மூவாயிரம் அந்தணர்

களிடமும் இச்செய்தியை அறிவித்துத் தீயினை வளர்க்கக் கட்டளையருளினார்.

தில்லை அந்தணர்கள் திருநாளைப் போவாரை அணுகி இறையனார் கட்டளையை அவரிடம் அறிவிக்க, அவர் உள்ளம் விம்மிதம் எய்தியது. அந்தணர்கள் அமைத்த அந்த நெருப்புக் குழியை வலம் வந்து, இறைவரை மனத்துள் நினைத்து எரியில் புகுந்தார். அவ்வளவுதான்! அவரது முன்னைய உடல் நீங்க, சடை முடியும் மார்பில் முப்புரி நூலும் கொண்டு தவமுனி வடிவத்தில் வெளிப்பட்டார். அந்நேரம் தேவ துந்துபிகள் முழங்கின. விண்ணவர்கள் மலர் மாரி சொரிந்தார்கள்.

திருநாளைப்போவாரின் புதிய தோற்றத்தைக் கண்ட அந்தணர்கள், அவரைக் கை கூப்பி வணங்கினர். ஏனைய சிவனடியார்களும் அவரை வணங்கிக் களிப்புற்றனர். திருநாளைப்போவார் அந்தணர்கள் பின் தொடர் ஆடல் பெருமானின் தெற்குக் கோபுரத்தை வணங்கி உள்ளே சென்றார். அவ்வளவே! பின்னர் அவர் காணப்படவில்லை. இது கண்ட அங்கு நின்ற அந்தணரும் ஏனையோரும் அதிசயித்துப் போயினர். கூத்தப்பிரான் தம்மையே என்றும் தொழுதிருக்கத் திருநாளைப்போவாருக்கு அருள் சுரந்தார்.

எக்குலத்தில் பிறந்தாலும் இறைவனிடம் உண்மையான அன்பு வைத்திருப்போருக்கு அவன் அருள் திண்ணமாகப் பாலிக்கும் என்பதைத் திருநாளைப் போவார் வரலாறு தெரிவிக்கிறதல்லவா!

10. கல்லில் தோன்றிய கரமலர்

பல்விதச் சிறப்புகள் நிரம்பிய தொண்டை நாட்டில், சீர்மிக்க திருப்பதியல்லவா காஞ்சியம்பதி! இது இயற்கை அழகில் மிக்கது. வளம்பல கொண்டது, செம்மை அறங்கள் பெருகத் திருவருள் கொழித்த திருப்பதி.

இங்கு ஏகாலியர் குலத்தில் ஓர் அடியவர் இருந்தார். இவர் அருள் நெஞ்சமும் அறவாழ்வும் கொண்டவர். அரணாரிடம் அகம் என்னும் மலரை அர்ப்பணித்து, நாளும் அப்பெருமானை வழிபட்டு வருபவர். அடியார்களது மனக் குறிப்பை அறிந்து இவர் அவர்களுக்கு வேண்டும் பணிகள் செய்து வந்தமையால் இவரைத் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் நாயனார் என மக்கள் அழைத்தனர். தமது பிறவி மாசை நீக்கிக் கொள்வது போல் இவர் அடியவர்கள் துணிகளின் மாசை நீக்கி வெளுத்துக் கொடுக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்.

திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனார் இவ்வாறு வாழ்ந்து வரும் நாளில், ஒருநாள் சிவபெருமான் இவரது அன்பின் தன்மையை அறிந்து, இவருக்கு அருள்

பேறளிக்கக் கருதினார், திருமாலும் காணமுடியாத திருவடிகள் மண்ணில் தோய, எம்பெருமான் வறிய கோலத்தில் திருகுறிப்புத் தொண்ட நாயனார் இல்லத்தை நோக்கி வந்தார். அத்திரு உருவ மேனியில் வெண்ணீறு ஒளி வீசியது. கந்தல் துணியை அணிந்திருந்த அவர் மிகவும் மெலிந்து காணப்பட்டார்.

இவரைக் கண்ட நாயனார் மலர்ந்த முகத்தோடு எதிரேற்று வரவேற்றார். இன்னுரைகள் கூறிப் பெருமானிடம், “தங்கள் திருமேனி இளைத்திருக்கிறதே, இதற்கு என்ன காரணம்? தங்கள் கந்தல் உடையை என்னிடம் தந்தருள்க! அதனை அழுக்கு நீக்கிக் கொணர்கிறேன்” என்று உரைத்தார்.

பெருமானார், “ஆம், இது அழுக்கு நிறைந்த உடைதான். தரிப்பதற்குக்கூடத் தகுதியற்றதுதான் என்றாலும் இதைக் குளிருக்காகத்தான் அணிந்துள்ளேன். நீர் இதன் அழுக்கை நீக்கி மாலைப் பொழுதிற்குள் கொடுப்பீராயின், தருகிறேன்” என்று கூறினார்.

“ஆகா, அப்படியே செய்கிறேன். காலம் தாழ்த்தாது இதன் அழுக்கினைப் போக்கி, உலர வைத்து அந்தி மறைவதற்குள் கொண்டு வருகிறேன்” எனப் பதில் அளித்தார் நாயனார்.

“அப்படி நீர் கொண்டு வரவில்லையாயின் எனக்கு மிகவும் துன்பம் செய்தவராவீர்” என்று சொல்லிப் பெருமானார், தாம் அணிந்திருந்த அந்த உடையை நாயனாரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு அகன்றார்.

நாயனார் அவ்வுடையை எடுத்துக் கொண்டு நீர்த்துறைக்குச் சென்றார். அதை நன்கு துவைத்து

அழுக்கை நீக்கினார். இந்தப் பணியில் சாயங்காலமும் வந்தது. அத்துடன் வானம் இருண்டு கருமேகங்கள் சூழ்ந்தன. மழையும் பெய்யத் தொடங்கியது.

கால நிலையை அறிந்து நாயனார் திகைப்புற்றார். எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியல்லவா இது! பெய்து கொண்டிருக்கும் மழை சிறிது நேரத்தில் விட்டுவிடுமென எதிர்பார்த்து நின்றார். ஆனால் மழையோ இரவு நேரம் வரை விடாது பெய்து கொண்டிருந்தது. “ஐயோ, என்ன செய்வது? என் பணி பழுதாகிவிட்டதே! அந்திப் பொழுது கடந்து இரவும் ஆயிற்றே! வீட்டில் கொண்டு சென்று காற்றில் உலரவைத்துக் கொடுக்கவும் அறியாமல் போனேனே! தவப் பெரியாரின் திருமேனி இப்போது குளிரினால் நடுங்குமே! குற்றமே இழைத்த அடியேனுக்கு இனி செய்யத் தக்கது ஒன்றே” என்று எண்ணித் தம்முள் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

அம்முடிவு என்ன? துணி துவைக்கும் கற்பாறையில் நாயனார் தம் தலையை மோதித் தம்மையே அழித்துக் கொள்ள எண்ணிய முடிவுதான். அவர் கற்பாறையின் அருகே சென்று தம் தலையைக் கல்லில் முட்டிக் தாக்கினார். அப்போது வியப்பிற்குரிய நிகழ்ச்சி யொன்று நடைபெற்றது. இறைவரின் மலர்க்கரம் கல்லிலிருந்தும் வெளிப்பட்டு நாயனாரைத் தடுத்துக் கொண்டது. தேவர்கள் பூமாரி பொழிய, இறைவர் உமாதேவியாரோடு தோன்றி நாயனாருக்குக் காட்சி அளித்தார். அடியார் மெய்சிலிர்த்தவராய் பேரன்பு மேலிட்டுக் கைகளைக் கூப்பித் தொழுது நின்றார்.

இறைவர் நாயனாரைப் பார்த்து, “உன் மெய் யன்பை மூவுலகுக்கும் அறிவித்தோம். இனி நீ நம்

உலகில் நிலைத்திருப்பாயாக!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி ஏகாம்பரம் சேர்ந்தார். என்னே இறைவன் திருவுள்ளம்!

உண்மை அன்புக்கு இறைவன் உட்படுகின்றவன் என்பதையும், அடியார்களை அவன் எக்காலத்தும் காப்பாற்றுவான் என்பதையும் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் வரலாறு நமக்குத் தெரிவிக்கிறதல்லவா!

11. தந்தையைத் தண்டித்த தனயன்

காவிரியால் வளம் பெறுவது சோழநாடு. இந்நாட்டில் மண்ணியாற்றின் தென்கரையில் முருகப் பெருமானால் உருவாக்கப்பட்ட ஊர் சேய்ஞலூர் என்பது.

இது சோழர் தலைநகரங்களில் ஒன்றாகும். இங்குள்ள மக்கள் திருவெண்ணீறு அணிந்த மேனியராய்க் காட்சி தருவர். இவர்களின் உள்ளம் ஒருமைப்பட்ட அன்புடையது. மறைகளை ஓதியுணர்ந்து, ஐம் புலன்களையும் அடக்கி, இவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ்கின்றவர்கள். வானத்தில் திங்களும் அதைச் சூழ்ந்து தாரகைகளும் துலங்குதல்போல் இங்குள்ள மடங்களில் ஆசான் கல்வி கற்பிக்க, மாணவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து பயின்று கொண்டிருப்பர். பண்ணின் பயன் நல்லிசை; பாலின் பயன் இன்சுவை; கண்ணின் பயன் மிகுந்த ஒளி; கருத்தின் பயன் ஐந்தெழுத்து; விண்ணின் பயன் நல்மழை; மறையின் பயன் சைவநெறி; இவ்வாறே இவ்வுலகின் பயன் சேய்ஞலூர் என்னும் புகழ் கொண்டது இவ்வூர்.

இங்கு அந்தணர் குலத்தில் எச்சதத்தர் என ஒருவர் இருந்தார். இவரிடம் செல்வம் மிகுந்திருந்தது. இவர் மனைவி பவித்திரை என்பவள். நல்லொழுக்கங்களில் சிறந்தவள், சுற்றம் காத்து இல்லறத்தைத் தூய்மையாக நடத்தி வந்தாள். இவ்வம்மையின் வயிற்றில் சைவம் தழைக்கப் பிறந்தார் விசாரசருமர். இவருக்கு ஐந்தாண்டு நிரம்பியதும் கலைப்பயிற்சி தொடங்கப் பெற்றது. முந்தைப் பிறப்பின் தொடர்பால், அரும்பிலுள்ள மணம் அது விரியும்போது வெளிப்பட்டுப் பரவுவது போல் இவரிடம் கலையறிவு மிகுந்து விளங்கியது. குலமுறைக்கேற்ப ஏழாம் வயதில் இவருக்கு உபநயனம் நடந்தது. பின்னர் மறையை ஒதுவிக்கின்ற பயிற்சியும் நடைபெற்றது.

விசாரசருமர் எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லமை பெற்று விளங்கினார். பழம்பிறப்பின் தொடர்பால் அவருக்குப் பிறைகுடிய பெருமான்மீது பேரன்பு மிகுந்தது. அவரையே எப்போதும் மனதில் எண்ணி, அவரது திருவடி அழகில் திளைத்துக் களித்து நின்றார்.

ஒருநாள் இவர் தெருவீதி வழியாகச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது, இவரது பக்கமாகப் பசுக் கூட்டமும் போய்க்கொண்டிருந்தது. அங்கு, கன்று ஈன்ற பசு ஒன்று, தன்னை மேய்க்கின்ற இடையனைக் கொம்பால் முட்ட, அவன் அன்பில்லாத நெஞ்சத்தோடு அப்பசுவைத் தடிகொண்டு தாக்கினான். இதைக் கண்ட விசாரசருமருக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. ஆவின் சிறப்பனைத்தும் அவர் நன்கு அறிந்தவரல்லவா! எனவே ஆயனுக்கு ஆவின் மாண்பை எடுத்துரைத்து, "நீ இனி பசுக்களை மேய்க்க வேண்டியதில்லை. நானே அப்பணியைச் செய்து கொள்கிறேன்" என்று

சொன்னார். அந்த இடையனும் தான் செய்த குற்றத்தை உணர்ந்து, அஞ்சியவனாக விசாரசருமரை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

பசுக்களை மேய்ப்பதற்கு அவைகளின் உரிமையாளர்களிடமிருந்து விசாரசருமருக்கு இசைவு கிடைத்தது. பின்னர் பசுவை மேய்க்கும் கம்பையும் அவற்றைப் பிணைக்கும் கயிறுகளையும் கையில் தாங்கியவராய், தம் குடுமி அசையவும், மார்பின் மான் தோலோடு நூல் விளங்கவும், கோவணம் கட்டிய கோலமுடன் பசுக்களை மேய்க்கும் பணியை மேற்கொண்டார். அவைகளை நல்ல புல்தரைகளுக்கு ஓட்டிச் சென்று மேய விடுவார். பசுக்கள் மேய முடியாத இடங்களிலுள்ள புல்லைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து அவைகளுக்கு ஊட்டுவார். நிழலில் ஒதுங்க விடுவார். பால்சுரக்கும் நேரத்தில் அவைகளைப் பால் கறக்க வீடுகளுக்கு ஓட்டிச் செல்வார். இவ்வாறு கண்ணை இமை காப்பது போல் பசுக்கூட்டங்களைக் காத்து வந்தார் விசாரசருமர்.

பசுக்கள் விசாரசருமரிடம் அச்சம் அறியாது பழகி வந்தன. மண்ணியாற்றங் கரையிலும் அதைத் தொட்டுள்ள இடங்களிலும் பசுக்களை மேய்த்து, மாலை நேரமானதும் அவைகளை வீடுகளுக்கத் திருப்பிக் கொண்டு வருவார். இவரது கருத்தான பேணுதலில் பசுநிறைகள் பாலை மிகுதியாகக் கொடுத்தன. செழிப்பு நிறைந்தது. அனைவரும் இது கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

நல்லூட்டமும், போதிய ஓய்வும் பெற்ற ஆநிறைகள் அடிக்கடி தாமே பாலைச் சுரந்து கொண்டு நின்றன. அன்பால் விசாரசருமர் பக்கம் வந்து அவை அணையும்

போது பால் சுரக்கும். இதைக் கண்ட இளம் விசார சருமர் உள்ளம் உவகை கொள்ளும். இவ்வாறு பால் சுரப்பதைக் கண்ட அவர், இது இறைவனார் திரு மஞ்சனத்திற்குப் பயன்படுமோ என எண்ணினார். முற்பிறப்பின் தொடர்பால் அவர் மனத்தில் ஆசை எழுந்தது. அது, இறைவருக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி வழிபாடு செய்ய வேண்டும் என்பதுதான்.

விசாரசருமருக்கு இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் மண்ணியாற்றங் கரையிலுள்ள ஒரு மணல் திட்டில், ஆத்திமரத்தின் நிழல் படிந்துள்ள இடத்தில் மணலைக் கொண்டு ஒரு சிவலிங்கத்தை உருவாக்கினார். அதைச் சுற்றி மணலைக் கொண்டே மதிலும் கோபுரமும் திருக் கோயிலும் செய்தமைத்தார். விசாரசருமர் சிறு பிராயத்தினர் அல்லவா! அவருக்கு வேறு என்ன செய்ய இயலும்? பின்னர் இறையனாருக்கு அணியத்தகும் அங்குள்ள ஆத்திமலர், செழுந்தளிர், பிறமலர்கள் ஆகியவற்றைக் கொய்து இலைக் கூடையிலே கொண்டு வந்து, அவர் அமைத்த ஆலயத்தின் பக்கம் மணம் வீசும் படியாகச் செய்தார்.

புதிய குடங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்து பசுக்கள் அருகே சென்று, பசு ஒன்றுக்கு ஒவ்வொரு காம்பு வீதம் தொட்டுக் குடத்தை நிறைத்தார். அப் பசுக்களும் அவர் தொடுமுன்னே பாலைச் சுரந்தளித்தன. அந்தப் பால் குடங்களைக் கொண்டு வந்து தாம் அமைத்துள்ள ஆலயத்தின் ஒரு பக்கம் வைத்தார். பின்னர் வேண்டியவற்றைச் செய்து இறைவரைக் குடப்பால் கொண்டு அபிஷேகம் செய்தார். அன்பு மிகுந்து பொங்கி இவ்வாறு அவர் அடிக்கடி செய்து வரவே அரனாரும்

அவரது அன்புக்குக் கட்டுண்டு சிவலிங்கத்தில் கலந்து அவ்வழிபாட்டை ஏற்றுக் கொண்டார்.

பசுக்கள் இறைவரின் திருமஞ்சனத்துக்கு இவ்வாறு பாலைக் குடம் குடமாகச் சுரந்தளித்த போதும் தம் மடிகளில் பால் குறையாது எப்போதும் போலவே மறையவர் இல்லங்களிலும் பாலைச் சுரந்தளித்தன.

விசாரசருமர் இவ்வாறு தொடர்ந்து செய்து வரவே, இந்த வழிபாட்டின் தன்மையை அறியாத அயலான் ஒருவன், இச்செயலை அவ்வூர் அந்தணர்களுக்கு அறிவித்தான். அவர்கள் உடனே விசாரசருமரின் தந்தையாகிய எச்சத்தத்தை வரவழைத்தார்கள். அவரிடம் அவர்கள், "எச்சத்ததரே, இடையன் பசுக்களை மேய்க்க அறியாதவனென்றும், யான் அவைகளை நலமாக மேய்ப்பேனென்றும் உமது மகன் அறிவித்தான். நாங்களும் இசைந்தோம். இப்போது அவன் நடந்து கொள்கின்ற முறையைத் தெரிவீரா?" என்று வினவினார்கள்.

எதுவும் தெரியாத எச்சத்தன், "தெரியாதே, அவன் என்ன செய்கிறான்" என்று அவ்வந்தணர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"வேள்விக்குரிய பாலையெல்லாம் வீணாக்குகிறான். மண்ணியாற்றின் கரையில் பாலைக் கறந்து, மணலில் வீணாகச் சொரிந்து, தன் மனம் போனவாறு நடந்து கொள்கிறான்", என்று அந்தணர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

"என் மகன் சிறு பிள்ளை, அவன் செய்த குற்றத்தை இதுவரை நான் அறியாதிருந்தேன். இதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். இனி அவன் அவ்வாறு பிழை

செய்வானாயின் அது நான் செய்ததாகவே பிழை ஆகும்'' என்று எச்சத்தன் அவர்களிடம் விடைபெற்று வெளியேறினார்.

அந்தணர்களிடம் விடைபெற்று வந்த எச்சத்தன், மாலையில் வீடு வந்து சேர்ந்தார். தன் மகனிடம் அவர் இது பற்றி எதுவும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. மறுநாள் காலையில் விசாரசருமர் பசுக் கூட்டங்களை மேய்க்கச் சென்றார். அவர் அறியாது அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார் எச்சத்தன்.

விசாரசருமர் பசுக்களை மண்ணியாற்றின் கரைக்கு ஓட்டிச்சென்றார். இது கண்ட எச்சத்தன், அருகே நின்ற குராமரம் ஒன்றில் ஏறி அமர்ந்தபடி அங்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் கவனித்து கொண்டிருந்தார்.

விசாரசருமர் ஆற்றில் நீராடி எழுந்து சிவபிரானுக்கு எப்போதும்போல் மணலில் திருக்கோயிலும் சிவ லிங்கமும் உருவாக்கினார். பின்னர் மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தார். பசுக்களின் மடியிலிருந்து பொழிந்த பால் குடங்களை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்தார். பூசைக்கு வேண்டிய பிற பொருள் களும் சேகரிக்கப்பட்டன. பின்னர் இறைவனை வழி படத் தொடங்கினார். அரனாரிடம் அவருக்கு உண்மை யான பாசமும் நேசமும் ஊற்றெடுத்துப் பொங்க, மலர்களை எடுத்து இறைவருக்கு அணிந்தார். பிறகு பாற்குடங்களை எடுத்து நீராட்டினார். தம்மையே மறந்த நிலையில் இறைவன் மீதுள்ள பக்தியில் ஒன்றித் தோய்ந்து நின்றார்.

இந்நிகழ்ச்சியை எச்சதத்தன் கண்டார். அவர் மனம் சினத்தில் பொங்கி எழுந்தது. அகவுணர்வின்றி வெறி கொண்ட நிலையில், மரத்தினின்று குதித்து, தம் மைந்தர் பக்கம் ஓடி வந்தார். கையிலிருந்து கம்பு கொண்டு அவரது முதுகில் அடித்தார். வாயில் வந்தவாறு கொடுஞ் சொற்கள் கூறித் தூற்றினார்.

இறைவரிடம் முற்றிலும் உள்ளத்தைப் பதித்திருந்த விசாரசருமருக்கு இப்புற உலக நிகழ்ச்சிகள் எதுவுமே தெரியவில்லை. இந்த விந்தையை உணர்ந்தாரில்லை எச்சதத்தன். அவரிடம் அந்த ஞானமே இல்லாதிருந்தது. பிள்ளையாரோ பால் குடங்களைக் கொண்டு மாலகற்றும் பெருமானுக்கு கோல அபிஷேகம் செய்து கொண்டே இருந்தார். எச்சதத்தனுக்கு மேலும் சீற்றம் வளர்ந்தது. திருமஞ்சன குடத்தை அவர் தம் காலாலே இடறிப் பாலை சிந்தினார்.

தம் வழிபாட்டிற்கு யாரோ இடையூறு செய்வதை இப்போதுதான் விசாரசருமருக்கு உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. அது தம் தந்தை என்பதை அறிந்தார். என்றாலும் இக்கொடிய செயலை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. அவர் அங்கே கிடந்த கோலை எடுத்தார். அது அவருக்கு மழுவாக ஆயிற்று. அதை எச்சதத்தன் கால்களை நோக்கி வீசினார். அரணார் வழி பாட்டிற்கு அவலம் இழைத்தாரல்லவா! அம்மழு அவரது இரண்டு கால்களையும் வெட்டி வீழ்த்தியது. மண்ணில் வீழ்ந்தார் அவர். விசாரசருமர் இறைவன் வழிபாட்டிற்கு நேர்ந்த இடையூறு நீங்கியதென எண்ணித் தாம் செய்து கொண்டிருந்த வழிபாட்டைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இந்நேரம் விசாரசருமருக்கு சிவலோக நாதரின் திவ்விய தெரிசனம் கிடைத்தது. பூதக் கூட்டங்கள் புடைசூழ, தேவர்களும் முனிவர்களும் வேத மொழிகளாய் வியந்து துதிக்க, பிறைசூடிய பெருமான் விசாரசருமருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். அன்பு முதிர்ந்த பாலகனார் இறையனார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

சிவபெருமான் தம் பாதங்களில் வீழ்ந்து தொழு கின்ற பாலகனாரைத் தம் திருக்கையால் எடுத்து, “எமக்காக நீ உன்னைப் பெற்ற தந்தையின் கால்களை வெட்டி இறப்பித்தாய். யாமே உனக்கு இனித் தந்தையாக இருப்போம்,” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, நிறைந்த கருணையினால் அவர் உடல் தழுவி, உச்சி மோந்து மகிழ்ந்தார். இறைவன் திருக்கரம் தீண்டல் பெற்ற விசாரசருமர் அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கி ஒளி மயமாக ஆனார்.

அரனார் அவரைத் திருத்தொண்டர்களுக்குத் தலைவராக ஆக்கி, தாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் அமுதும் பரிவட்டமும், மாலை முதலியனவும் விசாரசருமருக்கே கிடைக்கும் சண்டேசர் பதத்தைக் கொடுத்தருளினார். தமது சடைமுடியிலுள்ள மாலையை எடுத்துப் பாலகனாருக்கு அணிவித்தார் இறைவர். எங்கும் மகிழ்ச்சி; மலர் மழைப் பொழிவு. சிவகணநாதர்கள் பாடி, ஆனந்தக் கூத்தாடிக் களித்தனர். வேதங்கள் முழங்க, விதவித இசைகள் ஒலிக்க கண்டேசுரப் பெருமான் சடைமுடி நாதரை வணங்கிச் சிவலோகப் பேறு பெற்றார்.

எச்சதத்தனுக்கும் எம்பெருமான் அருள் வாய்த்தது. அவர் தாம் செய்த குற்றத்தினின்றும் நீங்கித் தம் உறவினரோடு திருக்கயிலை அடைந்து சிவபேறு பெற்றார்.

விசாரசருமர் வரலாற்றிலிருந்து இறையனாருக் காகச் செய்யப்படும் எச்செயலும் ஏற்றமிக்க செயல் என்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறோமல்லவா?

12. பண்ணொழுகப் பாடிய பாவரசர்

பக்தி உணர்வு பொங்க, இறைவனைப் பாமாலைகள் பாடி வழிபட்ட பாவுக்கரசர் திருநாவுக்கரசர் ஆவார். இவர் தெய்வ அருளால் மண்ணுலகில் தோன்றியவர். சைவம் தழைத்து, தமிழ் செழிக்க, இவர் அவதரித்தார் எனக் கூறலாம். இவரது வரலாறு அற்புதங்கள் நிறைந்து, ஆண்டவன் அருள் பெருக்கை வெளிப்படுத்துவது. இறைவன் திருக்கோலம் தெரிவித்து, மாந்தர்களை உய்விக்க வழி காட்டுகின்ற மாண்பு அமைந்த இவ்வரலாற்றை அறிவோம்.

நாடும் ஊரும்

பெண்ணை ஆற்றினால் வளம் பெற்றுத் திகழ்வது திருமுனைப்பாடி நாடு. இந்நாட்டில் வாய்க்கால்கள் தோறும் வரால் மீன்கள் துள்ளும்; பண்ணைகளிலெல்லாம் கரும்புகள், கணுக்கள் வெடிக்கத் தேன் சிந்தும். சூழ்ந்த வயல் பரப்புகளில் செந்நெல் பயிர்கள் கதிரோடு காட்சி தரும். நிலப் பரப்புகளிலுள்ள கமுக மரங்களில் குலைகள் பெருகிக் காணும். பொய்கைகள் எல்லாம் பூமலர்ச்சியினைத் தாங்கிய பொலிவில் திகழும். வீடுகளின் மேலிடங்களிலெல்லாம் அகில்

புகை மணம் கமழும். அங்கே விருந்தினர்கள் திருந்திய விருந்துண்டு களிப்பர். சமயக் குரவர் நால்வரில் அப்பரும், சுந்தரரும் அவதரித்த நாடு இதுவென்றால் இதன் சிறப்பைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

இத்தகைய சீர்மிக்க நாட்டில் சைவம் பரப்பிய மேன்மை மிக்க ஊர் திருவாமூர். இவ்வூரில் வேளாளர் மரபில், குறுக்கையர் குடியில் தோன்றியவர் புகழனார் என்பவர். இவரது மனைவியார் பெண்மை நல மிக்கவர்; மாதினியார் என்னும் பெயரினர் ஆவர். இவர்கள் அறம் பெருக, அன்பு கனிய இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்கள்.

திலகவதியார் - மருள் நீக்கியார் பிறப்பு

இத்தம்பதிகளுக்கு முதலில் திலகவதியார் என்ற புதல்வி பிறந்தார். சில ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் இவர் களுக்கு மருள்நீக்கியார் என்ற புதல்வர் தோன்றினார். புகழனார் மருள்நீக்கியாரைச் சீரும் சிறப்பும் பெருக வளர்த்தார். உரிய பருவத்தில் இவருக்கு கலைகளைப் பயிற்றுவித்தார். மருள்நீக்கியாரும் பயின்ற கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்று இளம்பிறை போல் எழில் வீசி நின்றார். திலகவதியாருக்கும் வயது பன்னிரண்டாயிற்று.

அந்நாளில் வேளாளர் மரபில் தோன்றிய கலிப் புகை நாயனார் என்று ஒருவர் இருந்தார். இவர் சிவனையே எண்ணும் சிந்தையர். வீரமிக்க இவர், பட்டையில் சேனாதிபதியாகப் பணியாற்றி வந்தார். திலகவதியாரை மணம் புரிந்து கொள்ள இவர் விருப்பம் கொண்டார். எனவே சில பெரியோர்களை அழைத்து, தம் கருத்தை அறிவித்து அவர்களைப் புகழனாரிடம் அனுப்பி வைத்தார். அவர் கலிப்புகை

யாரின் குலம், குணம் முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு, அவருக்குத் தம் மகள் திலகவதியாரைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க இசைந்தார். பெரியோர்கள் புகழ்னாரின் இசைவைக் கலிப்பகையாரிடம் வந்து தெரிவித்தார்கள். அவரும் மகிழ்ச்சி கொண்டார். இத் திருமணம் நடைபெறுவதற்குள் வடபுலத்தில் போர் தொடக்கமாயிற்று. கலிப்பகையார் போர் முனைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கே அவருக்குப் பகைவர்களை எதிர்த்துப் போராடும் பணியில் நீண்ட நாட்கள் கழிந்தன.

துயரப் போக்கு

இந்நாளில் திருவாமூரில் புகழ்னார் நோய்வாய்ப்பட்டு இவ்வுலகை விட்டு நீங்கினார். கற்பிற் சிறந்த அவரது மனைவியார் மாதினியாரும் தம் கணவருடன் உயிர் துறந்தார். திலகவதியாரும் மருள்நீக்கியாரும் பெற்றோரை இழந்த துயரத்தில் வாடித் தவித்தனர். பின்னர் சுற்றத்தார் தேற்ற, ஒருவாறு மனம்தேறிப் பெற்றோர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக்கடன் களைச் செய்து முடித்தார்கள்.

போர் முனைக்குச் சென்ற கலிப்பகையார் அங்கு வீரச் சமர் புரிந்து உயிர் துறந்தார். இச்செய்தி கேட்ட திலகவதியார் தாங்கமுடியாத துயரப்பெருக்கில் தத்தளித்தார்.

அவர் 'என் பெற்றோர்கள் என்னை அவருக்கு மணம் செய்து கொடுக்க இசைந்திருந்தார்கள். எனவே என்னுயிர் அவருடையதாயிற்று. அவரது உயிரோடு என் உயிரையும் இணைப்பேன்' என முடிவு செய்தார்.

இந்நேரம் அவரது அருமைத் தம்பி மருள்நீக்கியார், தம் தமக்கையாரை வணங்கி, “அம்மையே, நம் பெற்றோர்களை இழந்தபின்பு நான் உம்மையே அவர்களாக எண்ணி உயிர் வாழ்ந்து வருகிறேன். என்னைத் தனியனாக விட்டுச் செல்ல நீர் துணிவீராகில் முதலில் நான் என் உயிரை விட்டுவிடுகிறேன்” எனக்கூறிப் புலம்பினார். திலகவதியாரால் என்ன செய்யமுடியும்! தம்பியாரிடம் அளவு கடந்த அன்பு கொண்டவர். எனவே தம்பியார் உலகத்தில் வாழவேண்டும் என்ற அருள் உள்ளம் கொண்டவரானார். ஆகவே தம்பியின் பொருட்டு உயிர் துறப்பதைவிட்டு, பொன்மணி நூல் தரியாது எல்லா உயிர்களிடமும் அருள் பூண்டு இல்லத் திலேயே தவம் செய்யலானார். தம்பி மருள்நீக்கியாரும் துயரம் நீங்கினார்.

மருள்நீக்கியார் அருள்பணி

நிலையாத இவ்வுலக வாழ்வின் இயல்புணர்ந்து மருள் நீக்கியார் பல அறப்பணிகளைச் செய்யலானார். அறச்சாலைகளையும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களையும் அமைத்தார். சோலைகளை உருவாக்கினார்; குளங்கள் எடுத்தார்; விருந்து அளித்தார்; தம்மை நாடிவந்தவர்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் விரும்பிய பொருள்களைக் கொடுத்தார். நாவலர்களுக்கு வளம்பெருக உதவினார். தாமும் துறவு மேற்கொண்ட வாழ்வின் ஆனார்.

சமணம் சேர்தல்

சிறந்த சமயம் எதுவென்பதை மருள்நீக்கியாருக்கு இறைவன் உணர்த்தி அருளாததால் சமண சமயத்தில் உளம்கொண்டு அதிற் சேர்ந்தார். மருள் நீக்கியார் பாடலிபுத்திரம் சென்று அங்குள்ள சமணப் பள்ளியை

அடைந்தார். அங்கிருந்த சமணத் தலைவர்கள் மருள் நீக்கியாரிடம், “வீடுபேறு தருவது தம் சமயமே” என அறிவுறுத்திக் கூறினர். மருள் நீக்கியார் சமண நூற்கள் அனைத்தையும் ஒதியுணர்ந்து, அவற்றில் சேர்ச்சி மிக்கவராய் விளங்கினார். அவர் தம் புலமைச் சிறப்பையும், தெளிவுத் திறைமையும் கண்ட சமணர்கள் அவருக்குத் தருமசேனர் என்ற பெயரைச் சூட்டித் தம் குருவாகவும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். தருமசேனர் தமது பெரும் புலமையால் புத்தரை வாதில் வென்று, புகழ் பெருக்கி, சமண சமயத்தை வளர்த்து வரலானார்.

தவநெறியில் ஒழுகி வரும் திலகவதியார் சிவ நெறியில் நின்று, சிவன் அருள்பெற, திருவதிகை வீரட்டானம் சென்று ஈசனார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். சிவ சின்னங்களைத் தரித்து, தம் கரத்தால் திருப்பணிகள் செய்து வந்தார். இவ்வாறு திருத் தொண்டுகள் செய்துவரும் திலகவதியாருக்கு, ஒருநாள் தம்பியரைப் பற்றிய நினைவு வந்தது. அவர் திருவதிகைப் பெருமானை வணங்கி, “எம்பெருமானே, என்னை ஆண்டருள்பவர் நீராகில், ‘சமணப் படுகுழியில் வீழ்ந்து கிடக்கும் என் இளையவரை அதிலிருந்தும் விலக்கியருள வேண்டும்” எனப் பலமுறை வேண்டிக்கொண்டார். இறைவனார் அவரது கனவில் தோன்றி, “உன் மனக் கவலையை ஒழிக்குக. உன் தம்பி, முன்னமே முனியாகி என்னை அடையத் தவம் செய்தவன். அவனுக்குச் சூலை நோய் கொடுத்து ஆட்கொள்ளுவோம்” என அருளிச் செய்தார்.

சூலை நோய்த் துன்பம்

இறைவன் திருவருளால் தருமசேனர் வயிற்றில் சூலைநோய் உண்டாயிற்று. அந்நோய் தருமசேனரது

குடலைக் குடைந்து வேதனை கொடுத்தது. இதை ஆற்றிக்கொள்ள மாட்டாத அவர் மயக்கமுற்றுச் சமணரது பள்ளியறையில் மூர்ச்சித்து விழுந்தார். சமண சமயத்தில் தாம் கற்ற மந்திரங்களால் தருமசேனர் இந்நோயைப் போக்க முயன்றார். ஆனால் அந்நோய் மேலும் மேலும் மிகுந்துகொண்டே இருந்தது. அங்கிருந்த சமணர்கள் தருமசேனர் படுகின்ற துயரத்தை கண்டு, “இந்நோய் நஞ்சுபோல் மிகக் கொடியதாய் உள்ளது. இத்தகைய ஒரு நோயை நாம் இதற்கு முன் கண்டதில்லை. இந்நோய் தீர என்ன செய்வது?” என்று தங்களுக்குள் எண்ணியவர்களாய் செயலிழந்து நின்றார்கள்.

சமணர்கள் தங்கள் கமண்டலத்திலுள்ள நீரை மந்திரித்துத் தருமசேனரைக் குடிக்கச் செய்தார்கள். இதனாலும் நோய் குறையவில்லை. இதைக் கண்ட சமணர்கள் மயிற்பீலியைக் கொண்டு தலைமுதல் கால்வரை தடவினர். எனினும் நோய் தணியவில்லை. மேலும் மேலும் நோய் பெருகித் தருமசேனரை அளவில்லா வேதனையில் ஆழ்த்தியது. இறுதியில் சமணர்கள், “இந்நோயை நம்மால் குணப்படுத்த இயலாது” என்று சொல்லிக் கைவிட்டார்கள்.

இந்நேரம் தருமசேனுக்குத் தம் தமக்கையார் நினைவு வந்தது. உடனே தம் நிலையைத் தெரிவிக்கச் சமையற்காரனைத் திருவதிகைக்கு அனுப்பிவைத்தார். அவன் அங்கு சென்று திலகவதி அம்மையாரிடம் தருமசேனர் நிலைமையினை அறிவித்தான். இதற்குப் பதிலாக அவ்வம்மையார், தாம் சமணப்பள்ளிக்கு வர இயலாது என்பதைத் தம் தம்பியாரிடம் அறிவிக்க அவனிடம் தெரிவித்தார். சமையற்காரனும் அவ்வாறே

சமணப்பள்ளிக்கு வந்து தருமசேனரிடம் இதைத் தெரிவித்தான்.

இதைக் கேட்க தருமசேனர் மிகத் துயர் கொண்டார். இந்நோய் நீங்குவதற்கு என்ன செய்யலாம் எனச் சிந்தித்தார். அப்போது அவருக்கு இறைவனின் நல்லருள் கிட்டியது. தருமசேனர் தம் மனத்தில், 'இந்தச் சமண சமயத்தில் இருப்பதுவரை இந்நோய் நீங்காது. நன்னெறியை மேற்கொண்டுள்ள தமக்கையார் திலக வதியாரை அணுகி அவரது திருவடி பணிவேன்' என்ற முடிவைக் கொண்டார். இம்முடிவை அவர் மேற்கொண்டதுமே அவருக்குச் சிறிது ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் இரவில் அவர் சமண அணிகளை நீக்கி, வெள்ளாடை தரித்து திருவதிகை செல்ல ஆயத்தமானார். சூலை நோயின் காரணமாக உதவிக்குச் சிலரைப் பற்றிக்கொண்டு திருவதிகை அடைந்தார். அங்கு தம் தமக்கையார் தங்கியிருந்த திருமடத்தைச் சார்ந்து அவரைக் கண்டார். திலகவதியார் திருவடி வீழ்ந்து வணங்கிய மருள் நீக்கியார், "நமது குலம் செய்த நற்றவத்தால் பிறந்தவரே! சூலை நோயினில் நான் துன்புறுகிறேன். தாங்க இயலாத வேதனை. இந்நோய் நீங்கிக் கரையேறும் வழியினை எனக்குக் காட்டியருள்க!" என வேண்டினார்.

நோய் நீங்கல்

அம்மையார் சிவபெருமானைச் சிந்தையில் நினைந்து தொழுதார். பின்னர் தம்பியாரைப் பார்த்து, "பரசமயம் சேர்ந்து வருந்துகின்ற தம்பியரே, எழுந்திரும்" எனக் கூறினார். சூலை நோய்கொண்ட மருள் நீக்கியாரும் நடுக்கமுடன் எழுந்திருந்து, தமக்கை

யாரைப் பார்த்து “இது எம்பெருமான் திருவருளால் ஏற்பட்ட நோயேயாகும். பற்றை அறுக்கும் அந்தப் பரம்பொருளுக்குத் தொண்டு செய்க!” என்று ஆணையிட்டார். மேலும் மருள் நீக்கியார் திருக்கோயிலினுள் செல்வதற்குரிய ஐந்தெழுத்தை ஓதி அவருக்குத் திருநீற்றை அளித்தார். தமக்கையார் அளித்த திருநீற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட மருள்நீக்கியார் அதைத் தாம் அணிந்து கொண்டார்.

இரவு கழிந்து பொழுது புலர்ந்தது. திலகவதியார் வழக்கம்போல் ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டார். அன்று தம் தம்பியாரையும் உடன் அழைத்துச் சென்றார். மருள் நீக்கியார் ஆலயம் சென்று இறைவனைத் தொழுது நின்றார் அப்போது இறையருளால் அவருக்குத் தமிழ்ப் பாமாலை சாத்தும் மெய்யுணர்வு தோன்றியது. அந்நேரம் அவர் நாவினின்றும், ‘கூற்றாயினவாறு விலக்க கலீர்’ என்ற திருப்பதிகம் உதயமாயிற்று. இப்பதிகப் பாடல்கள் அவர் துன்பத்தை நீக்கியதோடு ஏனையோர் துன்பத்தையும் நீக்க வல்லதாய் அமைந்தன.

தித்திக்கத் தமிழ் பாடும் திருநாவுக்கரசர்

சூலைநோய் நீங்கப் பெற்ற மருள்நீக்கியார் உள்ளத்தில் இறைவன் மீதுள்ள அன்பு பெருக்கெடுத்தோடியது. ஆண்டவன் பெருங்கருணையை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார். ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார். விழுந்து புரண்டு எழுந்தார். “இறைவன் திருவருள் பெறக் காரணமாக இருந்த இச்சூலை நோய்க்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?” எனக் கூறினார். இச்சமயம் இறைவன் இன்னருளால், ‘தித்திக்கும் செந்தமிழ்ப் பதிகத்தை நீ பாடியதால் நாவுக்கரசு என்னும் பெயர் உனக்கு எங்கும்

வழங்குவதாக' என்ற வான்குரல் ஒலித்தது. இதுகேட்டு அங்குள்ளோர் வியப்பு கொண்டனர். அடியவர்கள் ஆரவாரம் செய்தார்கள். திருவதிகையில் பலவித இசைக் கருவிகள் முழக்கமிட்டன.

மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றால் இறை வருக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பம் திருநாவுக்கரசர் உள்ளத்தில் எழுந்தது. எனவே நெஞ்சத்தால் இறைவனை நினைந்தும், வாயினால் அவன் புகழ் இசைத்தும், கையினால் உழவாரத் தொண்டு செய்தும் வந்தார். திலகவதியார், 'பரசமயம் புகுந்த எம் தம்பியாரின் சூலை நோயை நீக்கி, எம்பெருமான் திருவருளை இங்கே பெற்றவர யார்' என வியந்து புகழ்ந்து இறைவனைப் போற்றினார்.

சமணர் சூழ்ச்சி

திருநாவுக்கரசர் சிவனருள் பெற்றுச் சூலைநோய் நீங்கிய செய்தியைச் சமணர்கள் அறிந்தார்கள். மனத்தில் புழுக்கம் கொண்டார்கள். ஒன்றாகக் கூடிய அவர்கள், 'தருமசேனருக்கு வந்த சூலை நோயை நம்மால் தீர்க்க முடியவில்லை. திருவதிகை சென்றதும் அவரது நோய் நீங்கிற்று. அதன் காரணமாகச் சைவத்தைச் சார்ந்தார். இனி நமது சமயம் அழிந்து போகும். இப்படியே நாம் சும்மா இருந்தால் நம் சமயத்தைச் சார்ந்துள்ள பல்லவ அரசனும் சைவத்தைத் தழுவிக் கொள்வான். இதனால் நமது வளர்ச்சியே கெடும். எனவே இந்நிலைமையை மாற்ற நாம் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்' என்று தங்களுக்குள் உரையாடிக் கொண்டனர். பின்னர் சூழ்ச்சியை உருவாக்கலாயினர். அவர்கள், 'தருமசேனர் தமது தமக்கையாருடன் சைவத்தில் சேர்ந்து கொள்ளவே, தமக்குச் சூலை நோய் எனக் கற்பித்து, அது

தீரவில்லையென நடிப்பும் காட்டிப் போய்விட்டார். இதனால் நமது சமயத்துக்கு இழிவையும் தெய்வ நிந்தையும் செய்திருக்கிறார்' என்று அரசனிடம் அறிவிக்க வேண்டும் என முடிவு செய்தனர்.

இவ்வாறு முடிவு செய்த அவர்கள், 'இச்செய்தியை அரசன் கேள்விப்படுமுன் நாம் முந்திக்கொண்டு, போய் முறையிடுவோம்' என்று தீர்மானித்தவர்களாய் அரண்மனை சென்று மன்னனைக் கண்டனர். மன்னவன் அவர்கள் சமயத்தைச் சார்ந்தவனாயிற்றே! அவன் சமண அடியார்களின் கவலை தோய்ந்த முகத்தைக் கண்டதும், "நடந்தது என்ன?" எனக் கேட்டான். அவர்கள் தாங்கள் உருவாக்கி வைத்த பொய்யைக் கூறினார்கள்.

இதைக் கேட்ட பல்லவ மன்னனுக்குச் சினம் பொங்கியது. அவன் சமணர்களிடம், "இதற்கு என்ன செய்யலாம்?" எனக் கேட்டான்.

"நமது சமயத்தைக் கெடுத்த பாவிக்குத் துன்பத்தைக் கொடுத்தல் வேண்டும்" எனப் பதில் அளித்தனர்.

இதைக் கேட்ட மன்னவன் தன் அமைச்சரைப் பார்த்து, "இவர் குறிப்பிடும் தீயோனைத் தண்டிப்பதற்குப் பிடித்து வருக!" என ஆணையிட்டான்.

அரசனின் ஆணைப்படியே அமைச்சரும் அவரோடு சார்ந்தவர்களும் திருவதிகை சென்று, திருநாவுக்கரசரைக் கண்டு மன்னவன் ஆணையை அறிவித்தார்.

இதற்குப் பதிலாக திருநாவுக்கரசர், 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என்ற திருத்தாண்டகம் பாடி மன்னவன் ஆணைக்கு உட்பட மறுத்தார். அமைச்சரும் பிறரும் திருநாவுக்கரசர். திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டினார்கள். நாவுக்கரசரும், 'எல்லாவற்றுக்கும் எம் இறைவர் இருக்கிறார்' என எண்ணியவராய் அவர்களுடன் சென்று மன்னவன் அவையைச் சார்ந்தார்.

திருநாவுக்கரசரைக் கண்ட பல்லவ மன்னன் கோபம் கொண்டவனாய், "இவனை இனி என்ன செய்வது?" எனச் சமணர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான். கடின நெஞ்சமுடைய அவர்கள், "சுண்ணாம்பு நீற்று அறையில் இடுக" எனக் கூறினர்.

சமணர் இழைத்த துன்பங்கள்

அரசரின் ஏவலாளர்கள் அவ்வாறே திருநாவுக்கரசரைச் சுண்ணாம்பு நீற்று அறையில் தள்ளித் தாளிட்டனர். அவர் சிவபிரானை மனத்தில் எண்ணியவாறு இருந்தார். இறைவன் அருள் பெற்றாரை மற்றவர்கள் கொடுஞ் செயல் என்ன செய்யும்? நீற்று அறை இவருக்கு வீணை போலவும், குளிர் நிலவு போலவும், வீசுகின்ற தென்றலைப் போலவும், இள வேனில் போலவும், வண்டு பண்ணிசைக்கும் தடாகம் போலவும் குளிர்ச்சியை அளித்தது. இறைவனது திருவடி நிழலும் இம்மாதிரியான குளிர்ச்சி கொண்டது தானே! சுண்ணாம்பு நீற்று அறையில் அவர், 'மாசில் வீணையும்' என்ற பண்ணொழுகும் பாடலை ஓதிக் கொண்டு இனிது இருந்தார்.

ஏழு நாட்கள் கழிந்தன. பல்லவ மன்னன் சமணர்களிடம் "நீற்று அறையைத் திறந்து பாடும்" எனக்

கூறினான். சமணர்கள் அவ்வாறே அறையைத் திறந்து பார்த்தனர். அங்கே திருநாவுக்கரசர் எவ்விதத் துன்பமும் இன்றித் தெளிவோடும் மகிழ்வோடும் இருப்பதைக் கண்டனர். இதைக் கண்ட அவர்கள் 'இவனுக்கு எவ்விதத் துன்பமும் ஏற்படவில்லையே. இது என்ன புதுமை!' என்று தம்முள் நினைத்து வியப்புக் கொண்டனர். அவர்கள் பல்லவர் கோனிடம் சென்று, "இவன் நமது சமண சமயத்தில் கற்றுக் கொண்ட மந்திர சக்தியினால் நீற்று அறையிலிட்ட பிறகு வேகாமல் பிழைத்திருக்கிறான். இனி நாம் செய்யவேண்டியது கொடிய நஞ்சை இவனுக்குக் கொடுத்துக் கொல்ல வேண்டும்" எனப் போதித்தனர்.

சமணர்கள் வசத்தில் சிக்கித் தெளிவு மயங்கிய மன்னவன் அவ்வாறே திருநாவுக்கரசருக்கு நஞ்சு கலந்த பாலமுதை உண்ண வைத்தான். 'நஞ்சும் நல்லமுதாம் எங்கள் நாதன் அடியார்க்கு' என்று அந்நஞ்சமுதை உண்டார் நாவுக்கரசர். இறைவன் அருள்மிக்க அவரை அந்நஞ்சு எதுவும் செய்யவில்லை.

இதைக் கண்ட சமணர்கள் திகைப்புற்று நடுங்கினார்கள். அரசனிடம் போய் அவர்கள், "நமது சமய நூற்களில் கூறப்பெற்றுள்ள நஞ்சு தீர்க்கும் மருந்தை இவன் கற்றிருப்பதால் பிழைத்து விட்டான். இவனை எந்த வழியிலும் கொன்று தீர்க்க வேண்டும். இல்லா விடில் எங்களுக்கு அழிவு நேர்வதோடு உமது அரசாட்சியும் அழிந்து விடும்" என்று சொன்னார்கள்.

இதைக் கேட்ட மன்னவன், "இனி இவனை மாய்ப்பது எவ்வாறு?" என வினவினான்.

கொடும் மனம் படைத்த சமணர்கள் "மன்னவ, உமது யானையை அவன்மீது ஏவி அவனைத் தீர்க்க வேண்டும்" எனப் பதில் அளித்தார்கள்.

மன்னனும் அவ்வாறே திருநாவுக்கரசர் மீது கொலையானையை ஏவிவிட ஆணை வழங்கினான். அந்தக் கொலையானை ஒரு மலையைப் போலப் புறப்பட்டுக் கூடங்களை அழித்தும், மாடங்களைத் தகர்த்தும், மண்டபங்களைப் பாழ்படுத்தியும், மதநீர் ஒழுக நாவுக்கரசர் முன்னே வந்து நின்றது. இந்த மத யானையைக் கண்டு அவர் கொஞ்சமும் அஞ்சவில்லை. தாண்டவம் ஆடும் ஆண்டவனை அகத்தே நினைத்து, 'சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்' என்னும் திருப் பதிகத்தைத் தொடங்கி அந்தக் கொலை யானையைப் பார்த்து, "வீரட்டநாதன் அடியன் யான்; 'அஞ்சவது யாதொன்றும் இல்லை, அஞ்ச வருவதும் இல்லை' எனக் கூறியருளினார். அக்கொடிய வேழம் அக்கணமே யாவரும் காணத் திருநாவுக்கரசர் முன்னே வலமாக வந்து, தரை தாழ்ந்து வணங்கிச் சென்றது.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட சமணர்கள் அனை மீண்டும் நாவுக்கரசர் பக்கம் திருப்பி, அவரைத் தாக்க ஏவினர். இதற்கு மறுத்த அந்த யானை, தன் மீதிருந்து ஏவிய அப்பாகர்களைத் தம் துதிக்கையால் பற்றி இழுத்து வீசிக் கொன்றது. பிறகு சமணர் நின்று கொண்டிருந்த பக்கம் நோக்கி ஓடி, சிலரைக் காலால் மிதித்தும், சிலரைக் கிழித்துப் பிளந்தும் கொன்று தீர்த்தது. இதனால் நகரமே அதிர்ச்சி கொண்டது. மன்னவன் துன்பத்தில் மூழ்கிச் சோர்வு கொண்டான்.

யானையின் பிடியில் சிக்காது தப்பிப் பிழைத்த சமணர்கள், மானமிழந்து நொந்தவர்களாக மன்னனிடம் சென்றனர். அவன் காலில் தனித்தனி வீழ்ந்து தொழுது புலம்பினார்கள். 'நமது மந்திரத்தைக் கற்றே நம்மை அழித்த தருமசேனைச் சும்மா விடுதல் ஆகாது' என மன்னவனிடம் முறையிட்டார்கள்.

மனம் வெதும்பிய மன்னவன், "இனிச் செய்வது என்ன?" என்று கேட்டான்.

சூது நெஞ்சம் கொண்ட அந்தச் சமணர்கள், "அவனைக் கல்லோடு இணைத்துக் கட்டிக் கடலில் தள்ள வேண்டும்" என்று சொன்னார்கள். மன்னன் தன் ஏவலாளர்களுக்கு அவ்வாறே செய்து கொல்லக் கட்டளையிட்டான்.

ஏவலாளர்கள் அரசன் ஆணைப்படியே திருநாவுக் கரசரைக் கல்லோடு இணைத்துக் கட்டி கடலில் வீசினார்கள். நாவுக்கரசர் சிவபெருமானை சிந்தையில் எண்ணி, 'சொற்றுணை வேதியன்' என்னும் நமச் சிவாயப் பதிகத்தைப் பாடலானார். இறையேன் திருவருளால் கயிறுகள் அறுந்து போக, அக்கல்லே மிதந்து அவருக்குத் தெப்பமாயிற்று. இத்தெப்பம் பல்லக்கு போலாக வருணன் திருநாவுக்கரசர் பெருமானைத் தாங்கிச் சென்று திருப்பாதிரிப்புலியூர் பக்கம் கொண்டு வந்து சேர்த்தான். நாவுக்கரசர் அங்கிருந்து கரையேறி, திருக்கோவிலுக்குச் சென்று, 'ஈன்றாளுமாய்' என்னும் பாமாலையை இறைவனுக்குச் சாற்றினார். இறைவரை வழிபட்டு இது போன்ற பல மாலைகளை அங்குக் காணிக்கையாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

சில நாட்களின் பின் இவருக்கு இங்கிருந்து திருவதிகை செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. எனவே திருப்பாதிரிப்புலியூரை விட்டுப் புறப்பட்டு திருமாணிக்குழி, திருத்தினை நகர் போன்ற ஊர்களைக் கண்டு தொழுது திருவதிகை அடைந்தார். நாயனார் வரவை அறிந்த அந்நகர மக்கள், ஊரைச் சிறப்புத் தோன்ற அழகு செய்தனர். அங்குள்ள பெரியவர்கள் திருநாவுக்கரசரை எதிர்கொண்டு வரவேற்றுப் பணிந்தார்கள். அப்பெரியவர்களுடன் ஆலயம் புகுந்த திருநாவுக்கரசர், பல திருப்பதிகங்களைப் பாடி இறைவரை வழிபட்டு வாழ்ந்தார்.

பல்லவன் திருந்திச் சைவம் சார்தல்

தான் கொடுத்த இத்தனை துன்பங்களாலும் இடர்ப்படாது தப்பிய திருநாவுக்கரசரின் எல்லையற்ற பேராற்றலை அறிந்த பல்லவன், உண்மையை உணர்ந்து தெளிவு பெற்றான். தன்னைப் பீடித்துள்ள தீவினை அகலும் காலம் அடுத்ததென உணர்ந்தான் அவன். உடனே திருவதிகை வந்து திருநாவுக்கரசரை வணங்கினான். அவன் நெஞ்சம் சிவத்தில் ஊன்ற, அவன் சிவனடியார் ஆயினான். பாடலிபுத்திரத்தில் நிறுவப் பட்டிருந்த சமணப் பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் அவன் இடித்துத் தகர்த்து, அவற்றின் கற்களையும் பிற பொருள்களையும் கொண்டு வந்து திருவதிகையில் குணதரவிச்சரம் என்னும் சிவ ஆலயத்தை அமைத்து வழிபட்டு வந்தான்.

நாயனார் எண்ணம் நிறைவேறல்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருப்பதிகள் தோறும் சென்று சிவனாரை வணங்கித் திருப்பதிகங்கள் பாடித்

தொண்டு செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். எனவே அவர் திருவதிகைப் பதியை அடுத்துள்ள திரு வெண்ணையநல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலிய ஊர்கள் சென்று இறைவரை வழிபட்டு இன்னிசைப் பாமாலைகள் புனைந்து, திருப் பெண்ணாகடம் என்னும் திருப்பதியைச் சென்றடைந்தார். அங்குள்ள திருத்தாங்கானை மாடம் என்னும் திருக்கோயில் அடைந்து இறைவரைத் தொழுது, "எம் பெருமானே, எளியேனது உடல், வேண்டாத சமணத்தில் கட்டுப்பட்டிருந்தது. இவ்வுடலோடு நான் வாழ விரும்பவில்லை. நான் வாழ வேண்டுமாயின் தேவரீரது முத்திரைகளை அடியேன்மீது பொறித்தருள வேண்டும்" என வேண்டிக் கொண்டார். தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்து, 'பொன்னார் திருவடிக்கு ஒன்றுண்டு' என்ற பாடலைப் பாடினார். பாடிய அளவிலே ஒரு சிவபூதம் தோன்றி எவரும் அறியாத வண்ணம் திருநாவுக்கரசர் இரு தோள்களிலும் சூல முத்திரையையும் இடப முத்திரையையும் பொறித்துச் சென்றது. இதை உணர்ந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பூரித்து இறைவன் பேரருள் கருணையை நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார். உன்னியுன்னி உருகினார். என்னே இறைவன் திருவருள்! அன்புக் கனிவு!

தில்லை செல்லுதல்

திருப்பெண்ணாகடத்தில் இருந்து கொண்டே திருநாவுக்கரசர், பல திருவூர்களுக்குச் சென்று இறையனாரை நினைந்து, நெஞ்சுருகும் செஞ்சொல் கவிமாலைகள் புனைந்து வந்தார். பிறகு நிவா நதிக்கரை வழியாகச் சிதம்பரம் சேர்ந்தார். அங்கு, ஆடும் பெருமானை அகம் குளிரக் கண்டு, ஆனந்த உணர்வில்

பாடல்கள் இசைத்தார். அங்கிருந்து பின்னும் பல ஊர்களுக்குச் சென்று இறைவரைத் தொழுது, உள்ளம் கனிவாகிப் பக்திப் பாமாலைகள் சூடலானார்.

சீர்காழியில் திருஞானசம்பந்தரைக் காணுதல்

அந்நாளில் திருநாவுக்கரசர் செவியில் ஒரு செய்தி எட்டியது. அதாவது சீர்காழித் திருப்பதியில் இறைவியாரின் ஞானப் பாலை உண்டு, இறைவனை 'எம்மான்' எனச் சுட்டிக்காட்டிப் பாமாலை புனைந்த ஞான சம்பந்தப் பெருமானின் அதிசயச் செயல்களை எல்லோரும் வியந்து கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். திருநாவுக்கரசரும் இதைக் கேள்விப்பட்டார். உடனே அவருக்கு ஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் கண்டு தொழ வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எழுந்தது. எனவே நாவுக்கரசர் சீர்காழித் திருப்பதியை நோக்கிப் புறப்படலானார்.

திருநாவுக்கரசரது வருகையைக் கேள்விப்பட்ட திருஞானசம்பந்தர் தம் அடியவர் கூட்டத்தோடு அவரை எதிர்கொண்டு வரவேற்றார். ஞானசம்பந்தரைக் கண்ட நாவுக்கரசர் அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். சம்பந்தர் நாவுக்கரசர் திருவடிகளைப் பற்றி "அப்பரே!" என்றார். நாவுக்கரசரும் 'அடியேன் வணங்கி' என்றார். இருவரது அறிமுகமும் இவ்வாறு நிகழ்ந்தது.

இருபெரும் திருவருள் செல்வர்களின் அடியவர் கூட்டம் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து இன்பத்தில் திளைத்தது. பிறகு இரு நாயன்மார்களும் திருக்கோயில் சென்று இறைவரை வணங்கி வழிபட்டனர். அந்நேரம் நாவுக்கரசர் ஞானசம்பந்தரைப் பார்த்து "உமது தம்பிரானாரைப் பாடும்" என்று சொல்ல, அப்பா

பெருமான் “பார்கொண்டு மூடி” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அப்பால் நாவுக்கரசர் ஞான சம்பந்தரோடு அவரது மடத்துக்கு எழுந்தருளி, அவருடன் அங்கு அமுதுண்டு பல நாட்கள் தங்கி மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருக்கும்போது திருநாவுக்கரசருக்குச் சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளைக் கண்டு தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. இதை ஞானசம்பந்தப் பெருமானிடம் அவர் தெரிவிக்க, ஞானசம்பந்தரும் இசைந்தவராய் நாவுக்கரசருடன் திருக்கோலக்கா என்ற இடம்வரை சென்று அவரை வழியனுப்பி, விடையும் பெற்று மீண்டும் சீர்காழிக்குத் திரும்பினார்.

நாவுக்கரசர் பல திருப்பதிகளுக்குச் சென்று இறைவரைத் தொழுது பதிகங்கள் பாடியருளினார்.

இறைவன் திருவடி பொறித்தல்

திருச்சத்தி முற்றம் வந்த திருநாவுக்கரசர் அங்குள்ள திருக்கோயிலை அடைந்து, இறைவரைத் தொழுது வழிபட்டு வந்தார். ஒருநாள் இறைவன் முன் நின்று, வணங்கி, ‘கூற்றம் வந்து குமைப்பதன் முன் பூவாரடிகள் என் தலைமேல் பொறித்து வைப்பாய்’ என்ற திருத்தாண்டகத்தை உள்ளம் உருகிப் பாடினார். அப்போது, ‘திருநல்லூர்க்கு வா’ என்று இறைவன் திருக்குரல் கேட்டது. இதைக் கேட்ட நாவுக்கரசர் உணர்ச்சியில் தோய்ந்து உள்ளம் கரைந்தார்; இறைவன் பேரருள் திறத்தினை எண்ணி வியந்தார். உடனே திருநல்லூர் சென்றார். அங்கு இறைவரை வணங்கி எழுகின்ற

போது, “உன் எண்ணத்தை நிறைவு செய்கின்றோம்” என இறைவர், தம் திருவடிகளைத் திருநாவுக்கரசர் தலைமீது சூட்டினார். பெறுவதற்கு அரிதான இந்தப் பேற்றினைப் பெற்ற அப்பர் பெருமான் இறைவன் அருளில் திளைத்து இன்பப் பரவசம் கொண்டார். அன்பின் முழுவடிவமாகத் திகழ்ந்த அவர், ‘நனைந்தனைய திருவடியென் தலைமேல் வைத்தார்’ என்னும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடித் தொழுதார்.

திருநல்லூரில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்து திருப் பணிகள் செய்து வந்த அப்பர் பெருமான், அருகாமை யிலுள்ள திருவூர்களுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி வந்தார். பின்னர் திங்களுர் வந்து சேர்ந்தார்.

அப்பூதியடிகள் பக்தி

திங்களுரில் அப்பூதியடிகள் என்ற அந்தணர் ஒருவர் அப்பர் பெருமானிடம் மிக்க ஈடுபாடு கொண்ட வராக இருந்தார். இவர் தமது பிள்ளைகளுக்கும் கால் நடைப் பிராணிகளுக்கும் திருநாவுக்கரசரின் பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்தார். நீர்ப்பந்தல், குளங்கள், அறச் சாலைகள் ஆகியவை கூட நாவுக்கரசர் பெயராலேயே அமைத்தாரென்றால் இவரது பக்தியின் ஆழம் தெரிகிற தல்லவா!

இவரது மெய்யன்பைக் கேள்விப்பட்ட திருநாவுக் கரசர் இவரைக் காண விரும்பி இவரது இல்லம் சென்றார். அப்பர் பெருமானைக் கண்ட அப்பூதியடிகள், மெய்சிலிர்த்து, இன்பக் கண்ணீர் சொரிந்து நாயனாரை வணங்கித் தம் வீட்டினுள் அவரை அழைத்துச் சென்றார்.

நஞ்சை ஒழித்தல்

அப்பர் பெருமானை அமரவைத்து, தம் மனைவி மக்களோடு அவரது திருப்பாதங்களைக் கழுவி, மலர் இட்டு வணங்கினார் அப்பூதியடிகள். பின்னர் இவர் நாவுக்கரசரைத் தமது இல்லத்தில் அமுதுண்ண வேண்டினார். அப்பூதியடிகளின் விருப்பத்திற்கு இசைந்தார் நாவுக்கரசர்.

சுவைமிக்க இனிய உணவு படைக்கப்பட்டது. அப்பருக்கு அமுது படைக்க, அவர் தமது மூத்த புதல்வர் திருநாவுக்கரசைக் குருத்து இலை அறுத்துவர அனுப்பி வைத்தார். ஆனால் அங்கே நேர்ந்த துன்பத்தை என்னவென்று சொல்லக்கூடும்! குருத்து இலையை அறுத்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது புதல்வர் திருநாவுக்கரசைக் கொடிய பாம்பு ஒன்று தீண்டியது. நஞ்சின் வேகத்தால் தாக்குற்ற அவர் குருத்திலையோடு ஓடோடி வந்து, தம் அன்னையார் பக்கம் அதை வைத்த வாறு விழுந்து விட்டார். நஞ்சால் ஏற்பட்ட முடிவை பெற்றோர் கண்டனர். இந்நிகழ்ச்சி நாயனார் அமுது செய்ய இடையூறாயிற்றே என எண்ணி உள்ளம் கலங்கினார். நஞ்சு தீண்டப் பெற்ற தம் ஆருயிர்ப் புதல்வரை மறைத்து வைத்துவிட்டு அப்பர் பெருமான் முன் வந்து அவரை அமுது செய்து கொள்ள வேண்டினார்.

நாவுக்கரசர் ஞான உணர்வைக் கொண்ட வராயிற்றே! ஏதோ ஒரு துன்ப நிகழ்ச்சி அவ்வீட்டில் ஏற்பட்டுள்ளதை அவரது இதயம் உணர்ந்தது. அவர் பெற்றோர்களிடம் நடந்ததை வலியுறுத்திக் கேட்டார். அவர்கள் மெய்யை மறைக்கும் இயல்புடையவர்களா, என்ன! நடுக்கத்தோடு நடந்த நிகழ்ச்சியைத் திருநாவுக்கரசரிடம் அறிவித்தார்கள்.

உண்மையை அறிந்த நாவுக்கரசர் நெஞ்சம் துன்பத்தால் நைந்தது. “இவ்வாறு செய்வதோ?” என அவர் பெற்றோர்களைக் கடிந்து கொண்டார். அன்பால் நெகிழ்ந்த உள்ளம் கொண்ட திருநாவுக்கரசர், அப் பிணத்தைத் திருக்கோயில் முன் கொண்டுவரக் கூறினார். பெற்றோரும் அவ்வாறே செய்தனர். திரு நாவுக்கரசர், ‘ஒன்று கொலாம்’ என்னும் திருப்பதிக் கத்தைப் பாடவே சிறுவர் மீண்டும் உயிர் பெற்றெழுந்தார். புத்திரர் உயிர் பெற்றெழுந்ததில் அப்பெற்றோர் களுக்கு ஏற்பட வேண்டிய மகிழ்ச்சிக்குப் பதிலாக, அப்பர் பெருமான் உண்ணக் காலம் தாழ்ந்ததே என்பதில்தான் வருத்தம் இருந்தது. பின்னர் அவர்கள் அப்பர் பெருமானை அழைத்துச் சென்று உணவுண்ண வைத்தனர்.

அன்பிற்குரிய தம் புதல்வரைப் பற்றிக் கருதாது அடியார்க்குச் செய்யும் தொண்டால் காலம் தாழ்ந்ததே எனக் கலங்கிய அப்பூதியடிகளின் அடியார் அன்பு, அப்பர் பெருமானைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அவர் களுடன் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருப்பழனம் சென்று இறைவரை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார். அதில் அப் பூதியடிகளாரைக் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பித்தருளினார். பின்னர் திருநாவுக்கரசர் அப்பூதியடிகளுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டுப் பல திருப்பதிகளுக்குச் சென்றார். அங்கெல்லாம் கோயில் கொண்டுள்ள இறை வரை வணங்கிக் கொண்டு, திருப்பழனத்திலேயே தங்கி, திருத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

திருவாரூரில்

பல நாட்கள் தங்கிப் பரமன் தொண்டு செய்த திருநாவுக்கரசர் மீண்டும் திருநல்லூர் சென்று

வணங்கினார். திருவாரூர் சென்று சிவனாரை வணங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றவே, அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுப் பல திருவூர்களை வணங்கித் திருவாரூர் நோக்கிச் சென்றார். அங்குள்ள அடியார்கள் நாவுக்கரசர் வருகையை அறிந்து நகரை அலங்கரித்து, மங்கலப் பொருள்களோடு அவரை வரவேற்றனர். அங்கு அடியார்களுடன் சென்று தேவாசிரியனை வணங்கி, புற்றிடங் கொண்ட பெருமான் முன் சென்று மெய் சிலிர்க்க, கண் நீர் சோர வணங்கி, 'காண்டலே கருத்தாய்' என்னும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார். பின்னர் சில நாள் தங்கிய இவரிடமிருந்து அருள் பாடல்கள், பல மலர்ந்தன. உழவாரப் படையைத் தம்மோடு இணைத்து அத்தெரு வீதியில் திருப்பணிகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்நாட்களில் இவர், அருகே பல திருப்பதிகள் சென்று சேவித்தார். திருவாரூரில் திருவாதிரைத் திருவிழா நாளில் நடக்கும் வீதிவிடங்கப் பெருமான் திருவுலா இவரைக் களிப்புக் கடலில் ஆழ்த்தியது.

முருக நாயனார் மடத்தில்

திருப்புகலாருக்குத் திருநாவுக்கரசர் சென்று கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வூர் முருக நாயனார் மடத்தில் வந்து தங்கியிருந்தார் திருஞான சம்பந்தர். நாவுக்கரசர் வருகையை இவர் கேள்விப்பட்டு, தம் அடியார்களுடன் சென்று அப்பர் பெருமானை வர வேற்றார். நாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தரைக் கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்டார். இருவரும் தம்முள் வணங்கிக் கொண்டனர்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் வேண்டிக் கொண்டபடி அப்பர் பெருமான், 'முத்து விதானம்'

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். பின்னர் ஞான சம்பந்தர் இவரிடம், தாம் திருவாரூர் சென்று வணங்கி வருவதாகவும் அதுவரையிலும் திருப்புகலூரில் தங்கிக் கொள்ளவும் கேட்டுக் கொண்டார். அப்பரும் இசைந்து திருப்புகலூர் முருகநாயனார் மடத்திலேயே தங்கலானார். அங்கிருக்கும்போது அதன் அருகேயுள்ள சில திருப்பதிகங்களுக்குச் சென்று வணங்கி வந்தார். இதற்குள் திருஞான சம்பந்தரும் இறைவனை வணங்கித் திருவாரூரிலிருந்து திரும்பி வந்தார்.

முருகனார் திருமடத்தில் இரண்டு அருள் அடியார்களும் தங்கியிருக்கும்போது திருநீலநக்கர், சிறுத்தொண்டர் என்னும் சிவனடியார்களும் அங்கே எழுந்தருளினார்கள். அனைவரும் இறைவனது பேரன்பில் தோய்ந்து, இன்ப உணர்வில் நாட்களைக் கழித்து வந்தார்கள்.

குங்கிலியக்கலயரின் விருந்தினர்

பின்னர் இரண்டு பெருமக்களும் மேலும் திருப்பதிகளைக் கண்டு தொழும் விருப்பம் கொண்டவர்களாய் தாம் தங்கியிருந்த திருப்புகலூரை விட்டுப் புறப்பட்டனர். இவர்களுடனே இருந்த திருநீலநக்கநாயனார், சிறுத்தொண்ட நாயனார், முருகநாயனார் ஆகியவர்கள் விடைபெற்றுச் செல்லவும், அப்பரும் ஞான சம்பந்தரும் திருவம்பர் பெருமானைத் தொழுது திருக்கடலூர் சென்றனர். அங்கே குங்குலியக்கலய நாயனாரைக் கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்டனர். அவரது விருந்தினராகவும் அமர்ந்தனர்.

குங்கிலியக்கலயரின் அன்பில் தோய்ந்த இருவரும் அவரோடு அள்வளாவிப் பொழுதைக் கழித்து,

அவரிடம் விடைபெற்றுத் திருக்கூர்த்தாந் தோன்றி மாடக்கோயில் சென்று வணங்கினர். பிறகு அங்கிருந்து திருவீழிமிழலை நோக்கிச் சென்றனர். அங்குள்ள அடியார்கள், இவ்விரு நாயனார்களையும் எதிர் கொண்டு வரவேற்றார்கள். அடியவர்கள் விழிகள் ஆனந்தத்தால் பூத்தன. இருவரும் திருக்கோயில் சென்று, சிவனை வழிபட்டனர். அப்பர் பெருமான் அங்கு, “திருவீழிமிழலையானைச் சேராதார் தீ நெறிக்கே சேர்கின்றாரே” என்ற திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார்.

படிக்காசு பெறுதல்

திருவீழிமிழலையில் இப்பெருமக்கள் தங்கியிருக்கும் காலத்தில் மழை வளம் குறைந்தது. அகன்ற காவிரியும் நீர் வற்றி வறட்சி கொண்டது. பசுமை நீங்கி எங்கும் வெறிச்சென்றிருந்தது. வெப்ப மிகுதியாலும் வேண்டும் நீர்வளம் இல்லாததாலும் விளைச்சல் இல்லாதுபோயிற்று. விளைபொருள் இல்லையானால் பஞ்சம் தோன்றுதல் இயல்பல்லவா? ஆம், கொடிய பஞ்சம்! உயிர்கள் அனைத்தும் உண்ண உணவின்றி, அருந்த நீரின்றித் துன்பத்தில் தவித்தன.

இந்நிலையில் இறைவர் இவ்விரு நாயன்மார்கள் கனவில் தோன்றி, “இக்கால நிலையால் உங்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படாது! ஆனால் உங்கள் தொண்டர்களுக்கு இந்நாட்கள் துன்பத்தைக் கொடுக்கும். அவர்களுக்காகப் படிக்காசு வழங்குவோம்” என்று கூறியருளினார். அவ்வாறே ஆலயத்தின் கிழக்கு மேற்குப் பீடங்களில் படிக்காசுகள் காணப்பட்டன. அக்காசுகளைப் பெற்று அடியார்கள், உணவு சமைத்து உயிர்கள் அனைத்தையும் உண்ண வைத்தனர். ஞானசம்பந்தப் பெருமான்

சிவகுமாரர் ஆனபடியால் வட்டக்காசு பெற்று வந்தார். அப்பர் பெருமானோ கைத்தொண்டுகள் புரிந்ததால் வட்டமல்லாக் காசு பெற்று வந்தார். இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்க வானம் இருண்டு மழை பெய்தது. பஞ்சம் இல்லாது நீங்கியது.

கதவு திறத்தல்

திருவீழிமிழலையை விட்டு இரு நாயனார்களும் சில திருப்பதிகள் தெரிசித்து, திருமறைக்காட்டுக்கு வந்தனர். அங்கு அடியவர்கள் குழாம் சூழ ஆலயம் சென்றனர். திருமறைக்காட்டின் கதவு வேதங்களால் பூசை செய்யப்பெற்று அடைபட்டிருந்தது. இதைத் திறக்க வல்லவர் வராததால், இதன் அருகே மற்றொரு வாசல் ஒன்றை அமைத்து அதன் வழியாக அடியவர்கள் சென்று இறைவனை வழிபடுவது வழக்கமாய் இருந்தது. இதை இரு பெரியார்களும் கண்ணெதிரே கண்டனர். இதுபற்றிய செய்தியைக் கேட்டும் தெரிந்து கொண்டனர். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருநாவுக்கரசு நாயனாரிடம், “நாம் இருவரும் நேர் சென்று இறைவரைத் தொழவேண்டும். எனவே இக்கதவு திறந்து கொள்ள நீர் பாடுவீராக!” என்று மொழிந்தார். நாவரசுப் பெருமான், ‘பண்ணினேர்’ என்று தொடங்கி, ‘கண்ணினால் உமைக் காணக் கதவினைத் திண்ணமாகத் திறந்தருள் செய்ய்மினே’ என்ற பாடலை இசைத்து இறைவரை இரங்கி வேண்டினார். உடன்தானே கதவு திறந்து கொண்டது. இதைக் கண்ட அடியவர்கள் ஆனந்தக் கடலில் திளைத்தனர். இந்த இரு அருள் பெருமக்களும் அடியார்களோடு ஆலயம் சென்று அரனாரை வணங்கி வழிபட்டார்கள். பாமாலைகள்

பாடித் துதித்தார்கள். பின்னர் ஆலயத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

ஞானசம்பந்தப்பெருமான் திருநாவுக்கரசரிடம், “இக்கதவு திறக்கவும் அடைக்கவும் வழக்கத்தில் வந்து கொள்ள, நீர் அடைத்துக்கொள்ளப் பாடும்” என்றார். அப்பர் பெருமான் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கியதும் அத்திருக்கதவு அடைத்துக் கொண்டது. பின்னர் ஞான சம்பந்தர் பாடி முடித்தார். அக்கதவு, திறக்கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் வந்தது. நாயனார் பெருமக்கள் இருவரும் ஏனைய அடியார்களும் இறைவன் திருவருளை நினைந்து வியப்புக் கொண்டார்கள்.

திருவாய்மூரில் தெரிசனக் காட்சி

நாவுக்கரசர் பெருமானின் உள்ளம் ஏதோ வேதனை கொண்டது. ‘என் பாடலுக்குக் கதவு அரிதாகத் திறக்கப் பட்டது. ஞானசம்பந்தர் பாடியதும் அது எளிதாக மூடிக்கொண்டதே’ என எண்ணி அப்பர் பெருமான் கவலையில் தோய்ந்தார். இந்நிலையில் ஒரு பக்கம், சிவனாரிடம் சிந்தையை வைத்துத் தூங்கலானார். அங்கு இறையவர் தோன்றி, ‘திருவாய்மூரில் இருப்போம், தொடர்ந்து வருக’ என்றருளினார். அக் கணமே அப்பர் விழித்தெழுந்து இறைவரை நினைந்து உருகிப் பாடினார்.

சிவபெருமான் அப்பருக்குக் கொடுத்த காட்சிக் கோலத்தில் முன்செல்ல, அவரைப் பின்தொடர்ந்து அப்பரும் செல்லலானார். அவர் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்து இறைவரை எட்டிச் சென்று அணையக் கூடாத வரானார். செஞ்சடைப் பெருமான் நாவுக்கரசருக்கு அருகே போவதுபோல் காட்சி கொடுத்து, ஆலயம்

ஒன்றை எதிரே காட்டி அதனுள் புகுந்தார். அப்பர் பெருமானும் விரைந்த போக்கில் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்.

திருநாவுக்கரசர் திருவாமூர் நோக்கிச் சென்றதைக் கேள்வியுற்ற ஞானசம்பந்தரும் அப்பதியை அடைந்தார். அப்பர் பெருமானுக்கு ஆண்டவன் உருவம் விளங்கவில்லை. அவர் உள்ளச் சோர்வு கொண்டார். இறைவனை நோக்கி அவர், “எம்பெருமானே, திருக்கதவைத் திறப்பித்த அடியேனுக்குத் திருஉருவைக் காட்டாதிருக்கலாம். அழுத்தமுறப் பாடிக் கதவை அடைப்பித்த அடியார் இங்கே வந்திருக்கிறார். அவருக்குத் திருஉருவை மறைப்பதோ?” என்று வேண்டினார்.

சிவபெருமானின் திருக்காட்சி ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குக் கிட்டியது. அவர் அக்காட்சியைப் பெருமானுக்குக் காட்டியருளினார். நாவுக்கரசர் சிவபெருமான் திருக்காட்சியைக் கண்டு, ‘பாட அடியார்’ என்னும் திருத்தாண்டகப் பாடலைப் பாடினார். இறையனார் நாவுக்கரசரின் பண்ணொழுகும் அப் பாமாலை யை அணிந்து கொண்டவர் போலானார். பின்னர் நாயன்மார்கள் இருவரும் திருவாய்மூர் சென்று சிவபெருமானிடம் சிந்தை செலுத்தி அங்கேயே தங்கியிருந்தனர். இதன் பிறகு இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருமறைக் காட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

திருஞானசம்பந்தரை வேண்டுதல்

சைவ நெறியின் பாதுகாப்பில் மிகவும் கருத்துக் கொண்டிருந்த பாண்டிமாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியார் ஆணைப்படி அமைச்சர் குலச்சிறை நாயனார்

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் கண்டுவர ஒற்றர்களை அனுப்பி வைத்தார். அவ்வொற்றர்கள் திருமறைக் காடு வந்து ஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் கண்டு, பாண்டியநாட்டில் சைவத்தை ஒழிக்க, சமணர்கள் செய்துவரும் கொடுமைகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் அறிவித்தார்கள். இதைக் கேட்ட ஞானசம்பந்தர் சைவ நெறியின் மீட்சிக்காகப் பாண்டிய நாடு செல்ல ஆயத்தமானார். அச்சமயம் அருகே இருந்த நாவுக்கரசர் சமணர்களது பொல்லாத தன்மைகளையும் அவர்களால் தாம்பட்ட அல்லல்களையும் எடுத்துக் கூறி அங்கே போகலாகாது எனத் தடுத்தார். திருஞானசம்பந்தர் நாவுக்கரசரிடம் திருநீற்று நெறியைக் காத்துவரும் மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறை நாயனார் ஆகியவர்களைக் காணும் வேட்கை தம்முள் எழுந்து விட்டதாகவும் சமணர்களின் கொடுமைகளை ஒழித்துச் சைவத்தைக் காப்பதே தமது முக்கிய கடமையென்றும் இதை விட்டுவிட்டு வேறு எதனையும் செய்யேன் என்றும் கூறி ஆணையும் வழங்கினார்.

நாவுக்கரசர் ஞானசம்பந்தரிடம், "நீர் அங்கே செல்லத் துணிவுகொண்டு விட்டீர். செல்ல வேண்டாம் என்பதே என் கருத்து. நான் போய் அச்சமணர் கொடுமையைத் தீர்த்து வருகிறேன்" என்று மீண்டும் வேண்டிக் கொண்டார். இதற்கு ஞானசம்பந்தர் இசையவில்லை. அவர் திருநாவுக்கரசரிடம் சொல்லி விடையும் பெற்றுப் பாண்டிய நாடு நோக்கிச் செல்லலானார்.

சிவலிங்கம் வெளிப்படுதல்

பின்னர் நாவுக்கரசர் திருமறைக் காட்டினின்றும் புறப்பட்டுப் பல திருப்பதிகளை வழிபட்டு, திருவிழி மிழலை சேர்ந்தார். அங்கிருந்தும் திருவாவடுதுறை

சென்று அங்கும் இன்னிசைப் பாமாலை புனைந்து, பிறகு திருப்பழையாறை சென்றார். இங்கு வடதளி என்று ஒரு சிவன் கோயில் உண்டு. சமணர்கள் இங்குள்ள சிவலிங்கப் பெருமானை மூடிவைத்திருந்தனர். இதையறிந்த நாவுக்கரசர் மனம் மிக நொந்த வராய் இறைவனை எண்ணி, “எம்பெருமானே, சமணர்கள் அக்கிரமங்கள் அழியவேண்டும். அவர்களது தீய ஆற்றல் ஒழிய வேண்டும். எம்பெருமான் திருவுருவைக் கண்டு வணங்கியல்லாது நான் இங்கிருந்தும் அகலேன்” எனத் தம்முள் உறுதிகொண்டு உணவே உண்ணாதிருந்தார்.

அந்நாட்டு மன்னன் கனவில் சிவபெருமான் தோன்றி, அங்கு நிகழ்ந்தவற்றை வெளிப்படுத்தி, சமணர்களை அழிக்கக் கூறியதோடு தாம் வீற்றிருக்கும் இடத்தின் அடையாளத்தையும் தெரிவித்தார். மன்னன் கனவின் தன்மையை உணர்ந்து, தன் அமைச்சரையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு திருநாவுக்கரசர், இருப்பிடம் சென்று அவரைக் கண்டு தெரிசித்தனர். பின்னர் சமணர்களைத் தொலைத்து சிவலிங்கப் பெருமான் மறைப்பை நீக்கிப் புதுப்பித்தான். நாவுக்கரசர் சிவலிங்கப்பெருமானைக் கண்களிப்பக் கண்டு நெஞ்சம் உருகினார். அங்கு நிகழ்ந்த செயல்களைத் ‘தலையெல்லாம்’ என்னும் திருப்பதிகத்தில் பாடி இறையனாரை வணங்கினார். சில நாட்கள் அங்கு தங்கிச் சிவத்தொண்டுகள் புரிந்து பின்னர் அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுப் பல திருப்பதிகள் தொழுது, பாமாலைகள் பாடி, திருப்பைஞ்ஞேலி என்னும் திருப்பதியை நோக்கிச் செல்வாராயினர்.

அந்தணரா? ஆண்டவரா?

அவ்வாறு செல்லும்போது அவரது நா வறட்சி கொண்டது. பசியும் எடுத்தது. எனினும் நாவுக்கரசர் இதைப் பொருட்படுத்தாது சிவனே என்று நடந்து கொண்டிருந்தார். பிறைசூடிய பெருமான் திருநீறு அணிந்த அந்தணர் கோலத்தில், வழிப்பாதையில் ஓர் பக்கம் சோலையையும் அதைத் தொட்டுக் குளத்தையும் அமைத்து, அங்கு அப்பாதையில் நடக்கும் வழி போக்கர்போல் பொதி சோறு தம்மிடம் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். நாவுக்கரசர் அந்த இடம் சென்ற போது அவ்வந்தணர் அவரிடம், “நீர் மிகக் களைத்துப் போயுள்ளீர். என்னிடம் இதோ பொதிசோறு உள்ளது. இதை உண்டு, இக்குளத்திலுள்ள நீரைக் குடித்து இளைப்பாறிக் கொள்க!” எனக் கூறினார். இதற்கு இசைந்த அப்பர் பெருமான் அந்தச் சோற்றை உண்டு, அக்குளத்தின் நீரையும் பருகி, களைப்பு நீங்கினார்.

அந்தணர் அப்பரிடம், “நீர் எங்கு போகிறீர்” என்று கேட்க, நாவுக்கரசரும் தாம் பைஞ்ஞீலிக்குப் போவதாக அறிவித்தார். இது கேட்ட அந்தணர் “யானும் அங்குத் தான் செல்கிறேன்”, என்று பதிலளித்தார். இருவரும் பைஞ்ஞீலியை நோக்கி நடந்தனர். அப்பதி நெருங்கியதும் அந்தணர் மறைந்து விட்டார். நாவுக்கரசர் உண்மையை உணர்ந்து, உள்ளம் சிலிர்த்து இறைவன் பேரன்பைப் பதிகம் பாடி வியந்தார். பின்னர் அக்கோயிலுள் சென்று செந்தமிழ்ப் பாமாலைகள் பாடித் திருத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு இறைவன் நினைவில் தோய்ந்து திருப்பணிகள் செய்து வந்த திருநாவுக்கரசர், பின்னர் பைஞ்ஞீலியை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பல திருப்பதிகள்

சென்று வணங்கித் திருக்காளத்தி அடைந்தார். அங்குக் கண்ணப்பரையும் தொழுது கொண்டார்.

கயிலை நினைவு

தென் கயிலை போன்றதல்லவா திருக்காளத்தி! இங்கு வந்ததும் திருநாவுக்கரசருக்கு வடகயிலை நினைவு வந்தது. அச்சமயமே இவரிடம் வட கயிலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற நினைவு தோன்றி நிலைத்தது. எனவே இவர் வடதிசை நோக்கிச் செல்லலானார். சைலம் சேர்ந்து பதிகம் பாடினார். பல மொழி பேசும் நாடுகளைக் கடந்தார். காசித் திருப்பதியை அடைந்து இறைவரைத் தொழுதார். சத்தான உணவுகளை விட்டார்; கயிலையை நோக்கி நடக்கலானார். தீ போல் சுடும் கற்கள் நிறைந்த காடுகளிலே நடந்தார்; பாதங்கள் தேயப்பெற்று வலு விழந்தன. கைகளால் தாவித் தாவிச் சென்றார். கைகளும் சக்தியற்றுப் போயின. மார்பினால் ஊர்ந்து ஊர்ந்து முன்னே சென்றார். என்னே திருநாவுக்கரசரின் தெய்வீகப் பற்று! கயிலைப் பெருமானைக் காணும் ஆர்வம். மார்பினால் ஊர்ந்து சென்றதில் எலும்புகள் முறிவு கொண்டன. அங்கும் இங்கும் புரண்டு அசைந்து பார்த்தார். அவரால் பின்னர் எதுவும் இயலவில்லை. செயலிழந்த நிலையிலானார்.

இறைவனார் அப்பர் பெருமானிடமிருந்து மேலும் தமிழ்மறை வெளிவருதல் வேண்டும் எனத் திருவுளம் கொண்டார். எனவே அப்பருக்கு இறையவர் கயிலைக் காட்சியளிக்கத் திருவுள்ளம் கொள்ளவில்லை. அவர் அப்பர் பெருமான் இருந்த இடத்தில் ஒரு பொய்கையைத் தோன்றச் செய்தார். தாம் ஓர் முனிவர் வடிவம் கொண்டு அப்பர் முன் தோன்றி “ஊனெல்லாம்

தேய்ந்து போக நீர் இந்தக் காட்டு வழி வந்த காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார். அம்முனிவரைக் கண்ட அப்பர் ஆற்றல் பெற்றவராய்த் தம் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

இதைக் கேட்ட முனிவர் அவரிடம், "கயிலையையா காண வந்தீர்? அது தேவராலும் பெற முடியாத காட்சியாயிற்றே. மனிதர் அதை எவ்வாறு கண்டு கொள்ள முடியும்?" என்று மொழிந்தார்.

"காணாமல் நான் திரும்புவதில்லை" என்றார் அப்பர்.

சிவபெருமான் திருவரு மறைந்து, "நாவுக்கரசனே எழுந்திரு" என்றார்.

அக்கணமே தமது உடல் ஊனம் நீங்கப் பெற்று ஒளிகுழ எழுந்து, "என்னை ஆட்கொண்ட எம் பெருமானே, எளியேனுக்குக் கயிலைக் காட்சி காண அருள்க!" என்றார்.

இறையனார் அப்பரிடம், "நாவுக்கரசே, இதோ காணும் இந்தப் பொய்கையில் மூழ்குவாய். பின்னர் நீ விரும்பும் கயிலைக் கோலத்தைத் திருவையாற்றில் காண்பாய்" என்று அருளவும் நாவுக்கரசர் அஞ்செழுத்தை நெஞ்சில் நினைத்தோதி அப்பொய்கையில் மூழ்கினார். பின்னர் அவர் திருவையாற்றில் ஒரு தடாகத்தில் வந்து கரை சேர்ந்தார்.

கயிலைக் காட்சி

அப்பர் பெருமான் காட்சிக்குத் திருவையாற்றிலுள்ள அனைத்தும் சக்தி சிவமாகத் தோற்றம்

அளித்தது. அது கண்டு அகமகிழ்ந்த அப்பர் பெருமான் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். அவ்வாலயம் அவர் காண விரும்பிய கயிலையாகக் காட்சி அளித்தது. இது கண்ட அவர் பேரானந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கிய அனுபவத்தைப் பெறுகிறார். கயிலைக் காட்சியும் மறைந்தது. அகம் நொந்த அவர், 'எல்லாம் இறைவன் செயல்' என எண்ணிக் கொள்கிறார். அங்கு தாம் கண்ட காட்சியை, 'மாதர் பிறைக் கண்ணியானை' என்ற திருப்பதிகத்தில் வெளியிட்டருளினார். திருவையாற்றிலேயே சில நாட்கள் தங்கித் திருத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

பிறகு அவர் அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுப் பல திருத்தலங்கள் சென்று, திருப்பதிகங்கள் பாடித் திருப்பூந்துருத்தி வந்து சேர்ந்தார். அங்கு தங்கிய அவர், திருமடம் ஒன்றைக் கட்டினார். இறைவனை நினைந்து நெஞ்சம் உருகி அவர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் பலப் பலவாகும்.

இந்நாட்களில் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் சோழ நாடு வந்து சேர்ந்தார். திருநாவுக்கரசர் திருப்பூந்துருத்தியில் இருக்கும் செய்தி அவர் காதுக்கு எட்டியது. உடனே ஞானசம்பந்தர் அவ்வூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் வருகின்ற செய்தியை அறிந்த அப்பர் பெருமான் அவரை எதிர் ஏற்கப் புறப்பட்டு அடியவர்கள் கூட்டத்திடையே புகுந்து கொண்டார். தம்மை எவரும் அறிந்து கொள்ளாத விதத்தில் கூட்டத்தில் நுழைந்த அவர், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது முத்துச் சிவிகையைத் தாங்குபவர்களோடு தாமும் ஒருவராகச் சேர்ந்து கொண்டார். ஞானசம்பந்தர் திருப்பூந்துருத்தியின் பக்கம் சென்றதும் "அப்பர் எங்கே

சென்றுவிட்டார்?" என்று வினவினார். இது கேட்ட திருநாவுக்கரசர், "திருவடி தாங்கும் பேறு பெற்ற யான் இங்கே உள்ளேன்" என்று பதிலளித்தார்.

இக்குரலைக் கேட்டதுமே ஞானசம்பந்தர் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து, நெஞ்சம் பதறியவராய் சிவிகையை விட்டுக் கீழிறங்கி, அங்கு நின்ற அப்பர் பெருமானை வணங்கினார். அதற்கு முன் அப்பர் சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தரை வணங்கிக் கொண்டார்.

இஞ்ஞானப் பெருமக்கள் ஒருவர் நலனை மற்றவர் விசாரித்துக் கொண்டனர். இருவரும் ஒன்றாக இணைந்து திருக்கோயில் சென்று சிவபெருமானை வணங்கித் துதித்தனர். சம்பந்தப் பெருமான் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளை வணங்க அவாக்கொண்டு அந்நாடு நோக்கிச் செல்லலானார். அப்பர் பெருமான் தென்னாட்டுத் திருக்கோயில்களைத் தொழப் பாண்டி நாடு நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

தென்னாட்டில்

பாண்டிநாடு நோக்கிப் புறப்பட்ட திருநாவுக்கரசர் வழியிலேயுள்ள சில திருப்பதிகளை வணங்கி, மதுரை வந்து சேர்ந்தார். அங்கு திருவாலவாய்ப் பெருமானை 'முளைத்தானை' என்னும் திருப்பதிகத்தால் பாடிப் பரவினார்.

திருநாவுக்கரசர் அங்கே எழுந்தருளியுள்ளதைக் கேள்விப்பட்ட கூன் நிமிரப் பெற்ற பாண்டியனும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் அரசி மங்கையர்க் கரசியாரும் வந்து அவரை வணங்கி வழிபட்டனர். அவர்கள் காட்டிய பேரன்பில் திளைத்த அப்பர்

பெருமான் சிலநாள் அங்கு தங்கியிருந்து, செந்தமிழ்ப் பக்திப் பாமாலைகள் பாடித் தம் திருத்தொண்டைச் செய்து வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

பின்னர் அம் மூவரிடமும் விடைபெற்றுத் திருப் பூவணம் வந்து சேர்ந்தார். திருப்பூவணத் திருக் கோயிலில் சிவபிரான் திருக்கோலம் கண்டு தொழுதார். அங்கிருந்தும் திருஇராமேசுவரம், திருநெல்வேலி, திருக்காணப்பேர் முதலிய திருப்பதிகளைக் கண்டு பதிகங்கள் பாடினார். பின்னர் பாண்டிநாட்டை விட்டுச் சோழநாடு வந்து திருப்புகலூரைச் சேர்ந்தார்.

பூம்புகலூர்ப் பெருமானை வணங்குவதும் உழவாரப் பணி செய்வதுமாக அவருக்கு நாட்கள் கழிந்து வந்தன. அங்கே அவர், நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித்தாண்டகம், திருப்பதித் திருத்தாண்டகம், குறைந்த திருநேரிசை, தனிநேரிசை, திருவிருத்தம், தசபுராணத் தடைவு, பாவநாசப்பதிகம், சரக்கறைத் திருவிருத்தம் முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடி வழிபட்டு வந்தார்.

இறைவர் அப்பர் பெருமானின் பற்றற்ற உயர் நிலையை உலகுக்குக் காட்டத் திருவுளம் கொண்டார். அப்போது அங்கு நடைபெற்ற அதிசயத்தை எவ்வாறு வியந்து பாராட்டுவது! நாவுக்கரசர் பெருமான் புல் செதுக்கும் இடங்களிலெல்லாம் பொன்னும் நவமணி களும் பெயர்ந்து ஒளி வீசலாயின. அப்பர் பெருமான் அவற்றையெல்லாம் கற்கள் என மதித்து, உழவாரப் படையாலேயே எடுத்தெறிந்தார். புல்லையும் கல்லையும் பொன்னையும் மணியையும் சமமாகவே எண்ணி ஆசையற்ற நிலையில் நின்ற அப்பர் சுவாமிகள் முன்னே வானுலக அரம்பையர்கள் மின்னல்

கொடியென இறங்கி வந்து நின்றனர். அவர்கள் தங்கள் அழகாலும், இசையாலும், நடனத்தாலும் அப்பர் தம் உள்ளத்தைக் குலைக்க முயன்றார்கள். வாச மலர்களையும் வண்ணப் பொடிகளையும் தூவி அருள் அண்ணலாம் அப்பர் பெருமான் அருகே சென்று காதல் கண்வீச்சைச் செலுத்தினர்.

அப்பர் பெருமானின் சித்தநிலை சிறிதளவும் மாறவில்லை. வந்துள்ள வானுலக மங்கையரைப் பார்த்து, 'பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலுள்' என்ற திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார். அவர்கள் அடிகளாரை வணங்கி அகன்றார்கள். உலகினர் இதை அறிந்து வியப்புக் கொண்டவராய் சுவாமிகளை வாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

புகலூரில் இவ்வாறு அப்பர் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள நாட்களில் ஒரு சித்திரை மாதம் சதயம் நாளில் தம் திருவுடல் ஒடுங்கும் என்பதை உணர்ந்தார். அந்த உணர்வில் அவர், 'எண்ணுகேன் என் சொல்லி' என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தில், 'புண்ணியா உன்னடிக்கேபோதுகிறேன். பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே' என்று பாடிச் சிவானந்தப் பேரருள் பெற்றுச் சிவபெருமான் திருவடியில் தங்கினார்.

அடியார்களுக்கு இறைவர் துன்பத்தைக் கொடுத்து அருள் பாலிப்பார் என்பதும் அவ்வடியார்களின் சிறப்பை உலகுக்குத் தெரிவிக்க வாய்ப்பை அளிப்பார் என்பதும், இன்னும் இவை போன்ற பல உண்மைகளும் நாவுக்கரசர் வரலாற்றிலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம்.